

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	9519100173
Dátum vydania rozhodnutia:	17.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9519100173.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. C. Ž. a spol. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 17. októbra 2024 v Bratislave o odvolaní prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaných Mgr. C. Ž., Ing. F. C., obchodnej spoločnosti H., a. s., a obchodnej spoločnosti T., s. r. o. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 5. augusta 2022, sp. zn. 2T/21/2019, takto

rozhodol:

I: Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku zrušuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 5. augusta 2022, sp. zn. 2T/21/2019.

II: Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaných

1) Mgr. C. Ž., nar. X. R. XXXX v F., trvale bytom F., T. U. č. XXXX/X

2) Ing. F. C., nar. XX. H. XXXX v F., trvale bytom F., L. č. XXXX/XXA

X) H., a.s., IČO: XX XXX XXX, sídlo: F., L. ulica č. X

X) T. s.r.o., IČO: XX XXX XXX, sídlo: F., L. ulica č. X

X) X.-E., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, sídlo: F., L. ulica č. X
T. Z. XXX/XX, V.

uznáva za vinných, že

od presne nešpecifikovaného obdobia najmenej od 1. novembra 2016, v Bratislave a na iných miestach na území Slovenskej republiky, sa obž. Mgr. C. Ž., Ing. Y. J. (právoplatne odsúdená v inom konaní rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2020, sp. zn. PK-1T/8/2020), obž. Ing. F. C. a Ing. M. O. (právoplatne odsúdený v inom konaní rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 30. októbra 2023, sp. zn. 15T/9/2023) dohodli na opakovanom páchaní korupčnej trestnej činnosti v úmysle

zadovážiť neoprávnený majetkový prospech pre seba a pre obžalované spoločnosti X.-E., s.r.o., T., s.r.o. a H., a.s. a v rámci toho obž. Ž. zabezpečil vymenovanie Ing. J. do funkcie vedúcej odboru starostlivosti o životné prostredie na Okresnom úrade Bratislava (ďalej len „OSŽP“) k 1. novembru 2016, ktorá následne podľa pokynov obž. Ž., obž. C. a Ing. O. ako vedúca OSŽP zabezpečovala cez jej podriadených zamestnancov, najmä cez RNDr. T. F. (právoplatne odsúdeného v inom konaní rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo 7. mája 2021, sp. zn. PK-1T/43/2020), prípravu podkladov a vydávanie kladných rozhodnutí a stanovísk v konaniach, ktoré prebiehali na OSŽP, pričom podpísanie pripravených rozhodnutí a stanovísk bolo zo strany Ing. J. na základe predchádzajúcej dohody s obž. Ž., obž. C. a Ing. O. podmienené poskytnutím finančných prostriedkov vopred, ktorých výška bola určovaná individuálne, podľa druhu žiadosti, pričom peniaze od žiadateľov alebo od ich zástupcov boli požadované najmä prostredníctvom obž. C. a Ing. O. s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia uzatvárali obžalované spoločnosti so žiadateľmi alebo s ich zástupcami mandátne zmluvy, na základe ktorých sa takto vyžiadané finančné prostriedky účtovali ako odmena za prerokovanie ich žiadosti na OSŽP a v rámci toho:

1. obž. C. Ž. v decembri 2017 na presne nezistenom mieste v Bratislave, v súvislosti so žiadosťou špeciálneho stavebného úradu Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves o vydanie záväzného stanoviska OSŽP k žiadosti spoločnosti F., s.r.o., IČO: XX XXX XXX o vydanie stavebného povolenia ohľadom stavby „3 bytové domy - F. ulica“ k objektom SO 11, SO 12 a SO 13, vyžiadala od JUDr. T. F., konateľa spoločnosti K. K., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX, ktorá je spoločníkom spoločnosti F., s.r.o., peniaze vo výške 10.000,- eur ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie kladného stanoviska OSŽP, ktoré bolo následne vydané dňa 7. decembra 2017

2. obž. C. Ž. v prvej polovici r. 2018 na presne nezistenom mieste v Bratislave, v súvislosti s posúdením stavebného zámeru spoločnosti T. V. X, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, v zast. e-c-o s.r.o., IČO: XXXXXXXXX ohľadom stavby „W.-X“, vyžiadala prostredníctvom Ing. O. a Mgr. H. F., konateľky X. s.r.o., od JUDr. T. F., konateľa spoločnosti K. K., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, ktorá je spoločníkom spoločnosti T. V. X, s.r.o., sumu 20.000,- eur ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie kladného rozhodnutia OSŽP, ktoré následne bolo vydané dňa 10. júla 2018

3. obž. F. C. s Ing. M. O. v apríli 2018, v hoteli Sheraton v Bratislave a na ďalších nezistených miestach na území SR, vyžiadali pre seba a pre Ing. Y. J. a RNDr. T. F., v súvislosti so žiadosťou spoločnosti N. C., a.s., IČO: XXXXXXXXX o vydanie užívacieho povolenia na objekt „SO 03“ pre stavbu „Pristavba a prestavba objektu T. XX“, od Ing. A. Q. štatutárnej zástupkyne N. C., a.s. peniaze vo výške 1.500,- eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného rozhodnutia OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou H. a.s. a spoločnosťou N. C., a.s., na základe ktorej obž. C. predložil faktúru na sumu 1.800,- eur s DPH, ktorá bola uhradená z účtu N. C., a.s. na účet H., a.s. a následne bolo kladné rozhodnutie OSŽP vydané dňa 7. júna 2018

4. obž. C. Ž., obž. F. C. a Ing. M. O. v máji a júni 2018, na nezistených miestach na území SR pre seba a pre Ing. Y. J.Ú., v súvislosti so žiadosťou spoločností X. I., a.s., IČO: 51099055 a X. C., a.s., IČO: XXXXXXXXX, zast. spoločnosťou L., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX, o vydanie kladného stanoviska OSŽP k stavbe „Polyfunkčné centrum X., Bratislava“, vyžiadali od Ing. F. C., konateľa L., s.r.o. najprv peniaze vo výške 129.600,- eur s DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného stanoviska OSŽP podľa § 140c zák. č. 50/1976 Zb. a následne peniaze vo výške 165.600,- eur s DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného stanoviska OSŽP aj podľa § 38 ods. 4 písm. c) zák. č. 24/2006 Z.z. s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou X.-E., s.r.o. a spoločnosťou L., s.r.o. a po vydaní požadovaných stanovísk boli peniaze v celkovej výške 295.200,- eur s DPH poukázané z účtu L., s.r.o. na účet X.-E., s.r.o. a to dňa 27. júna 2018 suma 129.600,- eur a dňa 9. júla 2018 suma 165.000,- eur

5. obž. C. Ž., obž. F. C. a Ing. M. O. v období od 28. mája 2018 na presne nezistených miestach SR v súvislosti so žiadosťou spoločnosti „L. K. M. N., spol. s r. o.“, IČO: XXXXXXXXX, zast. spoločnosťou T., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX, o zmenu stanoviska OSŽP k stavbe „Obytné a administratívne centrum - zmena účelu využitia kancelárskych priestorov na byty - 4.NP, M.-M.“ určili odmenu vo výške 25.000,- eur bez DPH za to, že u Ing. J. zabezpečia zmenu stanoviska OSŽP v tejto veci, pričom táto odmena bola vyžiadaná prostredníctvom obž. C. od T. L., konateľa T., s.r.o. s tým, že na zakrytie účelu jej poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou T. s.r.o. a spoločnosťou

L., s.r.o., následne obž. C. zabezpečil spracovanie notárskej zápisnice o úschove peňazí pod č. N 1166/2018 zo dňa 31. júla 2018 na Notárskom úrade JUDr. K. Y., na základe ktorej mal T. L. do 7. augusta 2018 vložiť do notárskej úschovy sumu 30.000,- eur s DPH za účelom získania kladného stanoviska OSŽP a po vydaní stanoviska mali byť tieto finančné prostriedky poukázané na účet obžalovanej spoločnosti T. s.r.o., ale k zloženiu peňazí do notárskej úschovy napokon nedošlo a stanovisko OSŽP nebolo zmenené

6. obž. F. C. v období od 28. mája 2018, v Bratislave a na iných miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J., RNDr. T. F. a Ing. M. O., v súvislosti so žiadosťou spoločnosti E. X, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zast. spoločnosťou T., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX, o vydanie stavebného povolenia k objektom „SO 07“, „SO 08“ a „SO 09“ v rámci stavby „W. U. - L. ul.“, vyžiadal od T. L., konateľa T., s.r.o., peniaze vo výške 5.000,- eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie stavebného povolenia v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu jej poskytnutia bola uzavretá zmluva o spolupráci medzi obžalovanou spoločnosťou T. s.r.o. a spoločnosťou T., s.r.o., následne Ing. O. dňa 29. júna 2018 zabezpečil doručenie stavebného povolenia T. L., zatiaľ čo obž. C. predložil T. L. faktúru č. 180601, na základe ktorej bola z účtu T., s.r.o. zaslaná suma 6.000,- eur s DPH na účet T. s.r.o.

7. obž. F. C. v období od mája 2018, v obchodnom dome Aupark v Bratislave a na iných miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J., RNDr. T. F. a Ing. M. O., v súvislosti so žiadosťou Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto, v zast. F. S. s.r.o., IČO: XXXXXXXXX o vydanie kladného stanoviska OSŽP k stavbe „Rekonštrukcia a predĺženie - M. ul.“, vyžiadal od Ing. Y. F., konateľa F. F., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX peniaze vo výške 1.500,- eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie kladného rozhodnutia OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu jej poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou T. s.r.o. a spoločnosťou F. S. s.r.o. a po vydaní kladného stanoviska obž. C. predložil Ing. F. faktúru č. 180602 na sumu 1.800,- eur s DPH, ktorá bola následne prevedená z účtu F. S. s.r.o. na účet T. s.r.o.

8. obž. F. C. a Ing. M. O. v období od 11. júla 2018, v priestoroch obchodného centra Eurovea v Bratislave a na ďalších miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J. a RNDr. T. F., v súvislosti so žiadosťou R. T. a ďalších fyzických osôb, zast. Ing. Y. L., IČO: XX XXX XXX, o vydanie kladného stanoviska OSŽP k projektovej dokumentácii pre stavebné povolenie pre stavbu „Bytový dom so zelenou pavlačou“, žiadali od Ing. L. peniaze vo výške 6.500,- eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia za vydanie kladného stanoviska OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia mala byť uzavretá mandátna zmluva s obžalovanou spoločnosťou H., a.s., pričom návrh zmluvy obž. C. zaslal Ing. L., avšak k uzavretiu zmluvy a zaplateniu peňazí napokon nedošlo

9. obž. F. C. a Ing. M. O. v období od 24. júla 2018, v Bratislave a na iných miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J. a RNDr. T. F., v súvislosti so žiadosťou spoločnosti T., spol. s r. o., IČO: XX XXX XXX, zast. spoločnosťou T., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX o vydanie kladného stanoviska OSŽP k dokumentácii pre územné rozhodnutie k stavbe „Bytový dom R. XX - rekonštrukcia a nadstavba“, žiadali od T. L., konateľa spoločnosti T., s.r.o., peniaze vo výške 3.000,- eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného stanoviska OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia mala byť uzavretá mandátna zmluva s obžalovanou spoločnosťou T. s.r.o., pričom návrh zmluvy obž. C. zaslal T. L., avšak k uzavretiu zmluvy a zaplateniu peňazí napokon nedošlo

teda

obžalovaný Mgr. C. Ž.

- v bodoch 1), 2), 4), 5)

poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, ktorý iná osoba spáchala tým, že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba a pre inú osobu žiadala a prijala úplatok a čin spáchal v značnom rozsahu

obžalovaný Ing. F. C.

- v bodoch 3), 4), 5), 6), 7), 8), 9)

poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, ktorý iná osoba spáchala tým, že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba a pre inú osobu žiadala a prijala úplatok a čin spáchal v značnom rozsahu

obžalovaná spoločnosť H., a.s.

- v bode 3), 8)

poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, ktorý iná osoba spáchala tým, že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba a pre inú osobu žiadala a prijala úplatok

obžalovaná spoločnosť T. s.r.o.

- v bode 5), 6), 7), 9)

poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, ktorý iná osoba spáchala tým, že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba a pre inú osobu žiadala a prijala úplatok

obžalovaná spoločnosť X.-E., s.r.o.

- v bode 4)

poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, ktorý iná osoba spáchala tým, že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba a pre inú osobu žiadala a prijala úplatok a čin spáchala v značnom rozsahu

čím spáchali

obžalovaný Mgr. C. Ž.

- v bodoch 1), 2), 4), 5)

zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona

obžalovaný Ing. F. C.

- v bodoch 3), 4), 5), 6), 7), 8), 9)

zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona

obžalovaná spoločnosť H., a.s.

- v bodoch 3) , 8)

zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona

obžalovaná spoločnosť T. s.r.o.

- v bode 5), 6), 7), 9)

zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona

obžalovaná spoločnosť X.-E., s.r.o.

- v bode 4)

zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona

za to im ukladá

obžalovanému Mgr. C. Ž.

Podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň

ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona ukladá ako súčasť probačného dohľadu povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovného programu, súčasťou ktorého bude v každom roku skúšobnej doby povinnosť zúčastniť sa ako verejnosť jedného hlavného pojednávania v trestnej veci korupcie podľa § 328 až 336 Trestného zákona a to až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona ukladá peňažný trest 60.000,- (šesťdesiat tisíc) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

obžalovanému Ing. F. C.

Podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona ukladá ako súčasť probačného dohľadu povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovného programu, súčasťou ktorého bude v každom roku skúšobnej doby povinnosť zúčastniť sa ako verejnosť jedného hlavného pojednávania v trestnej veci korupcie podľa § 328 až 336 Trestného zákona a to až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona ukladá peňažný trest 60.000,- (šesťdesiat tisíc) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

obžalovanej právnickej osobe H., a.s.

Podľa § 15 zákona č. 91/2016 Z.z. peňažný trest 5.000,- (päť tisíc) eur.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z.z. trest zverejnenia odsudzujúceho rozsudku v Obchodnom vestníku, v troch po sebe idúcich číslach, do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, a to výrok rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovanej spoločnosti H., a.s.

obžalovanej právnickej osobe T. s.r.o.

Podľa § 15 zákona č. 91/2016 Z.z. peňažný trest vo výške 10.000,- (desať tisíc) eur.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z.z. trest zverejnenia odsudzujúceho rozsudku v Obchodnom vestníku, v troch po sebe idúcich číslach, do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, a to výrok rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovanej spoločnosti T. s.r.o.

Obžalovanej právnickej osobe X.-E., s.r.o.

Podľa § 15 zákona č. 91/2016 Z.z. peňažný trest vo výške 30.000,- (tridsaťtisíc) eur.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z.z. trest zverejnenia odsudzujúceho rozsudku v Obchodnom vestníku, v troch po sebe idúcich číslach, do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, a to výrok rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovanej spoločnosti X.-E., s.r.o.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 5. augusta 2022, sp. zn. 2T/21/2019, uznal obžalovaného Mgr. C. Ž. za vinného v bodoch 1., 4., 5. z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a v bode 2. zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, obžalovaného Ing. F. C. za vinného v bodoch 4., 5., 7., 8., 9. z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bodoch 3. a 6. zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a v bodoch 3., 4., 6., 7. z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, v bodoch 5., 8., 9. sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, obžalovanú spoločnosť H., a. s. za vinnú v bode 3. z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, v bode 8. sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, obžalovanú spoločnosť T., s. r. o. za vinnú v bodoch 6. a 7. z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v bodoch 5. a 9. sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, obžalovanú spoločnosť X.-E., s. r. o. za vinnú v bode 4. z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od presne nešpecifikovaného obdobia najmenej od 1. novembra 2016, v Bratislave a na iných miestach na území Slovenskej republiky, sa obž. Mgr. C. Ž., Ing. Y. J., obž. Ing. F. C. a Ing. M. O. dohodli na opakovanom páchaní korupčnej trestnej činnosti v úmysle zadovážiť neoprávnený majetkový prospech pre seba a pre obžalované spoločnosti X.-E., s. r. o., T., s. r. o. a H., a. s. a v rámci toho obž. Ž. zabezpečil vymenovanie Ing. J. do funkcie vedúcej odboru starostlivosti o životné prostredie na Okresnom úrade Bratislava (ďalej len „OSŽP“) k 1. novembru 2016, ktorá následne podľa pokynov obž. Ž., obž. C. a Ing. O. ako vedúca OSŽP zabezpečovala cez jej podriadených zamestnancov, najmä cez RNDr. T. F., prípravu podkladov a vydávanie kladných rozhodnutí a stanovísk v konaniach, ktoré prebiehali na OSŽP, pričom podpísanie pripravených rozhodnutí a stanovísk bolo zo strany Ing. J. na základe predchádzajúcej dohody s obž. Ž., obž. C. a Ing. O. podmienené poskytnutím finančných prostriedkov vopred, ktorých výška bola určovaná individuálne, podľa druhu žiadosti, pričom peniaze od žiadateľov alebo od ich zástupcov boli požadované najmä prostredníctvom obž. C. a Ing. O. s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia uzatvárali obžalované spoločnosti so žiadateľmi alebo s ich zástupcami mandátne zmluvy, na základe ktorých sa takto vyžiadané finančné prostriedky účtovali ako odmena za prerokovanie ich žiadostí na OSŽP a v rámci toho:

1. obž. C. Ž. v decembri 2017 na presne nezistenom mieste v Bratislave, v súvislosti so žiadosťou špeciálneho stavebného úradu Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves o vydanie záväzného stanoviska OSŽP k žiadosti spoločnosti F., s. r. o., IČO: XX XXX XXX o vydanie stavebného povolenia ohľadom stavby „3 bytové domy - F. ulica“ k objektom SO 11, SO 12 a SO 13, vyžiadala od JUDr. T. F., konateľa spoločnosti K. K., s. r. o., IČO: XXXXXXXX, ktorá je spoločníkom spoločnosti F., s. r. o., peniaze vo výške 10.000 eur ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie kladného

stanoviska OSŽP, ktoré bolo následne vydané dňa 7. decembra 2017

2. obž. C. Ž. v prvej polovici r. 2018 na presne nezistenom mieste v Bratislave, v súvislosti s posúdením stavebného zámeru spoločnosti T. V. X, s. r. o., IČO: XX XXX XXX, v zast. e-c-o s. r. o., IČO: 47477733 ohľadom stavby „NIDO-2“, vyžiadal prostredníctvom Ing. O. a Mgr. H. F., konateľky X. s. r. o., od JUDr. T. F., konateľa spoločnosti K. K., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, ktorá je spoločníkom spoločnosti T. V. X, s. r. o., sumu 20.000 eur ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie kladného rozhodnutia OSŽP, ktoré následne bolo vydané dňa 10. júla 2018

3. obž. F. C. s Ing. M. O. v apríli 2018, v hoteli Sheraton v Bratislave a na ďalších nezistených miestach na území SR, vyžiadali pre seba a pre Ing. Y. J. a RNDr. T. F., v súvislosti so žiadosťou spoločnosti N. C., a. s., IČO: XXXXXXXX o vydanie užívacieho povolenia na objekt „SO 03“ pre stavbu „Prístavba a prestavba objektu T. XX“, od Ing. A. Q. štatutárnej zástupkyne N. C., a. s. peniaze vo výške 1.500 eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného rozhodnutia OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou H. a. s. a spoločnosťou N. C., a. s., na základe ktorej obž. C. predložil faktúru na sumu 1.800 eur s DPH, ktorá bola uhradená z účtu N. C., a. s. na účet H., a. s. a následne bolo kladné rozhodnutie OSŽP vydané dňa 7. júna 2018

4. obž. C. Ž., obž. F. C. a Ing. M. O. v máji a júni 2018, na nezistených miestach na území SR pre seba a pre Ing. Y. J.Ú., v súvislosti so žiadosťou spoločností X. I., a. s., IČO: XXXXXXXX a X. C., a. s., IČO: XXXXXXXX, zast. spoločnosťou L., s. r. o., IČO: XXXXXXXX, o vydanie kladného stanoviska OSŽP k stavbe „Polyfunkčné centrum X., Bratislava“, vyžiadali od Ing. F. C., konateľa L., s. r. o. najprv peniaze vo výške 129.600 eur s DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného stanoviska OSŽP podľa § 140c zák. č. 50/1976 Zb. a následne peniaze vo výške 165.600 eur s DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného stanoviska OSŽP aj podľa § 38 ods. 4 písm. c) zák. č. 24/2006 Z. z. s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou X.-E., s. r. o. a spoločnosťou L., s. r. o. a po vydaní požadovaných stanovísk boli peniaze v celkovej výške 295.200 eur s DPH poukázané z účtu L., s. r. o. na účet X.-E., s. r. o. a to dňa 27. júna 2018 suma 129.600 eur a dňa 9. júla 2018 suma 165.000 eur

5. obž. C. Ž., obž. F. C. a Ing. M. O. v období od 28. mája 2018 na presne nezistených miestach SR v súvislosti so žiadosťou spoločnosti „L. K. M. N., spol. s r. o.“, IČO: XXXXXXXX, zast. spoločnosťou T., s. r. o., IČO: XXXXXXXX, o zmenu stanoviska OSŽP k stavbe „Obytné a administratívne centrum - zmena účelu využitia kancelárskych priestorov na byty - 4.NP, M.-M.“ určili odmenu vo výške 25.000 eur bez DPH za to, že u Ing. J. zabezpečia zmenu stanoviska OSŽP v tejto veci, pričom táto odmena bola vyžiadaná prostredníctvom obž. C. od T. L., konateľa T., s. r. o. s tým, že na zakrytie účelu jej poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou T. s. r. o. a spoločnosťou L., s. r. o., následne obž. C. zabezpečil spracovanie notárskej zápisnice o úschove peňazí pod č. N 1166/2018 zo dňa 31. júla 2018 na Notárskom úrade JUDr. K. Y., na základe ktorej mal T. L. do 7. augusta 2018 vložiť do notárskej úschovy sumu 30.000 eur s DPH za účelom získania kladného stanoviska OSŽP a po vydaní stanoviska mali byť tieto finančné prostriedky poukázané na účet obžalovanej spoločnosti T. s. r. o., ale k zloženiu peňazí do notárskej úschovy napokon nedošlo a stanovisko OSŽP nebolo zmenené

6. obž. F. C. v období od 28. mája 2018, v Bratislave a na iných miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J., RNDr. T. F. a Ing. M. O., v súvislosti so žiadosťou spoločnosti E. X, s. r. o., IČO: XX XXX XXX, zast. spoločnosťou T., s. r. o., IČO: XXXXXXXX, o vydanie stavebného povolenia k objektom „SO 07“, „SO 08“ a „SO 09“ v rámci stavby „W. U. - L. ul.“, vyžiadal od T. L., konateľa T., s. r. o., peniaze vo výške 5.000 eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie stavebného povolenia v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu jej poskytnutia bola uzavretá zmluva o spolupráci medzi obžalovanou spoločnosťou T. s. r. o. a spoločnosťou T., s. r. o., následne Ing. O. dňa 29. júna 2018 zabezpečil doručenie stavebného povolenia T. L., zatiaľ čo obž. C. predložil T. L. faktúru č. 180601, na základe ktorej bola z účtu T., s. r. o. zaslaná suma 6.000 eur s DPH na účet T. s. r. o.

7. obž. F. C. v období od mája 2018, v obchodnom dome Aupark v Bratislave a na iných miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J.Ú., RNDr. T. F. a Ing. M. O., v súvislosti so žiadosťou Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto, v zast. F. S. s. r. o., IČO: XXXXXXXX o vydanie kladného stanoviska OSŽP k stavbe „Rekonštrukcia a predĺženie - M. ul.“, vyžiadal od Ing. Y. F., konateľa F. F., s. r. o., IČO: XXXXXXXX peniaze vo výške 1.500 eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečí vydanie

kladného rozhodnutia OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu jej poskytnutia bola uzavretá mandátna zmluva medzi obžalovanou spoločnosťou T. s. r. o. a spoločnosťou F. S. s. r. o. a po vydaní kladného stanoviska obž. C. predložil Ing. F. faktúru č. 180602 na sumu 1.800 eur s DPH, ktorá bola následne prevezená z účtu F. S. s. r. o. na účet T. s. r. o.

8. obž. F. C. a Ing. M. O. v období od 11. júla 2018, v priestoroch obchodného centra Eurovea v Bratislave a na ďalších miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J. a RNDr. T. F., v súvislosti so žiadosťou R. T. a ďalších fyzických osôb, zast. Ing. Y. L., IČO: XX XXX XXX, o vydanie kladného stanoviska OSŽP k projektovej dokumentácii pre stavebné povolenie pre stavbu „Bytový dom so zelenou pavlačou“, žiadali od Ing. L. peniaze vo výške 6.500,- € bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia za vydanie kladného stanoviska OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia mala byť uzavretá mandátna zmluva s obžalovanou spoločnosťou H., a. s., pričom návrh zmluvy obž. C. zaslal Ing. L., avšak k uzavretiu zmluvy a zaplateniu peňazí napokon nedošlo

9. obž. F. C. a Ing. M. O. v období od 24. júla 2018, v Bratislave a na iných miestach SR, pre seba a pre Ing. Y. J. a RNDr. T. F., v súvislosti so žiadosťou spoločnosti T., spol. s r. o., IČO: XX XXX XXX, zast. spoločnosťou T., s. r. o., IČO: XXXXXXXX o vydanie kladného stanoviska OSŽP k dokumentácii pre územné rozhodnutie k stavbe „Bytový dom R. XX - rekonštrukcia a nadstavba“, žiadali od T. L., konateľa spoločnosti T., s. r. o., peniaze vo výške 3.000 eur bez DPH ako odmenu za to, že u Ing. J. zabezpečia vydanie kladného stanoviska OSŽP v tejto veci s tým, že na zakrytie účelu ich poskytnutia mala byť uzavretá mandátna zmluva s obžalovanou spoločnosťou T. s. r. o., pričom návrh zmluvy obž. C. zaslal T. L., avšak k uzavretiu zmluvy a zaplateniu peňazí napokon nedošlo, pričom Ing. M. O. je v tejto veci trestne stíhaný v osobitnom trestnom konaní a o jeho vine zatiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Za to im Špecializovaný trestný súd uložil:

- obžalovanému Mgr. C. Ž. podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, v spojení s § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, v spojení s § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný peňažný trest vo výške 45.000 eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky
- obžalovanému Ing. F. C. podľa § 233 ods. 4 Trestného zákona, v spojení s § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona mu taktiež uložil ochranný dohľad vo výmere 2 (dva) roky
- obžalovanej spoločnosti H., a. s. podľa § 15 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 91/2016 Z. z.“) peňažný trest vo výške 5.000 (päťtisíc) eur. Zároveň podľa § 20 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. uložil trest zverejnenia odsudzujúceho rozsudku v Obchodnom vestníku, v troch po sebe idúcich číslach, do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, a to výrok rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovanej spoločnosti H., a. s.
- obžalovanej spoločnosti T., s. r. o. podľa § 15 zákona č. 91/2016 Z. z. peňažný trest vo výške 10.000 (desaťtisíc) eur. Zároveň podľa § 20 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. uložil trest zverejnenia odsudzujúceho rozsudku v Obchodnom vestníku, v troch po sebe idúcich číslach, do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, a to výrok rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovanej spoločnosti T., s. r. o.
- obžalovanej spoločnosti X.-E., s. r. o. podľa § 13 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. trest prepadnutia majetku. Zároveň podľa § 20 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. uložil trest zverejnenia odsudzujúceho rozsudku v Obchodnom vestníku, v troch po sebe idúcich číslach, do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, a to výrok rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovanej spoločnosti X.-E., s. r. o.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení (č. l. 18212), podali odvolania obžalovaný Mgr.

C. Ž.K. obžalovaný Ing. F. C. a obžalovaná spoločnosť H., a. s. proti výroku o vine, proti výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 18. augusta 2022 (č. l. 18232) podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) odvolanie v neprospech obžalovaných proti všetkým výrokom o vine a treste, ktoré následne odôvodnil po doručení písomného vyhotovenia rozsudku. V písomnom odôvodnení odvolania doručeným Špecializovanému trestnému súdu 19. decembra 2022 (č. l. 18442 - 18445) prokurátor poznamenal, že v odôvodnení rozsudku súd podrobne a detailne uviedol, ktoré dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní potvrdzujú vinu obžalovaných a okrem iného uviedol, že bolo preukázané, že obžalovaní Mgr. C. Ž. a Ing. F. C. mali reálny dosah na zamestnancov Odboru starostlivosti o životné prostredie Okresného úradu Bratislava a to až do tej miery, že obžalovaný Mgr. Ž. zabezpečil obsadenie funkcie vedúcej OSŽP ložálnou osobou, ktorou bola Ing. J., čo bol základný predpoklad začiatku pôsobenia skupiny páchatel'ov zameraných na korupčnú trestnú činnosť a legalizáciu príjmu z trestnej činnosti. Pokračoval, že súd v rozsudku čiastočne upravil skutky a tiež právnu kvalifikáciu s poukazom na to, že obžalovaní páchali korupčnú trestnú činnosť v súvislosti s uplatňovaním rozhodovacej právomoci verejného činiteľa a od rozhodovacej činnosti odlíšil proces vydávania stanovísk, čo nie je rozhodovacou činnosťou verejného činiteľa. Podľa názoru prokurátora napriek odkazu na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že aj vydávanie stanovísk je súčasťou rozhodovacej činnosti verejného činiteľa, pretože je podkladom očakávaného konečného rozhodnutia napríklad územného rozhodnutia, stavebného povolenia, kolaudačného rozhodnutia a podobne, majú byť skutky 1 až 9 mali kvalifikované ako prijímanie úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Navyiac u obžalovaného Ing. C. súčtom finančného obnosu, ktorý dosiahol hodnotu veľkého rozsahu, a preto by sa podľa prokurátora malo jednať o kvalifikáciu podľa § 329 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona. Nestotožnil sa s tvrdením, že mu toto nie je možné pričítať, keď to nebolo pričítané Ing. J. v rámci dohody o vine a treste, pretože táto preukázateľne obdržala len torzo z prijatých úplatkov. Ďalej prokurátor uviedol, že vo vzťahu k právnickým osobám súd upravil právnu kvalifikáciu s tým, že vypustil pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a ponechal právnu kvalifikáciu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona s poukazom na rozdielnosť použitých odsekov s tým, že sa tieto nezapájali do páchania korupcie. Podľa názoru prokurátora uzatváraním mandátnych zmlúv, ktoré nemali podklad v reálnom plnení a slúžili len na získanie úplatku, je preukázateľná ingerencia týchto spoločností aj na páchaní korupcie a týmto konaním boli podľa neho naplnené zákonné znaky zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona formou účastiťva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

S poukazom na tieto skutočnosti bolo podľa prokurátora potrebné primerane sprísiť uložený trest odňatia slobody obžalovanému Mgr. C. Ž., ako aj obžalovanému Ing. F. C.. Rovnako je podľa neho potrebné sprísiť peňažné tresty obžalovanému Mgr. C. Ž.É. ako aj právnickým osobám spoločnosti H., a. s. a spoločnosti T., s. r. o. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považoval prokurátor napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu za nesprávny, pretože podľa neho vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov. Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 28. decembra 2022 (č. l. 18472 - 18473) obžalovaný Mgr. C. Ž.K. sa prostredníctvom svojho obhajcu vyjadril k odôvodneniu odvolania prokurátora, pričom samotný trest považoval za neprimerane prísny, s tým, že ak by došlo k úprave kvalifikácie podľa návrhu uvedeného v odôvodnení odvolania prokurátora, súd by musel vypustiť zvýšenie hornej hranice o jednu tretinu (nakol'ko by sa pri pokračovacom charaktere trestnej činnosti jednalo o jeden trestný čin pri všetkých skutkoch č. 1, 2, 4 a 5) a trest by ukladal v hranici 5-12 rokov, avšak až po znížení tejto hranice na jej hornej časti o jednu tretinu (z dôvodu prevahy poľahčujúcich okolností). Pokračoval, že pokiaľ by súd upravil sadzbu podľa návrhu prokurátora, došlo by k zmierneniu trestu a nie k jeho sprísneniu, z čoho vyplýva nedôvodnosť návrhu prokurátora, ktorý sa

svojím odvolaním (v nadväznosti na odôvodnenie tohto odvolania) domáha voči obžalovanému sprísnenia trestov odňatia slobody a peňažného trestu. Zároveň vo vzťahu k správnosti kvalifikácie konania obžalovaného poukázal na časti odôvodnenia odvolania, pričom práve túto argumentáciu považoval obžalovaný vo vzťahu k použitej kvalifikácii napadnutého rozsudku k jeho osobe za správnu, poukázal však súčasne aj na časti II. a III. odôvodnenia odvolania obhajoby z 8. decembra 2022, z ktorých vyplýva potreba oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Taktiež obžalovaný opätovne zdôraznil, že z časti II. odôvodnenia odvolania obhajoby z 8. decembra 2022 vyplývajú závažné pochybnosti o vierohodnosti tvrdení kľúčového svedka Ing. M. O. a o činnosti polície pri získavaní týchto opakovaných svedectiev Ing. M. O., ktoré neboli činnosťou orgánov činných v trestnom konaní a ani súdom až doposiaľ odstránené, pričom dokonca už aj Európsky súd pre ľudské práva opakovane upozorňuje na takýto neprípustný prístup, orgány činné v trestnom konaní a súdov v Slovenskej republike pri svojej rozhodovacej činnosti. Obžalovaný poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. decembra 2022 vo veci Vasaráb a Paulus proti Slovenskej republike (body 71 a 72).

V písomnom odôvodnení odvolania, ktoré bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené 9. decembra 2022 (č. l. 18316 - 18385), obžalovaný Mgr. C. Ž. uviedol, že napadnutému rozsudku (všetkým jeho výrokom vo vzťahu k jeho osobe) predchádzali podstatné chyby konania, na základe ktorých došlo k porušeniu ustanovení, ktorými sa malo zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby [§ 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, ale najmä preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie sú všetky napadnuté výroky vo vzťahu k jeho osobe chybné [§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], zároveň vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať, resp. vykonať ďalšie dôkazy [§ 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], pričom tiež boli aplikáciou nesprávnej kvalifikácie skutku porušené viaceré ustanovenia Trestného zákona [§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku] a uložený trest odňatia slobody je popri uloženému trestu peňažnému trestu neprimeraný [§ 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku].

V prvej časti svojho odvolania (kvalifikácia konania) obžalovaný namietal, že popis konania, ktoré je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a týka sa jeho osoby je zložený zo všeobecného návetia a z popisu skutkov č. 1, 2, 4 a 5 s tým, že všeobecné návetie je zložené z nepresvedčivých konštrukcií, absentuje popis a preukázanie príčinnej súvislosti medzi tvrdeným zabezpečením Ing. Y. J. do funkcie na Okresnom úrade Bratislava a medzi skutkami č. 1, 2, 4 a 5, ktoré sa mu kladú za vinu, absentuje konkretizácia miesta, času a spôsobu dohody o páchaní trestnej činnosti, vo vzťahu k jeho osobe absentuje aj časová súvislosť a trvácne konanie vyplývajúce z takejto dohody. Z obsahu všeobecného návetia nemôže byť podľa neho vyvodzovaná žiadna trestnoprávna kvalifikácia konania a už vôbec nie pomoc k spáchaniu trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona. Podľa obžalovaného nie je možné zistiť, v akom konkrétnom rozsahu osôb a činnosti jednotlivých osôb sa toto návetie vzťahuje na jednotlivé skutky, preto popis jednotlivých skutkov (označených v napadnutom rozsudku jednotlivými bodmi) túto špecifikáciu vyžaduje a pokiaľ z takejto špecifikácie nevyplýva vzťah popísaného skutku so všeobecným návetím popisu skutku uvedeným v napadnutom rozsudku a z takejto špecifikácie skutku v konkrétnom bode napadnutého rozsudku vyplývajú právne závery rozporné s použitou kvalifikáciou skutku, potom je podľa neho potrebné aplikovať takú kvalifikáciu, ktorá z popisu konkrétneho skutku (označeného konkrétnym číslom skutku) vyplýva. Je podľa odvolateľa zrejmé, že z popisu skutku č. 1 vyplýva výlučne kvalifikácia popísaných skutkov § 336 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Pokiaľ by mali všeobecné návetie a konkrétny popis skutku tvoriť jednotu musela by byť z popisu konkrétneho skutku zrejmá vzájomná príčinná súvislosť so všeobecným návetím. Ak by sa všeobecné návetie malo vzťahovať v celku na každý jeden skutok, potom by sa všeobecné návetie muselo preukázateľne v jeho celosti vzťahovať na každý jeden skutok. V tomto prípade tomu tak podľa obžalovaného nie je a preto potom konkrétna špecifikácia konkrétneho skutku vyžaduje aj špecifikáciu časti všeobecného návetia, ktoré sa na tento konkrétny skutok vzťahuje v rozsahu participácie konkrétnych osôb a v rozsahu ich konkrétnej činnosti. Pri popise skutku č. 1 tomu však takto nie je, z popisu skutku č. 1 nevyplýva prepojenosť so všeobecným návetím, z popisu skutku č. 1 nevyplýva existencia príčinnej súvislosti medzi spáchaním skutku č. 1 a popisom konania uvedeným vo všeobecnom návetí. V nadväznosti na túto skutočnosť, obžalovaný zopakoval, že je potom potrebné

aplikovať vo vzťahu ku skutku č. 1 výlučne takú kvalifikáciu, aká vyplýva zo samotného popisu skutku č. 1 a tou je kvalifikácia skutku č. 1 ako trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná u žiadnej z osôb uvádzaných vo všeobecnom návetí (Ing. Y. J.Á., Ing. F. C. a Ing. M. O.) existencia vedomosti pred dátumom 7. decembra 2017 (kedy malo byť stanovisko vydané) o tom, že by obžalovaný v zmysle dohody s nimi mal vyžiadať od JUDr. T. F. v súvislosti so skutkom č. 1 akýkoľvek úplatok. Totožný záver sa podľa neho týka vo vzťahu k jeho osobe aj skutku č. 2. Z popisu skutku č. 2 vyplýva výlučne to, že mal vyžiadať úplatok zato, že bude svojím vplyvom pôsobiť na Ing. Y. J. (že u Ing. Y. J. zabezpečí vydanie rozhodnutia). Vychádzajúc z tejto argumentácie je podľa odvolateľa zrejmé, že pri skutkoch č. 1 a 2 by mohlo dôjsť ku kvalifikácii popísaného skutku výlučne ako trestný čin nepriamej korupcie [pri skutku č. 1 podľa § 336 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a pri skutku č. 2 podľa § 336 ods. 1 písm. a) Trestného zákona]. Kvalifikácia aplikovaná súdom v napadnutom rozsudku vo vzťahu k jeho osobe [prijímanie úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, spáchané formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bode č. 1 napadnutého rozsudku, a prijímanie úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, spáchané formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bode 2 napadnutého rozsudku], teda nie je správna. Z popisu skutku č. 4 vyplýva, že mal za zabezpečenie vydania kladného stanoviska Ing. Y. J. vyžiadať spoločne s Ing. F. C. a Ing. M. O. od Ing. F. C. úplatok a to pre seba a aj pre Ing. Y. J.. Na rozdiel od popisu skutkov č. 1 a č. 2 je teda podľa obžalovaného možné z popisu skutku zistiť aj vedomosť osôb Ing. F. C. a Ing. M. O. o konaní, ktorého sa mal podľa obžaloby dopustiť. Ani z popisu tohto skutku však nie je možné vyvodiť takúto vedomosť u Ing. Y. J., čo opätovne zakladá dôvodnosť aplikácie kvalifikácie popísaného konania ako trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a nie tak, ako to kvalifikoval súd v napadnutom rozsudku ako prijímanie úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Podľa obžalovaného však konanie, ktoré sa mu kladie za vinu v tomto skutku nie je preukázané žiadnym objektívnym dôkazom. Argumentácia ku skutku č. 1 sa v celom rozsahu vzťahuje aj na popis skutku č. 5, ktorého sa mal dopustiť tým, že mal (spoločne s Ing. F. C. a Ing. M.Á. O.) určiť úplatok za to, že u Ing. Y. J. zabezpečia zmenu stanoviska. Popis skutku považuje vo vzťahu k jeho osobe za zmätočný a nepreskúmateľný, nakoľko nie je z neho zrejmé žiadne konkrétne odvolateľove konanie, ktorého existencia by bola preskúmateľná a verifikovateľná objektívnymi dôkazmi, je potrebné podľa neho zdôrazniť aj to, že určenie úplatku nie je konaním, ktoré by mohlo byť subsumovateľné pod § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Z uvedených skutočností je podľa obžalovaného zrejmé, že ani kvalifikácia aplikovaná v napadnutom rozsudku pri skutku č. 5 nie je správna. Aj pri skutku č. 5 však uviedol, že konanie, ktoré sa mu kladie za vinu v tomto skutku nie je preukázané žiadnym objektívnym dôkazom. Podľa obžalovaného samotná všeobecná organizácia konania určitej skupiny osôb, ktoré sa mali podieľať na páchaní trestnej činnosti (ktorá v tomto prípade vyplýva zo všeobecného náveta) nie je nikdy sama osebe zdrojom sukcesívnej zodpovednosti, t. z. že v samostatných skutkoch je potrebné popísať (a dokazovaním v konaní preukázať) konanie a účasť na konkrétnom skutku, vo vzťahu k jeho osobe to znamená ku skutkom č. 1, 2, 4 a 5. V jeho prípade však nebola podľa obžalovaného preukázaná jeho účasť na skutkoch č. 4 a 5 vôbec a jeho účasť na všetkých štyroch skutkoch bola vo výrokovej časti napadnutého rozsudku popísaná len v rozsahu kvalifikácie trestného činu nepriamej korupcie a nie vo forme pomoci k trestnému činu prijímania úplatku. Z uvedených dôvodov preto nesúhlasil s kvalifikáciou skutkov aplikovaných voči jeho osobe v napadnutom rozsudku súdom, na základe zmeny kvalifikácie vykonanej súdom na hlavnom pojednávaní dňa 13. júna 2022.

Vo vzťahu k súdom tvrdenej existencii dohody jeho osoby a osôb Ing. F. C., Ing. M. O. a Ing. Y. J., ku ktorej malo dôjsť najmenej od 1. novembra 2016 na miestach Slovenska, ktoré súd z dôvodu nepreukázania existencie tejto dohody ani nevie označiť uviedol, že vôbec nemohlo k takejto dohode dôjsť (a to už vôbec nie v úmysle páchať trestnú činnosť), nakoľko svedkyňa Ing. Y. J. až koncom roka 2018 vypovedala v prípravnom konaní, že si začína uvedomovať, že bola zneužívaná na plnenie pokynov iných osôb (do tohto obdobia teda nemala takúto vedomosť a s nikým sa za týmto účelom na páchaní trestnej činnosti ani nedohodla), pričom ako vyplynulo z obžalovaného tvrdení a z tvrdení Ing. F. C. na hlavnom pojednávaní, v priebehu rokov 2017-2018 sa poznali len zbežne. Ing. Y. J.Á. tvrdila, že sa s Ing. F. C. spoznala až časovo neskôr a predstavil jej ho práve Ing. M. O., teda nie obžalovaný (Mgr. C. Ž.) a nie v čase „najmenej od 1. novembra 2016“, ako je to uvedené v popise skutku výrokovej

časti napadnutého rozsudku. Pokračoval, že k akejkolvek dohode by tak hypoteticky mohlo dôjsť výlučne medzi Ing. M. O. a obžalovaným (Mgr. C. Ž.) na strane druhej (čo popiera), alebo medzi Ing. M. O. a Ing. F. C. na strane druhej, čo vo vzťahu k nemu vylučuje možnosť kvalifikovať konanie, ktoré sa mu kladie za vinu vo všeobecnom návetí formou účastníctva k trestnému činu prijímania úplatku v nadväznosti na konanie Ing. Y. J., pričom z popisu konkrétnych konaní pri jednotlivých skutkoch vo vzťahu k jeho osobe (t. j. z popisu skutkov č. 1, 2, 4 a 5) žiadna jeho predchádzajúca dohoda s Ing. Y. J. a ani jej vedomosť o úplatkoch, ktoré mali byť žiadané, nevyplyva. V odôvodnení napadnutého rozsudku (viď druhý odsek na str. č. 28) je pritom výslovne súdom uvedené, že jeho účastníctvo má vyplývať práve z jeho úvodného spolčenia „s vedúcou OSŽP“, teda s Ing. Y. J.. Poznamenal, že v nadväznosti na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. marca 2022, sp. zn. 1 To 8/2021, preto jednoznačne nemôže byť konanie popísané v napadnutom rozsudku vo vzťahu k jeho osobe kvalifikované podľa § 329 Trestného zákona formou účastníctva. Zdôraznil aj to, že účastník nemôže byť priamo zúčastnený v konaní naplňajúcom objektívnu stránku do úvahy pripadajúceho trestného činu. Aj z argumentácie súdu v napadnutom rozsudku (viď piaty odsek na str. č. 28 napadnutého rozsudku) vyplýva, že jeho účastníctvo (pomoc) mala spočívať v sprostredkovaní úplatku. Vychádzajúc z popisu skutkov č. 1, 2, 4 a 5 je podľa odvolateľa zrejmé, že nemal úplatok sprostredkovať, ale mal ho priamo vyžiadať (pri skutkoch č. 1 a 2 dokonca len pre seba a ani z popisu skutku č. 5 nevyplyva, že by mal tak konať v prospech Ing. Y. J.), teda mal sa zúčastniť konania priamo naplňajúceho objektívnu stránku korupčného trestného činu (avšak nie prijímania úplatku ale nepriamej korupcie). Pri skutku č. 1 mal byť dokonca jediným, kto sa mal na naplnení objektívnej stránky podieľať, a teda nie je podľa neho možné vo vzťahu k jeho osobe aplikovať kvalifikáciu účastníka k trestnému činu prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona. Vo vzťahu k samotnej zmene kvalifikácie súdom z 13. júna 2022 len dodal, že vychádzajúc z argumentácie súdu, ktorý jeho účastníctvo viaže vždy na pracovnú činnosť Ing. Y. J., v jeho prípade nejde o viac trestných činov, ale o jeden pokračovací trestný čin, kde pri čiastkových útokoch v zmysle popisu skutkov č. 1, 2, 4 a 5 existuje objektívna aj subjektívna súvislosť a to aj v predmete útoku. Ďalej argumentoval, že pri kvalifikácii podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona ide o tú istú skutkovú podstatu, ako pri kvalifikácii podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, výlučne s tým rozdielom, že sa tu prihliada na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, teda jedná sa o tzv. kvalifikovanú skutkovú podstatu, a to bez ohľadu na zmenu pokračovacieho charakteru posudzovaného konania. Pokiaľ súd v tomto smere poukazoval na str. č. 28 napadnutého rozsudku (piaty odsek) na skutočnosť, že by sa mohlo jednať o pokračovací trestný čin len vtedy, ak by bol hlavný páchatel rovnaký, potom obžalovaný opätovne zdôraznil, že súd viazal jeho účastníctvo vždy na hlavnú činnosť Ing. Y. J., teda vždy na jednu a tú istú osobu, pričom zmenu jej „služobného postavenia“ (t. j. zohľadnenie toho, či pôsobila ako verejný činiteľ alebo takéto postavenie nemala) zohľadnil už pri aplikácii kvalifikovanej skutkovej podstaty pri skutku č. 2 v rozsahu aplikácie aj ods. 2 § 329 Trestného zákona. Ak by mal následne súd takýto kvalifikačný znak zohľadniť ešte aj vynechaním tohto skutku z pokračovacieho charakteru všetkých ostatných skutkov (tak, ako to súd v napadnutom rozsudku aj vykonal, viď tretí odsek na str. č. 28 napadnutého rozsudku), došlo by podľa odvolateľa k duplicitnému použitiu jedného a toho istého kvalifikačného znaku a to (vzhľadom na následnú aplikáciu § 41 ods. 2 Trestného zákona) celkom zjavne v neprospech obvineného, čo je nepochybne neprípustné. Dodal, že ak by teda súd mal aj za preukázané, že konanie vo vzťahu k jeho osobe je potrebné kvalifikovať podľa § 329 Trestného zákona, aj v takom prípade by mal všetky štyri skutky posudzovať ako jediný pokračovací trestný čin.

V druhej časti svojho odvolania vo vzťahu ku skutkovému stavu obžalovaný uviedol, že už vo všeobecnom návetí popisu skutku výrokovej časti napadnutého rozsudku sú uvedené skutočnosti, ktorých súvislosť so skutkami č. 1, 2, 4 a 5 (ktoré sa mu kladú za vinu) buď neexistuje, alebo ktorých nepravdivosť sa podarila v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní preukázať. Pokračoval, že v tomto všeobecnom návetí vykonal súd oproti všeobecnému návetí v obžalobe niekoľko zmien, ktoré boli zamerané najmä na úpravu popisu skutku v zmysle nepreukázania organizovanosti páchania korupčnej trestnej činnosti. Už v záverečnej reči obhajoby bola táto skutočnosť namietaná a námietky obhajoby smerovali aj proti nepreukázaniu akejkolvek predchádzajúcej dohody medzi štyrmi osobami (Ing. Y. J.Á., Ing. M. O., Mgr. C. Ž. a Ing. F. C.). Kým však súd námietky obhajoby vo vzťahu k nepreukázaniu organizovanej formy páchania trestnej činnosti akceptoval, námietky obhajoby ohľadne

nepreukázania predchádzajúcej dohody medzi označenými štyrmi osobami v zmysle popisu vo všeobecnom návetí výrokovej časti napadnutého rozsudku súd neakceptoval. Záver o neexistencii takejto dohody je podľa obžalovaného možné pritom vyvodzovať už aj len zo samotného popisu všeobecného náveta kde súd nedokáže vyvodiť presne čas takejto dohody („od presne nešpecifikovaného obdobia najmenej od 01.11.2016“) a súd nedokáže určiť ani miesto dohody („v Bratislave a na iných miestach na území Slovenskej republiky“). Vo vzťahu k obžalovanému mal takúto dohodu o páchaní korupčnej trestnej činnosti vykonať v úmysle zabezpečiť neoprávnený majetkový prospech pre seba (a aj pre iné osoby). Súd vo vzťahu k ustáleniu času dohody podľa obžalovaného len predpokladá, že mohlo k nej dôjsť najmenej od 1. novembra 2016, nakoľko v ten deň bola Ing. Y. J. vymenovaná do funkcie vedúcej OSŽP. Je podľa obžalovaného nepochybné, že menovacie konanie Ing. Y. J. muselo začať skôr, ako bola do tejto funkcie vymenovaná, teda ako ona sama tvrdí, niekedy v lete roku 2016. Ak by teda malo dôjsť k akejkoľvek dohode, muselo by k nej podľa obžalovaného dôjsť už pred dátumom 1. november 2016 a ak by mal niekedy v lete roku 2016 konať v prospech presadenia Ing. Y. J. na funkciu vedúcej OSŽP za účelom získania majetkového prospechu korupčnou trestnou činnosťou tak, ako je to uvedené vo všeobecnom návetí napadnutého rozsudku, potom nie je logicky vysvetliteľné, prečo prvý skutok, ktorý sa mu kladie za vinu (skutok č. 1) mal spáchať až v decembri 2017. Na túto skutočnosť poukazoval aj v záverečných rečiach a na argumentáciu mu súd nedal v napadnutom rozsudku žiadnu odpoveď. Skutočnosť, že by vymenovanie Ing. Y. J. do označenej funkcie na Okresnom úrade Bratislava zabezpečil práve obžalovaný nebola podľa neho preukázaná žiadnym objektívnym a ani priamym dôkazom a nebolo preukázané ani to, že by vymenovanie Ing. Y. J. do označenej funkcie bolo zabezpečené kýmkoľvek práve z dôvodu následného páchania trestnej činnosti prostredníctvom tejto osoby. Automatické spájanie tzv. „politických nominácií“ s vopred poňatým úmyslom páchať trestnú činnosť pritom už odmietli viaceré orgány činné v trestnom konaní a súdy v iných trestných konaniach. Takéto skutočnosti nepotvrdili na hlavnom pojednávaní 15. marca 2022 ani svedkovia T. N. a Ing. L.U. N., obžalovaný poukázal na výsluch svedka RNDr. T. F. zo 7. februára 2019, z ktorého vyplýva, že Ing. Y. J. dosadil na vedúcu odboru Ing. M. O., ktorý cez ňu tento úrad reálne viedol. K tejto skutočnosti sa rozporne vyjadrovala aj Ing. Y. J.Á., ktorá o tejto otázke od jej prvého výsluchu v trestnom konaní zo 7. augusta 2018 (ešte v procesnom postavení obvinenej) postupne menila svoje výpovede tak, aby došlo k naplneniu toho, čo jej povedal pri svojom kolúznom konaní v ÚVV Bratislava Ing. M. O., t. z., že má vypovedať na osobu obžalovaného Mgr. C. Ž., pretože o toho orgánom činným v trestnom konaní ide. Z vykonaného dokazovania je však podľa obžalovaného zrejme aj to, že Ing. M. O. bol sponzorom strany MOST-HÍD, osobne sa veľmi dobre a dlhé roky poznal s ministrom životného prostredia N. L. a veľmi dobre a dlhé roky (na rozdiel od osoby obžalovaného Mgr. C. Ž.) sa poznal aj s Ing. Y. J.. Je teda podľa obžalovaného celkom zrejme, že Ing. M. O. na dosadenie Ing. Y. J. a na páchanie trestnej činnosti prostredníctvom nej vôbec nepotreboval osobu obžalovaného Mgr. C. Ž. a už vôbec nepotreboval, aby o takejto jeho činnosti vedel, čo korešponduje s tvrdením JUDr. T. F. o tom, že keď sa obžalovaný o činnosti Ing. M. O. dozvedel, že JUDr. T. F. povedal, že Ing. M. O. obžalovaného podviedol vo viacerých veciach a že s ním má ihneď prestať komunikovať. Ku skutočnosti, že vo všeobecnosti na hlavnom pojednávaní 8. apríla 2022 Ing. Y. J. spájala s konaním Ing. M. O. aj osobu obžalovaného obžalovaný uviedol, že Ing. Y. J.Á. nespojila takúto „všeobecnú a objektívne neverifikovanú“ činnosť obžalovaného vierohodným spôsobom so žiadnym konkrétnym skutkom, pre ktorý je stíhaný. Jej zmenu výpovede si však obžalovaný vysvetľuje tým, že Ing. Y. J. bola držaná vo väzbe cca 1 rok bez akejkoľvek návštevy čo i len jej sedemročného syna (cez ktorého preukázateľne nemohla kolúzne konať a teda takáto situácia vo vzťahu k nej bola celkom zjavne účelová a nátlaková) a zároveň bola držaná vo väzbe za doposiaľ nevysvetlenej a nevysvetliteľnej manipulácie Ing. M. O. (rovnako väzobné stíhaným z kolúzných dôvodov) o tom, aby vypovedala na osobu obžalovaného. Podľa obžalovaného vôbec nemohlo k takejto dohode medzi štyrmi osobami (Ing. Y. J., Ing. M. O., Mgr. C. Ž. a Ing. F. C.) dôjsť (a to už vôbec nie v úmysle páchať trestnú činnosť), nakoľko svedkyňa Ing. Y. J.Á. až koncom roka 2018 v prípravnom konaní vypovedala, že si začína uvedomovať, že bola zneužívaná na plnenie pokynov iných osôb (do tohto obdobia teda nemala takúto vedomosť a s nikým sa za týmto účelom na páchaní trestnej činnosti ani nedohodla), pričom ako vyplynulo z tvrdení obžalovaného a z tvrdení obžalovaného Ing. F. C. na hlavnom pojednávaní, v priebehu rokov 2017 - 2018 sa poznali len zbežne, vôbec spolu v tom období nekomunikovali a ani iným spôsobom sa nekontaktovali. Ing. Y. J. tvrdila, že sa s obžalovaným Ing. F.

C. spoznala až časovo neskôr a predstavil jej ho práve Ing. M. O., teda nie on a nie v čase „najmenej od 01.11.2016“. K akejkoľvek dohode by tak hypoteticky mohlo dôjsť výlučne medzi Ing. M. O. a osobou obžalovaného (čo obžalovaný popiera), alebo medzi Ing. M. O. a Ing. F. C.. Súd však v napadnutom rozsudku nedal ani na túto argumentáciu žiadnu odpoveď, pričom existenciu takejto dohody vyvodzoval výlučne z nepriamych dôkazov, a to zo stretnutia Ing. J., Ing. N. a osoby obžalovaného, kde mal Ing. J. predstaviť Ing. N. ako budúcu vedúcu OSŽP a ďalej z toho, že viacerí svedkovia (ktorých súd ani nekonkretizoval) sa mali vyjadriť, že Ing. J. nemala „ani páru“ o problematike OSŽP, z čoho súd vyvodil svojvoľný záver, že Ing. Y. J. bola vymenovaná do funkcie vedúcej OSŽP účelovo a na základe jeho záujmu o páchanie korupčnej trestnej činnosti. Skutočnosť, že práve obžalovaný odporučil Ing. Y. J.Ú., ako jedného z kandidátov na túto funkciu, obžalovaný nikdy nepopieral, a ani to, že ju zoznámil s N. L. a vtedajším podpredsedom parlamentu JUDr. J. (viď str. č. 23 - 24 napadnutého rozsudku). Tieto skutočnosti a ani skutočnosti uvádzané v predchádzajúcom odseku však podľa obžalovaného nepreukazujú skutočnosť, že by zabezpečil vymenovanie Ing. Y. J. do funkcie vedúcej OSŽP a už vôbec nie v úmysle, aby mohol páchať korupčnú trestnú činnosť. Toto tvrdenie súdu považuje obžalovaný za svojvoľné a nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov. Skutočnosti, na ktoré v podanom odvolaní poukazuje súd nie sú podľa obžalovaného postihnuteľné vyvodzovaním trestnoprávnej zodpovednosti. Súd ďalej na str. č. 23 napadnutého rozsudku (predposledný odsek) konštatuje, že úlohou obžalovaného bolo zabezpečovať tzv. „politické krytie“ („požehnanie zhora“), bez ktorého by páchanie takejto systematickej korupčnej činnosti nebolo možné a poukazuje pritom na politické kontakty obžalovaného. Súd však podľa obžalovaného vyslovuje tento záver bez akéhokoľvek odkazu na akýkoľvek dôkaz nachádzajúci sa v súdnom spise. Z argumentácie súdu nie je podľa obžalovaného zrejmé, o akú formu „politického krytia“ malo ísť, aký vplyv malo mať toto „politické krytie“ na páchanie tejto konkrétnej korupčnej trestnej činnosti, prostredníctvom koho malo byť vykonávané a už vôbec súd neuvádza, z akého dôvodu potom nie sú stíhané vo forme pomoci aj osoby, prostredníctvom ktorých mal takéto politické krytie zabezpečovať a kto konkrétne by mali tieto osoby byť. K takejto situácii došlo práve preto, že súdom tvrdené skutočnosti nie sú pravdivé a sú vyslovené svojvoľne, bez akejkoľvek opory vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ sa súd na str. 23 - 24 snaží odôvodniť správnosť výrokov napadnutého rozsudku vo vzťahu k osobe obžalovaného tým, že poukazuje na to, že bol opatrný pri telefonickkej komunikácii, potom obžalovaný uviedol, že ako jeden z vrcholových politikov naozaj bol opatrný pri telefonickkej komunikácii, čo bolo o ňom verejne známe a domnieva sa, že je to úplne prirodzené a logické. Pokiaľ súd v napadnutom rozsudku odkazuje v odsekoch č. 2, 4 a 5 na str. 24 na zabezpečenú komunikáciu z rôznych aplikácií a uvádza, že niektoré osoby (Ing. O., Ing. J. a Ing. F.) potvrdili autenticitu ich komunikácie s obžalovaným, potom je podľa obžalovaného potrebné k tomu poukázať na úplne odlišné tvrdenie samotného súdu v treťom odseku na str. 29 napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že predmetná komunikácia nepokrýva celé obdobie ich činnosti nepreukazuje manažovanie skupiny po celý čas jej existencie. Obžalovaný pokračoval, že znalec Mgr. K. F. na hlavnom pojednávaní súdu 9. marca 2022 uviedol, že nevie potvrdiť autenticitu tejto komunikácie, pričom sám Ing. M. O. uviedol, že komunikáciu s obžalovaným vymazával. Vykonaným dokazovaním teda podľa obžalovaného jednoznačne nebola objektívne preukázaná autenticita komunikácie medzi nim a osobami Ing. O., Ing. J.Á. a Ing. F. a v týchto osobách sa jedná o tzv. kajúcnikov, ktorí sa k páchaniu trestnej činnosti priznali a za to dostali od orgánov činných v trestnom konaní a súdov benefity v podobe dohôd o vine a treste, v rámci ktorých im boli uložené (pri Ing. Y. J. dokonca nezákonné - vzhľadom na ignorovanie rozsahu trestnej činnosti, viď druhý odsek na str. 28 napadnutého rozsudku) podmienené tresty odňatia slobody. Tieto tvrdenia týchto „svedkov“ (páchateľov trestnej činnosti) nie je podľa obžalovaného preto možné bez objektívnej verifikácie vziať pri rozhodovaní na vedomie a odôvodňovať nimi uznanie jeho viny. Napokon obžalovaný poukázal na to, že neformálne rozdelenie úloh je zrejme aj z USB predloženého Ing. M. O., z ktorého poznámok je zrejme, že sa tam nachádzala aj poznámka „príkaz zhora C./iný“ (str. 22 napadnutého rozsudku, štvrtý odsek). Z tejto poznámky však jednak nie je podľa obžalovaného možné zistiť, o akého „C.“ ide, zároveň je zrejme, že v tejto kolonke sa nenachádza žiadna vec, ktorej by sa mal takýto príkaz týkať, teda ak by sa malo ísť o jeho osobu, nenachádza sa pri tejto poznámke žiadny konkrétny odkaz na akúkoľvek konkrétnu korupčnú činnosť, resp. nenachádza sa tu odkaz na úplne žiadnu aktivitu, nie je zrejme, kto má byť ten „iný“ a prečo potom nebola aj táto osoba ustálená a trestne stíhaná. Zároveň obžalovaný uviedol aj to, že predmetné USB nebolo zaistené procesne prípustným spôsobom a nie je možné ho procesne použiť (tejto skutočnosti sa však bude venovať v

časti III. tohto podania).

Obžalovaný ďalej poznamenal, že aj súd na str. 21 napadnutého rozsudku uviedol, že mal spáchanie žalovaného konania aj pri jeho skutkoch (č. 1, 2, 4 a 5) za preukázané najmä výpoveďou tzv. korunného svedka Ing. M. O., ktorého výpovede súd vyhodnotil ako vierohodné a majúce logickú súvislosť. Súd však vôbec toto svoje všeobecné a nekonkrétne tvrdenie podľa obžalovaného neodôvodnil, vo všeobecnosti iba odkázal len na podporenie jeho výpovede ďalšími výsluchmi desiatich svedkov a agenta T. L.. Zo všetkých výsluchov týchto svedkov sa však obžalovaného dotýkali len výsluchy troch svedkov, a aj to len nepriamo a vo všeobecnosti (obsahu týchto svedkov sa bude venovať nižšie v tejto časti podania), súd v napadnutom rozsudku podľa obžalovaného len citoval z obsahu týchto výsluchov a následne na ne iba vo všeobecnosti odkázal, pričom nevykonával žiadne skutkové ani právne vyhodnotenie týchto výsluchov a to ani vo všeobecnosti a ani vo vzťahu ku jednotlivým konkrétnym skutkom č. 1, 2, 4 a 5 vo vzťahu k obžalovanému. Takýto rozsudok je podľa obžalovaného celkom zjavne v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko neobsahuje vo vzťahu k jeho osobe a ku skutku, za ktorý bol uznaný vinným žiadne úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, vo vzťahu k uznaniu jeho viny. Zároveň obžalovaný zdôraznil, že na množstvo rozporov v jednotlivých výpovediach označených „svedkov“ (kajúcnikov, páchatel'ov trestnej činnosti - najmä Ing. M. O., Ing. Y. J., Mgr. H. F. a JUDr. T. F.) poukazoval už v jeho záverečnej reči a prostredníctvom záverečnej reči jeho obhajkyne z 31. mája 2022, pričom súd opätovne rozporne s § 168 ods. 1 Trestného poriadku k tejto jeho argumentácii nezaujal žiadne stanovisko. Podľa obžalovaného vykonaným dokazovaním tak v rámci prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní sa nepodarilo preukázať dôvodnosť podanej obžaloby vo vzťahu k jeho osobe. Ďalej uviedol hodnotenie kľúčovej osoby celej tejto trestnej veci a jeho konania a tou je osoba Ing. M. O., ktorý podľa obžalovaného preukázateľne páchal rozsiahlu trestnú činnosť, kryjúc sa pritom buď za politickú stranu MOST-HÍD alebo priamo za osobu obžalovaného a následne poznajúc obsah vykonaných dôkazov vykonal nepravdivé výpovede postupne prispôbované skutočnostiam zisteným vyšetrovateľom, ktorými nepravdivo prenášal trestnú zodpovednosť aj naňho. Toto hodnotenie je podľa obžalovaného potrebné vykonať aj preto, že všetky dôkazy proti jeho osobe majú jediný pôvod a tým je práve nevierohodný Ing. M. O.. Obžalovaný zdôraznil, že trestné stíhanie Ing. M. O. na samostatné konanie bolo vylúčené z tejto trestnej veci pred štyrmi rokmi, a to práve z dôvodu urýchlenia konania, pričom jeho trestné konanie nebolo k podaniu odvolania ukončené, dokonca nebola v jeho veci podaná ani len obžaloba, čo podľa obžalovaného vedie k podozreniu z nezákonného donucovania jeho osoby k výpovedi voči jeho osobe. Nespochybniteľne to však vedie k nezákonnosti jeho výpovedí v tomto trestnom konaní v procesnom postavení svedka, keďže v súčasnosti podľa obžalovaného neexistuje žiadny zákonný dôvod na to, aby bolo jeho trestné stíhanie vedené v samostatnom konaní. Dodal, že Ing. M. O. teda ani v tomto trestnom konaní z materiálneho hľadiska neprislúcha procesné postavenie svedka a preto pri hodnotení jeho konania a výpovedí nie je možné opomenúť ani jeho predchádzajúce procesné postavenie obvineného v tomto trestnom konaní. Obžalovaný zdôraznil, že moment umožnenia ovplyvňovania Ing. Y. J. a RNDr. T. F. Ing. M. O. vo väzbe na výpoveď proti osobe obžalovaného je momentom, od ktorého nie je možné považovať vyšetrovanie vo vzťahu k jeho osobe za objektívne a jeho výsledky za také, na základe ktorých je možné vo veci naplniť účel trestného konania, teda spravodlivo meritórne rozhodnúť. Takýto záver nemôžu podľa obžalovaného zmeniť ani otázky prokurátora z hlavného pojednávania z 8. apríla 2022 adresované Ing. Y. J., keď sa prokurátor tejto svedkyne pýtal, či na hlavnom pojednávaní vypovedala pravdivo. Ďalej sa obžalovaný vyjadril k vecným (USB kľúč) a listinným dôkazom zabezpečeným Ing. M. O. (č. l. 12350 - 12359, 2714 - 2750), ktoré sú podľa obžalovaného procesne nepoužiteľné a súd ich pri hodnotení skutkového stavu nemôže brať do úvahy. Obžalovaný k postupu Ing. M. O. uviedol, že aj jeho konanie je z hľadiska jeho vierohodnosti a z hľadiska vierohodnosti predložených dokumentov nepreskúmateľné, avšak obžalovaný poukázal na správanie sa Ing. M. O., z ktorého je podľa neho zrejmá úmyselná selekcia toho, čo orgánom činným v trestnom konaní a súdu predloží a čo im povie a zároveň aj nezáujem vyšetrovateľa o zistenie pravdy, ale len o zistenie toho, čo má Ing. M. O. „záujem“ vyšetrovateľovi povedať a odovzdať. Podľa obžalovaného nie je možné overiť ani pôvod, pravdivosť a autenticitu týchto dôkazov a tiež ani tvrdení Ing. M. O. vzťahujúcich sa na tieto dôkazy. Obžalovaný konštatoval, že konanie orgánov činných v trestnom konaní, kedy prepustia z väzby Ing. M. O. bez toho, aby od neho žiadali vopred uviesť miesto uloženia pôvodných nosičov dát a tieto by ešte pred prepustením Ing. M. O. zaistili a podrobili znaleckému dokazovaniu a po prepustení Ing. M. O. od neho

preberajú do konania nepôvodné nosiče dát na ktorých sa nachádzajú upravené súbory nie je možné označiť inak, ako účelové, a ako dokazovanie, na základe ktorých výsledkov nie je podľa obžalovaného možné vydať akékoľvek meritórne rozhodnutie, okrem oslobodenia spod obžaloby. Podľa obžalovaného je nepochybne preukázané, že Ing. M. O. pozmeňoval dôkazy, čo nakoniec vyplýva aj z ovplyvňovania spoluobvinených (teraz už svedkov) vo väzbe a tiež z účelovo selektívneho mazania komunikácie v telefóne. V tejto súvislosti obžalovaný uviedol, že zrejme nikto zo senátu odvolacieho súdu sa doposiaľ vo svojej praxi nestretol s tým, aby obvinený (Ing. M. O.) za prítomnosti policajtov v rámci domovej prehliadky u neho doma, pri ktorej mu prišli zaistiť mobilný telefón, aby pred týmito policajtmi mohol tento obvinený s týmto mobilným telefónom manipulovať tak, že mu bolo priamo pred týmito policajtmi umožnené vymazávať dôkazy o trestnej činnosti z tohto telefónu. Rovnako, aby obvinený (Ing. M. O.) vzatý do väzby z kolúzných dôvodov, mal možnosť v rozpore s množstvom zákonných a podzákonných predpisov, opakovane komunikovať v rámci tohto zabezpečovacieho inštitútu a v rozpore s jeho účelom so všetkým i ostatnými obvinenými nachádzajúcimi sa vo väzbe taktiež z kolúzných dôvodov. Taktiež, aby obvinený pri takto preukázateľne existujúcich kolúzných dôvodoch bol prepustený z väzby na slobodu a dokonca bez toho, aby vyšetrovateľ vykonal akúkoľvek aktivitu zameranú na zaistenie nositeľa dôkazov (a tým zabezpečenie zákonného a najmä objektívneho dokazovania a vylúčenie novej manipulácie s dôkazmi), ktorých zabezpečenie Ing. M. O. vo výsluchu pred svojim prepustením na slobodu prisľúbil. Obžalovaný ďalej poukázal na výsluch znalca Mgr. K. F. (na hlavnom pojednávaní 9. marca 2022, pozn.) v súvislosti s komunikáciou Ing. M. O. a obžalovaného prostredníctvom aplikácie Threema, z ktorého vyplýva, že nie je možné ani znaleckým dokazovaním potvrdiť úplnosť komunikácie, a rovnako, že nie je možné vysloviť záver, že Ing. M. O. predložená komunikácia bola skutočne komunikáciou s osobou obžalovaného. Podľa názoru obžalovaného Ing. M. O. zjavne selektívne mazal účelovo komunikáciu s ostatnými obvinenými a svedkami zrejme práve preto, aby zakryl páchanie vlastnej trestnej činnosti a v telefóne si ponechával len tú komunikáciu, ktorá by mu nemohla ublížiť, resp. mu mohla pomôcť pri zakrývaní jeho trestnej činnosti poukazom na iné osoby, a to najmä na osobu obžalovaného. Obžalovaný doplnil, že Ing. M. O. mal na prípravu svojej výpovede mesiace a z pohľadu jeho cieľa si ju dobre pripravil tak, aby mohol prostredníctvom lži ponúknuť orgánom činným v trestnom konaní výmenou za svoju slobodu trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného a zbaviť sa tak zároveň jeho zodpovednosti za organizovanie a páchanie trestnej činnosti ním samým. V spojení s osobou obžalovaného začal s malými, fiktívnymi tvrdeniami, aby o ňom navodil dojem, že je pochybný človek, ktorý môže mať aj trestnoprávne úmysly (obžalovaný uviedol ich časť, pozn.). Následne obžalovaný spochybňoval tvrdenia a argumentáciu Ing. Y. J. voči jeho osobe. V závere časti obžalovaný poukázal na odôvodnenie jednotlivých skutkov (č. 1, 2, 4 a 5), ktoré bolo podľa neho výslovne všeobecné bez vysporiadania sa s jeho argumentáciou zo záverečnej reči jeho obhajkyne, ktorá spochybňuje pravdivosť argumentácie k jednotlivým skutkom.

V nasledujúcej tretej časti odvolania sa obžalovaný vyjadril k procesným vadám konania s tým, že podstatnou časťou jeho argumentácie z písomného podania z 18. júla 2019 (ktoré následne rozsiahlo citoval, pozn.) [celé vyšetrovanie vykonal materiálne vylúčený vyšetrovateľ; nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania z 10. apríla 2018 a následná nezákonnosť produkovaných dôkazov a trestného stíhania; účelovosť pozmenenia popisu skutkov vyšetrovateľom; účelové ignorovanie „zrkadlových skutkov“; nezákonné „nadkvalifikovanie“ skutku č. 1 z uznesenia o začatí trestného stíhania z 10. apríla 2018 v nadväznosti na nezákonné použitie ustanovení o agentovi v trestnom konaní; nezákonnosť trestného konania a absencia začatia trestného stíhania za skutky č. 1 a č. 2, ktoré sa mu kladú za vinu, nezákonnosť (zaist'ovacích úkonov) a procesná nepoužiteľnosť dôkazov (znaleckých posudkov) vo vzťahu ku všetkým štyrom skutkom, ktoré sa mu kladú za vinu; ovplyvňovanie obvinených („svedkov“) v kolúznej väzbe; psychický nátlak na svedkov prostredníctvom prisľubu a následného nekonania vo veciach dohôd o vine a treste; nezákonný postup pri výsluchu svedkov, pozn.] sa Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 15. decembra 2020, sp. zn. 2 Tost 12/2020, nevysporiadal vôbec (ani sa s ňou nezaoberal) a nezaoberal sa ňou ani prvostupňový súd počas celého prvostupňového konania, predseda senátu iba vzal na vedomie jeho stanovisko, že na námietkach uvedených v predmetnom podaní vo vzťahu ku všetkým dôkazom vykonávaným na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu trvá, pričom následne vykonal dokazovanie bez toho, aby sa týmito námietkami zaoberal a zaujal k nim akékoľvek stanovisko.

Vo vzťahu k výroku o treste, obžalovaný uviedol, že z dôvodu chybnnej (duplicitnej) aplikácie jedného a toho istého kvalifikačného znaku (postavenia Ing. Y. J. ako verejného činiteľa, ktoré bolo obžalovanému pričítané aj zrušením pokračovacieho charakteru konania pri skutku č. 2 a následne opätovne aj pri aplikácii kvalifikovanej skutkovej podstaty pri skutku č. 2 podľa ods. 2 § 329 Trestného zákona) a tiež aj z dôvodu chybnnej kvalifikácie popisu jeho konania z napadnutého rozsudku pri všetkých štyroch skutkoch malo byť jeho konanie kvalifikované ako pokračovací trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona. Podľa názoru obžalovaného trest, ktorý mu bol v rámci ustálenej hranice ukladaný, je neprimerane prísny, nakoľko mu bol uložený trest odňatia slobody v hornej časti spodnej polovice možného trestu odňatia slobody. Pri jeho osobe však ide o osobu doposiaľ netrestanú, s vysokým sociálnym kreditom, je silno rodinne založený, s manželkou žije v usporiadanej domácnosti, vychovávajú spolu 13-ročného syna C., ktorý je naňho veľmi citovo naviazaný, výlučne obžalovaný ho vedie k mimoškolským aktivitám (tenis v klube TK Slovan Bratislava, futbal v klube FK Slovan Ivanka pri Dunaji) a vzhľadom na jeho vek (aktuálne je v tzv. pubertálnom období) a školské povinnosti (navštevuje 7. triedu základnej školy) vyžaduje neustálu podporu a prítomnosť pri jeho výchove. Trest odňatia slobody znamená pre jeho syna zmarenie prítomnosti obžalovaného v priebehu jeho výchovy až do jeho dospelosti, čo je nepochybne rozporné s § 34 ods. 3 Trestného zákona. Obžalovaný doplnil, že aj vzhľadom na okolnosti prípadu a najmä na jeho účasť na páchaní trestnej činnosti (kladú sa mu za vinu len 4 z množstva skutkov Ing. M. O.), vzhľadom na následok, ktorý sa mu kladie za vinu (výlučne v jedinom prípade aj skutočne k odovzdaniu úplatku došlo - skutok č. 4 - avšak účasť obžalovaného na tomto skutku nepotvrdzuje ani jediný objektívny dôkaz), vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností, vzhľadom na jeho osobu a aj vzhľadom na súčasné uloženie aj peňažného trestu, je pre potrebu ochrany spoločnosti takýto dlhý trest neprimeraný a nevytvára ani predpoklady k výchove, čo je podľa obžalovaného rozporné s § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, čím podľa neho došlo k naplneniu odvolacích dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku. Obžalovaný Mgr. C. Ž. navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom § 317 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výrokov o vine a trestov týkajúcich sa jeho osoby a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol vo veci rozsudkom a aby ho podľa § 285 písm. a), resp. písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby pre všetky štyri skutky vo vzťahu k jeho osobe právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou účastiťva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (v bodoch č. 1, 4 a 5 napadnutého rozsudku) a samostatne ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, spáchaného formou účastiťva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (v bode 2 napadnutého rozsudku), alternatívne aby v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vo vzťahu k jeho osobe vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V písomnom odôvodnení odvolania, ktoré bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené 22. decembra 2022 (č. l. 18452-18470), obžalovaná spoločnosť H., a. s. prostredníctvom svojho obhajcu uviedla, že podáva odvolanie pre nesprávnosť výroku o vine treste ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzali jeho vydaniu. Poukázala na § 199 Trestného poriadku a uviedla, že k jej obvineniu došlo 3. októbra 2018 (doručené 10. októbra 2018) a to podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda postupom po začatí trestného stíhania. Pokračovala, že prokurátor sa opiera (ako v obvinení tak aj v žalobe) o uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018 a 10. apríla 2018, v snahe týmto preukázať začatie trestného stíhania vo „veci“, keďže pri vznesení obvinenia nevyužil možnosť postupovať podľa § 206 ods. 2 Trestného poriadku. Dodala, že uznesenie o začatí trestného stíhania z 10. apríla 2018 sa týkalo výhradne skutkov z ktorých bol obvinený len RNDr. T. F. (body 1 a 2 uznesenie a o vznesení obvinenia zo 7. augusta 2018) a z týchto skutkov bol uznaný vinným (dohoda o vine a treste - rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 1T/43/2020), teda ničím sa uznesenie o začatí trestného stíhania netýka obžalovanej spoločnosti. Pokračovala, že uznesenie z 31. mája 2018 sa síce týka trestných činov podľa § 329 a § 333 Trestného zákona (prijímanie úplatku, podplácanie) nie však trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona, v platnom a účinnom znení v čase spáchania skutku. Z textu uznesenia podľa nej vyplýva, že predmetné uznesenie obsahuje dva body; prvý bod sa evidentne týka zamestnancov predmetného úradu, ktorí žiadajú úplatky

od žiadateľov (účastníkov konania) na príslušnom úrade; druhý bod sa týka fyzických a právnických osôb (žiadateľov, účastníkov konania), ktoré úplatok ponúkajú. Ani v jednom prípade sa teda podľa obžalovanej nejedná o legalizáciu príjmu z trestnej činnosti, ale o korupciu. K tom uviedla, že neponúkala ani neposkytovala nikomu žiadny úplatok, čo vo svojej výpovedi potvrdili ako Ing. J., tak RNDr. F.; s Ing. J. nebola ani v styku cez svojho štatutárneho zástupcu Ing. C., tej dokonca Ing. O. zakázal sa s ním kontaktovať (viď výpoveď Ing. J. na hlavnom pojednávaní ako aj jej výpoveď ako svedka v prípravnom konaní). Tiež zdôraznila, že nikdy nebola účastníkom konania na úseku odpadového hospodárstva pri predmetných skutkoch, nikdy k takémuto úkonu ani nebola splnomocnená iným žiadateľom. Predmetné skutky sa týkajú úplne iného oddelenia (referátu) Okresného úradu, Odboru životného prostredia, ktoré posudzuje žiadosti žiadateľov nie na základe Zákona o odpadoch (ako je v uznesení), ale na základe zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“). Je podľa obžalovanej spoločnosti zrejmé, že toto uznesenie sa jej opisom netýka, totožnosť skutkov nezodpovedá skutkom, pre ktoré je spoločnosť stíhaná, navyše je uznesenie nezákonným spôsobom neurčité. Ďalej obžalovaná spoločnosť poukázala na § 199 ods. 3 Trestného poriadku a uviedla, že predmetné uznesenie je však vágne a neurčité, v podstate obsahujúce len citáciu popisu trestných činov v Trestnom zákone, čo konštatoval vo svojom stanovisku aj Generálna prokuratúra - stanovisku XVI/2 Pz 22/19/1000-6 (č. l. 553a), z ktorého citovala. Z predmetného podľa obžalovanej spoločnosti vyplýva, že nebolo začaté zákonným spôsobom trestné stíhanie „vo veci“ zo skutkov, z ktorých bola spoločnosť obžalovaná a odsúdená. Ak by bol odvolací súd iného názoru, tak by mal podľa obžalovanej vo svojom odôvodnení uviesť ako konkrétne a kedy bolo začaté trestné stíhanie spoločnosti za skutky, z ktorých bola obžalovaná a odsúdená, konkrétne za pokračovací zločin „legalizácia príjmu z trestnej činnosti“ podľa § 233 ods. 1 písm. a ods. 2 písm. b) Trestného zákona (v bode 3), sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (v bode 8). Podľa obžalovanej spoločnosti by sa tiež súd mal vysporiadať s materiálnym a procesným nedostatkom rozhodnutia, nakoľko už súd prvého stupňa vyjadril pochybenie konajúceho prokurátora, nakoľko tento nežaloval žiadnu právnickú osobu za trestný čin korupcie a bez preukázania korupcie alebo inej trestnej činnosti, osoba nemôže byť stíhaná a odsúdená za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti a mala by byť v tomto štádiu konania oslobodená spod obžaloby. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 12/2020 (str. 41 - 42), v ktorom sa venoval aj tejto problematike, ale len tým, že úplne prevzal argumentáciu prokurátora a neuviedol v podstate žiadnu argumentáciu, vysvetľujúcu, prečo podľa jeho názoru bolo zákonným spôsobom začaté trestné stíhanie. Argumentačne sa oprel len o tzv. proaktívne konanie alebo konanie do budúcnosti (pro futuro), ktoré podporil; takého „proaktívne“ alebo pro futuro konanie je podľa obžalovanej v hrubom rozpore s ustálenou judikatúrou (S 33/2019, na ktoré poukázala) a zásadami trestného konania. Súd ďalej tvrdí, v rozpore s už citovaným stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, že uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018 a opätovne v úplnej zhode so žalobcom, že predmetné uznesenie je plne v súlade s § 199 ods. 3 Trestného poriadku, pretože je v ňom špecifikované: opis skutku (pri najlepšej snahe v tomto uznesení, okrem citácie trestného zákona žiaden opis skutku nenašla a ani nemohla, pretože údajné skutky sa ešte v tom čase nestali), miesto [budova Okresného úradu Bratislava - ani jeden z uvedených údajných skutkov sa v tejto budove nestal (k stretnutiam s dotknutými osobami mal dochádzať inde - hotel Sheraton, Eurovea a pod.)], čas (od 23. apríla 2018 - popísaný čas podľa obžalovanej spoločnosti nezodpovedá údajne preukázaným skutkom), iné okolnosti (nenašla žiadne konkrétne na to, aby nebolo možné skutok zameniť), o aký trestný čin v skutku ide (len citáciou Trestného zákona). Obžalovaná spoločnosť sa nestotožnila s argumentáciou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o právne validnom začatí trestného stíhania v zmysle § 199 ods. 3 Trestného poriadku. Dodala, že záverom samotný súd konštatuje (prebratím argumentácie prokurátora), že pri vznesení obvinenia 7. augusta 2018 bolo začaté trestné stíhanie len „vo veci“ pre šesť skutkov iba za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona - nie však voči právnickej osobe H., a. s., ale voči iným páchatelom - fyzickým osobám. Podľa obžalovanej právnickej osoby však nie je možné prísť k inému názoru ako, že trestné stíhanie „vo veci“ voči právnickej osobe H., a. s. sa nezačalo uznesením z 10. apríla 2018 (iný páchatel), rovnako tak sa nezačalo uznesením z 31. mája 2018 (nesplňa podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku) a ak sa začalo, tak je to vzhľadom na údajne preukázanie skutočností a označenie času v uznesení, ako aj iných skutočností, trestné stíhanie do budúcnosti, rovnako tak nezačalo ani pri vznesení obvinenia voči spoločnosti podľa § 206 ods. 1

Trestného poriadku (postupom po predchádzajúcom začatí trestného stíhania). Najväčšou vadou pri konaní podľa § 233 Trestného zákona je absencia konania o trestnej činnosti. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 5/2021, kde sa konštatuje, že absencia zákonného začatia trestného stíhania pre skutky, pre ktoré obžalovaným v posudzovanom trestnom konaní bolo vznesené obvinenie, je v aktuálnom štádiu trestného konania (v odvolacom konaní) neodstrániteľnou podstatnou procesnou chybou trestného konania. Absencia, a preto nezákonnosť začatia trestného stíhania sa prenáša (v zmysle teórie plodov otráveného stromu) aj na následné vznesenie obvinenia obžalovaným a ďalšie v trestnom konaní vykonávané procesné úkony, ako aj na obžalobu a napadnutý rozsudok súdu I. stupňa.

V druhej časti obžalovaná spoločnosť v súvislosti s nezákonne získanými dôkazmi, na základe ktorých bola spoločnosť odsúdená, poukázala na skutočnosť, že nebolo legálnym spôsobom zažaté trestné stíhanie upozorňovala včasne a konzistentne už pri podaní obžaloby; pôvodne bol toho názoru aj samotný Špecializovaný trestný súd (ale len čo sa týka nezačatia trestného stíhania do 7. augusta 2018). Napriek uvedenému sa začali hlavné pojednávania vo veci, kde sa predkladali dôkazy, ktoré práve kvôli nezačatiu trestného stíhania vo veci, boli nezákonné a pred súdom nepoužiteľné. V predmetnej problematike je ustálená súdna prax (R 30/2010, 1 To 1/2015, 2 To 9/2013, R 15/1991), ktorá vylučuje použitie získaných akýchkoľvek dôkazov pred začatím trestného stíhania vo veci pred súdom. V súlade s touto ustálenou judikatúrou obžalovaná uviedla, že dôkazy, ktoré sú týmto nedostatkom postihnuté, sú procesne nepoužiteľné pred súdom a nezačatie trestného stíhania má za následok absolútnu neúčinnosť takto získaných dôkazov a súd pri rozhodovaní na tieto nemal prihliadať, čo však neučinil. Ide teda podľa nej o zjavne nesprávny procesný postup súdu pri posudzovaní dôkazov.

V ďalšej časti (konanie v mene právnickej osoby, nesprávne doručovanie právnickej osobe, nesprávny postup súdu) obžalovaná uviedla, že má jedného štatutára (Ing. C.), jednočlenné predstavenstvo (Ing. C.), trojčlennú dozornú radu a dvoch akcionárov. Za orgány spoločnosti teda v zmysle Obchodného zákonníka možno považovať predstavenstvo, dozornú radu a valné zhromaždenie spoločnosti. Poukázala na § 27 zákona č. 91/2016 Z. z. a uviedla, že ako akciová spoločnosť má 3 orgány (predstavenstvo, dozornú radu, valné zhromaždenie) a nejedná sa o jednu fyzickú osobu, ktorá tvorí právnickú osobu (dvaja akcionári). Pokračovala, za ňu konal Ing. F. C., ako jej štatutár, avšak zároveň ako osoba obvinená v tej istej veci, pričom sa nejednalo o jediného člena orgánu spoločnosti ani o jedinú fyzickú osobu tvoriacu právnickú osobu. V prípravnom konaní teda vyšetrovateľ alebo prokurátor a následne pred súdom predseda senátu mali vyzvať právnickú osobu, aby určila inú osobu na vykonávanie úkonov za právnickú osobu, čo však nevykonali. Toto podľa obžalovanej spoločnosti predstavuje závažnú procesnú chybu, zásah do práv na obhajobu právnickej osoby, pretože záujmy právnickej osoby a obrana pred súdom nemusia byť totožná zo záujmami jej štatutára a to nielen v procese pred súdom ale aj pri doručovaní akýchkoľvek písomností zo strany orgánov činných v trestnom konaní, prokuratúry alebo súdu. V nadväznosti na to poukázala na § 27 ods. 8 zákona č. 91/2016 Z. z. a konštatovala, že vzhľadom na znenie § 27 ods. 6 zákona č. 91/2016 Z. z., nebola legálnym spôsobom ustanovená osoba, oprávnená konať za právnickú osobu, teda v zmysle § 27 ods. 8 písm. a) zákona č. 91/2016 Z. z. nebola obžaloba riadne doručená a osoba oprávnená konať za právnickú osobu riadne predvolaná, v zmysle § 27 ods. 8 písm. b) zákona č. 91/2016 Z. z. legálnym spôsobom ustanovená osoba oprávnená konať za právnickú osobu nemala možnosť sa vyjadriť k skutku, nemala možnosť si preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania, obdobne § 27 ods. 8 písm. c) zákona č. 91/2016 Z. z. Ďalej poukázala na § 29 zákona č. 91/2016 Z. z. a konštatovala, že vzhľadom na § 26 ods. 6 zákona č. 91/2016 Z. z. nebola legálnym spôsobom ustanovená osoba, oprávnená konať za právnickú osobu a teda podľa § 29 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. nemohla byť na hlavnom pojednávaní riadne vypočutá, podľa § 29 ods. 2 zákona č. 91/2016 Z. z. nemohla riadne predniesť záverečnú reč a ani podľa § 29 ods. 3 zákona č. 91/2016 Z. z. záverečnú reč, čím boli podľa nej zásadným spôsobom porušené jej práva na obhajobu. Obžalovaná spoločnosť poznamenala, že túto problematiku už raz posudzoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (2 Tost 12/2020, str. 39), kde síce uvádza, že sa nejedná o jednoosobovú spoločnosť, avšak uvádza argument, že voči takémuto postupu počas prípravného konania nikto nevzniesol námietky. Domnievala sa, že tento názor súdu je v zásade nesprávny, pretože vo veci samej nie je dôležité, kedy sa nesprávny procesný postup namieta, rozhodné je či sa postupovalo podľa

zákona. Z vyššie citovaných ustanovení zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb je však zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu bol jednoznačným a závažným pochybením. Zdôraznila, že o tomto pochybení mal minimálne vedomosť prvostupňový súd, ktorý sám tento nezákonný postup v prípravnom konaní namietal. Obhajoba sa následne stotožnila s argumentáciou súdu a namietala tento nezákonný postup konzistentne. Napriek tomu predseda senátu nevyzval právnickú osobu, aby určila inú osobu na vykonávanie úkonov za právnickú osobu. Súd sa teda podľa obžalovanej dopustil nezákonného konania. Povinnosť v tejto veci konať, teda nebola na žalovanej právnickej osobe, ale na strane prokurátora v prípravnom konaní a predsedu senátu v konaní pred súdom - iba tí boli povinní právnickú osobu vyzvať aby určila inú osobu na vykonávanie úkonov za právnickú osobu. Dodala, že uviedla to preto, lebo právnická osoba, pri absencii predmetnej výzvy, nemohla konať inak, ako konala doteraz, teda cez svojho štatutára, obvineného v tej istej veci.

Obžalovaná spoločnosť v ďalšej časti namietala rozhodovanie sudcu, ktorý mal byť vylúčený pre zaujatosť, a to poukazujúc na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. novembra 2021 vo veci Mucha proti Slovenskej republike (č. 63703/19) s tým, že bola vznesená námietka pre zaujatosť (v zmysle uvedeného judikátu) JUDr. Evou Mišíkovou, advokátkou obžalovaného Ž. na hlavnom pojednávaní a týkala sa predsedu senátu JUDr. Stieranku, pretože pred touto žalobou rozhodoval o dohode o vine a treste v predmetnej veci - 2T/39/2019 u inej osoby, týkajúcej sa skutku podľa bodu 8 žaloby, z ktorého je obžalovaná aj spoločnosť H., a. s. a teda nemohol v zmysle uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodovať nestranné, navyše ako predseda senátu, nakoľko v tejto dohode je obsiahnuté hodnotenie účasti právnickej osoby na skutku, o vine ktorej nebolo ešte právoplatne rozhodnuté. Konštatovala teda, že v prípade tejto žaloby bolo porušené právo na spravodlivý proces [čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“)].

V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku obžalovaná spoločnosť uviedla, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin; spoločnosť bola uznaná za vinnú za dva skutky uvedené v žalobe pod bodom 3 a 8. V definícii skutku 3 však podľa obžalovanej jednoznačne chýba aký údajný príjem, pochádzajúci z trestnej činnosti si mala spoločnosť zadovážiť, t. j. prospech pre spoločnosť. Je podľa nej zrejmé, že ak by sa malo jednať o príjem z trestnej činnosti, tak z tejto konkrétnej trestnej činnosti (napríklad podľa § 329 alebo § 336 Trestného zákona) by musela byť spoločnosť aj uznaná vinnou v predmetnom rozsudku. Ak teda nebola uznaná vinnou zo spáchania akéhokoľvek trestného činu, z ktorého mala získať príjem, tak v takom prípade podľa nej neexistuje primárny trestný čin, na základe ktorého získala spoločnosť údajný príjem z trestnej činnosti a teda niet čo legalizovať a nemôže sa jednať o pokračovací zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona (v bode 3). Obdobne pri skutku pod bodom 8 žaloby, kde mala spoločnosť úmyselne vytvárať podmienky k tomu, aby inak sebe a inému zadovážila príjem pochádzajúci z trestnej činnosti v úmysle zakryť jeho pôvod v trestnej činnosti a takým činom by získala pre seba a pre iného väčší prospech (v bode 8). Tiež teda pre neexistenciu primárneho trestného činu, kde pre vznik akéhosi budúceho príjmu z trestnej činnosti si mala spoločnosť vytvárať podmienky, pričom ale zo žiadneho takého trestného činu nebola uznaná vinnou. Teda opätovne niet čo legalizovať a spoločnosť sa nemohla dopustiť pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (v bode 8). Nad rámec uvedeného z právnej opatrnosti obžalovaná spoločnosť uviedla, že vo vzťahu ku skutku pod bodom 3 - podľa výpovede kľúčového svedka Ing. Q. bol inžiniering štandardne vykonaný, čo podrobne vo svojej výpovedi popísal Ing. C. a výsledkom bolo príslušné rozhodnutie Okresného úradu ako jeden z podkladov pre konečné rozhodnutie príslušného stavebného úradu. Nikto jej úplatok neponúkol a podľa výpovedí J. ani úplatok v danej veci neobdržala (hovorela len o L. a iných veciach), potvrdila, že Ing. C. jej v predmetnej veci úplatok nikdy nesľúbil. V predmetnej veci ani nebola v styku so žalovanou spoločnosťou ani s jej štatutárom, ku ktorému sa tiež vyjadrila, že jej žiaden úplatok neponúkol (ani nemohol, keďže v čase údajného páchania skutkov neboli preukázateľne v styku); vo vzťahu ku skutku pod bodom 8 - nikdy nedošlo ku konečnej dohode medzi spoločnosťou a záujemcom, zastupovaným pani Sakovou, ani k právoplatnému uzatvoreniu zmluvy, ani k fakturácii. Spoločnosť vo veci nikdy nevykonávala žiadnu činnosť ani aktivitu. Nikdy vo veci nebol nikomu

prisľúbený úplatok a aj Ing. J. a Ing. O. boli zásadne proti podpisu tohto rozhodnutia. Išlo tu o pokus žiadateľa „obísť“ vodný zákon.

Vo vzťahu k argumentácii, že skutok nespáchala žalovaná, ale iná osoba (zameniteľnosť), obžalovaná spoločnosť uviedla, že pri skutku pod bodom 3 išlo preukázateľne o chybu vo fakturácii, nakoľko zmluva bola riadne uzavretá podľa Obchodného zákonníka medzi N. C. (Ing. Q.) a X.-E., s. r. o. (MVDr. Y.) a podľa tejto zmluvy bol vykonaný aj predmet zmluvy - inžiniering. Až po vykonaní zmluvne dohodnutej služby došlo k fakturácii, kde však omylom nebola vystavená faktúra spol. X.-E., s. r. o., ale spol. H., a. s. Omyl vykonal Ing. C., ktorý vykonával prípravu podkladov pre účtovníctvo pre viac ako 10 spoločností, okrem iného aj pre X.-E. a H.. To, že išlo o chybu potvrdila vo svojej výpovedi ako Ing. Q., tak aj Ing. C.. Nie je rozhodná následná snaha (účtovne nesprávna) Ing. Q., aby sa dodatočne (po vykonaní činnosti) podpísala zmluva so spol. H., a. s. Rozhodné podľa obžalovanej spoločnosti je, že činnosť bola vykonaná na základe platnej zmluvy spol. X.-E.. Spol. H. uvedenú sumu eviduje vo svojom účtovníctve oddelene a nie ako svoj výnos. Podľa nej preto bola uznaná vinnou nesprávna právnická osoba (ak sa vôbec jednalo o trestný čin), správne mala byť uznaná vinnou X.-E., s. r. o. Poukázala na § 41 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok a uviedla, že z uvedeného je zrejmé, že úkon - činnosť vykonala spol. X.-E.. Pri skutku pod bodom 8, je z odposluchov hovorov medzi Ing. O. a Ing. C. podľa obžalovanej spoločnosti zrejmé, že sa jednalo o individuálny akt RNDr. T. F., ktorý vypracoval rozhodnutie (napriek tomu, že sa jednalo o obídenie zákona mimo vedomia Ing. C.) a snažil sa dosiahnuť jeho podpis u Ing. J. mimo podpisovú knihu, pričom sa ju snažil oklamať, čo ju a Ing. O. nahnevalo. Dodala, že v predmetnej veci spoločnosť nekonala, avšak RNDr. F. (uznaný vinným z iných skutkov) aktívne konal; mala za to, že v predmetnej veci bola uznaná vinnou nesprávna osoba, správne mal byť uznaný vinným (ak sa vôbec jednalo o trestný čin) RNDr. T. F..

Pokiaľ ide o argumentáciu, že žalovaná bol uznaná za vinnú z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným údajným skutkom dopustila, obžalovaná spoločnosť zopakovala, že ak spoločnosť nebola súdom uznaná vinnou z trestných činov korupcie (ako pôvodne znela obžaloba) alebo iného trestného činu, tak uznanie vinným z legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona nemá žiadne opodstatnenie, pretože chýba primárny trestný čin a teda niet čo legalizovať. Z dôkazov je podľa nej zrejmé, že v skutku č. 3 spoločnosť síce získala finančné prostriedky, ale na základe fakturácie omylom (ako cudzie prostriedky ich aj vedie v účtovníctve) a pri skutku č. 8 ani k fakturácii alebo nejakej úhrade nedošlo. Spoločnosť teda nemala žiaden príjem z údajnej a to ešte nepreukázanej trestnej činnosti, nebol teda dosiahnutý ani základný znak skutkovej podstaty trestného činu podľa § 233 ods. 1, t. j. zatajovanie alebo ukrývanie príjmu z trestnej činnosti. Podľa obžalovanej, ak by sme hypotetický prijali teóriu prokurátora, že v prípade skutku č. 3, bez ohľadu na to, že sa jednalo o omyl, došlo k nadobudnutiu príjmu z nepreukázanej trestnej činnosti, tak treba podľa nej tiež uviesť, že tento príjem bol 1.800 eur vrátane DPH, ale keďže ide o vyčíslenie prospechu, treba z príjmu odrátať aj úhradu firme D.-H., s. r. o., ktorú zabezpečoval Ing. O. (pričom ju zrejme využíval na získavanie hotovosti na úplatky v iných prípadoch, podľa výpovede jej predstaviteľov) a to vo výške 1.200 eur vrátane DPH. Napriek tomu, že nebol zo strany prokurátora alebo súdu vyžiadaný odborný posudok, čo by podľa jej názoru bolo potrebné, keďže ide o prospech (nie príjem) právnickej osoby, platcu DPH, účtujúceho v podvojnom účtovníctve, uviedla, že po odpočte DPH a DzP (príjem štátu) sa nemohlo pri skutku č. 3 v žiadnom prípade jednať o väčší prospech. Je podľa jej názoru možné, že by odborný posudok preukázal, že nevznikla ani malá škoda, rozhodne však nie väčšia. Dodala, že pri skutku č. 8, vzhľadom na to, že nebola obojstranne podpísaná zmluva, ani vystavená faktúra, tak ani niet na základe čoho prospech kvantifikovať.

V odôvodnení rozsudku súd na str. 29 (ods. 2) vo vzťahu k § 233 Trestného zákona uvádza, že trestnú činnosť obž. C. páchal ako hlavný páchatel', zatiaľ čo obchodné spoločnosti, teda aj H., a. s., mu len jednotlivo pomáhali ako účastníci. Toto tvrdenie súdu je podľa obžalovanej spoločnosti nesprávne, ba až zmätočné, pretože samotný súd neodsúdil obžalovanú právnickú osobu za trestný čin, páchaný formou účastníctva. Súd neobjasňoval a nepreukazoval činnosť zločineckej skupiny na hlavnom pojednávaní, nepreukazovala sa hierarchia skupiny, členstvo v nej, kto dával pokyny komu, kto mal aký prospech, pričom je zrejmé, že na rozdiel od organizovanej skupiny, zločinecká skupina má prísnu hierarchiu, ktorá však nebola objasnená ani preukázaná. Prvýkrát sa toto tvrdenie objavilo až v spomínanom odôvodnení rozsudku súdom. Ide tu podľa obžalovanej spoločnosti o umelé vytvorenie akejkoľvek skupiny, ktorá by páchala len trestné činy podľa § 233 Trestného zákona, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky

ako odvolací súd už raz odmietol existenciu dvoch organizovaných skupín, pričom súd prvého stupňa je viazaný stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

K samotnej legalizácii príjmu z trestnej činnosti obžalovaná obchodná spoločnosť uviedla, že pokiaľ by bol prijatý názor prokurátora, že existuje nejaký primárny trestný čin podľa § 329 Trestného zákona, tak argumentácia žalobcu ako aj súdu je primárne opretá o domnienku „fiktívnosti“ mandátnych zmlúv a túto argumentáciu považuje za „umelú“ v snahe čo najviac priťažiť žalovanému. Je totiž podľa nej zrejmé, že ak by zmluvy neboli považované za „fiktívne“ nemohlo by sa jednať o úplatok v zmysle platnej judikatúry, pretože na poskytnutú sumu by existoval právny nárok (tak ako z každej platne uzavretej zmluvy). Ak sú prokurátorom považované uzavreté mandátne zmluvy a zmluvy o spolupráci za fiktívne, teda ide o simulovaný právny úkon, tak ide v zmysle Občianskeho zákonníka o absolútne neplatný právny úkon. Nie je teda podľa obžalovanej možné ho postihovať ako úkon legalizácie. Ďalej poukázala na § 267 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a uviedla, že právny úkon (mandátna zmluva, zmluva o spolupráci) bol uzavretý podľa Obchodného zákonníka, žiadna zmluvná strana ho nenamietala a nebol daný ani podnet na zrušenie týchto zmlúv treťou stranou súdnou cestou. Ide teda podľa nej o platné právne úkony; ak prokurátor namieta ich fiktívnosť, mal v prvom rade podať žalobu na súde, že ide o simulovaný právny úkon. Toto by však mohlo mať za následok neplatnosť predmetných zmlúv a teda nezmyselnosť žaloby za legalizáciu (zrejme by v takom prípade šlo o nedovolené obohatenie sa, o podvod). Ak však zmluva platí, tým pádom tu vzniká aj právny nárok na odmenu, nemôže sa teda jednať o úplatok, a ak sa nejedná o úplatok, niet čo legalizovať. Ďalej uviedla, že vo veci došlo k legalizácii príjmov z trestnej činnosti pri iných trestných činoch, ale na inej úrovni vzťahov, a to medzi spoločnosťou D.-H., s. r. o. a Ing. M. O.. Podľa zaprotokolovaných výpovedí konateľa I. a majiteľa Y. z D.-H., s. r. o., je podľa obžalovanej spoločnosti zrejmé, že I. plnil len úlohu bieleho koňa pre Y., tento bol oslovený O., aby mu „prefakturoval“ jeho činnosť, pričom O. zabezpečil zmluvy a faktúry, ako aj zabezpečil ich úhradu. Za odmenu mu potom Y. vydal hotovosť, ktorú vyberal vo viacerých malých čiastkach kreditnou kartou spoločnosti tak, aby unikol pozornosti banky a finančného dozoru. Následne časť tejto hotovosti O. použil na úplatky. Tu zrejmé došlo k typickej „práčke“, legalizácia však ani tu zrejmé nenastala na základe uzavretých zmlúv podľa obchodného zákonníka, ale až samotným aktom výberu hotovosti v malých častiach a odovzdaním tejto hotovosti, bez dokladu, O.. Z bankových výpisov spol. D.-H., s. r. o. je podľa obžalovanej spoločnosti zrejmé, že táto „služba“ za odmenu, nebola ojedinelá a týkala sa aj iných firiem. Konštatovala, že nie je možné, aby jeden primárny trestný čin - úplatok bol legalizovaný dvakrát. Tvrdenie prokurátora „avšak predmetné zmluvy slúžili výlučne na zakrytie pôvodu získaných finančných prostriedkov korupčným konaním“ je podľa obžalovanej iba subjektívnym, ničím nepodloženým tvrdením. Poznamenala, že žalovaný prostredníctvom podrobnej výpovede svojho štatutára (Ing. F. C.) podrobne opísal výkon inžinierskej činnosti, ktorú pre spoločnosti vykonával. Túto výpoveď potvrdil aj referent RNDr. T. F., ktorý potvrdil, že C. chodil za ním a aktívne sa o veci zaujímal. Odbornú spôsobilosť C. potvrdila vo svojej výpovedi aj Ing. H. F.Á., ktorá potvrdila, že C. pozná a že inžiniering vykonáva mnoho rokov. Takisto vo svojej výpovedi Ing. Q. (N. C.) potvrdila, že sa jednalo o štandardný inžiniering za štandardnú cenu a Ing. C. bol v problematike dostatočne oboznámený. Zmluva bola riadne uzavretá v zmysle Obchodného zákonníka, bol naplnený predmet zmluvy (vydanie rozhodnutia, stanoviska), po naplnení predmetu zmluvy bola vystavená faktúra, ktorá bola následne uhradená a zo sumy bola odvedená DPH a bola riadne zaevidovaná v účtovníctve spoločnosti. Obchodná spoločnosť zopakovala, že realita zmluvy jej zmluvné strany nikdy nespochybnili. Ak sa prokurátor domnieva, že predmetná zmluva bola uzavretá s nedostatkom vážnosti vôle a išlo o simulovaný právny úkon, teda o absolútne neplatný právny úkon, vec nekvalifikoval ako nedôvodné obohatenie sa alebo trestný čin podvodu (za predpokladu, že druhá zmluvná strana by sa cítila poškodená). V takomto prípade (neplatnosť zmluvy) sa vôbec nemôže jednať ako o korupciu, tak ani o legalizáciu príjmu z trestnej činnosti. V prípade, ak sa nejednalo o simulovaný právny úkon (čomu všetky dôkazy nasvedčujú), tak aj vzhľadom na známu judikatúru: R 6/2008, R 59/2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. apríla 2008, sp. zn.: 1 Ndtš 1/2008 (Príkazná zmluva), je zrejmé, že sa nemohlo jednať o úplatok, pretože na odmenu postupom podľa Obchodného zákonníka (uzavretím riadnej zmluvy), vznikol právny nárok; a ak sa teda nejednalo o úplatok, nebolo čo ani legalizovať. Dodala, že nie každé pripísanie finančných prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti možno automaticky považovať za legalizáciu prospechu z trestnej

činnosti. Samotný akt pripísania sumy na bankový účet spoločnosti nie je legalizáciou; chýba tu podľa obžalovanej spoločnosti totiž princíp samotnej „pračky“ teda snaha o utajenie príjmu. Obžalovaná spoločnosť, na rozdiel od D.-H., s. r. o. nikdy neposkytla hotovosť Ing. O. a ani nemala vedomosť o úplatkoch a ich výške, ktoré poskytoval. Ani spoločnosť ani jej štatutár pritom neboli preukázateľne v osobnom kontakte ani s Ing. J. ani Ing. Ž.; naopak Ing. O. áno. Namietala tiež, že súd pri určovaní trestu dostatočne neprihliadol na to, že spoločnosť doteraz riadne podnikala a vzorne si plnila svoje povinnosti, nikdy nebola obvinená zo žiadneho trestného činu ako aj na skutočnosť, že ak by sa hypoteticky jednalo o trestné činy, tak škoda (výška prospechu) je len malá, niekoľkonásobne nižšia ako navrhovaný trest.

Vzhľadom na závažnosť pochybení ako v prípravnom konaní, tak aj v konaní pred súdom, podľa názoru obžalovanej spoločnosti H., a. s. súd nemá inú možnosť ako žalobu zamietnuť, pretože uvedené pochybenia už v tomto štádiu konania nie je možné inak napraviť, konvalidovať. Každé z týchto závažných pochybení by malo mať za následok zamietnutie žaloby aj samostatne, vo svojej kombinácii však predstavujú súbor nezákonných postupov a nepripustných porušení ako platnej legislatívy v oblasti trestného práva, tak aj práv na obhajobu, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky ako aj Európskym súdom pre ľudské práva. Domnievala, sa že v tomto štádiu už ani nie je možné vrátiť vec prvostupňovému súdu, porušenia zákonných postupov sú tak závažné, že nie je možné ich ani opätovným konaním prvostupňového súdu napraviť, navyše by tak len zbytočne narastali škody na zaistenom majetku pri iných obžalovaných.

V rozsiahlom písomnom odôvodnení odvolania, ktoré bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené 27. decembra 2022 (č. l. 18475 - 18570 a ďalšie prílohy), obžalovaný Ing. F. C. sa vyjadril k odôvodneniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o spôsobe začatia trestného stíhania a k samotnej skutočnosti nezačatia trestného stíhania „vo veci“ s tým, že uvedené dôvody, sú v rozpore s ustálenou judikatúrou. Pokračoval, že účelom spôsobu argumentácie súdu a žalobcu zrejme môže byť nahradenie, resp. zakrytie skutočnej bezobsažnosti uznesenia o začatí trestného stíhania vo vzťahu ku skutkom, pre ktoré bol obvinený stíhaný skutočne, najmä zakrytie procesného pochybenia orgánov činných v trestnom konaní. Nezákonné uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2022 pre skutok z 23. apríla 2022 podľa § 329 Trestného zákona, ktorý sa nikdy neskúmal ani nepreukázal, pre tento nebol obvinený ani stíhaný, malo byť zastavené a malo byť vznesené nové uznesenie o začatí trestného stíhania pre skutok z 28. mája 2022 podľa § 329 Trestného zákona. Tento postup bol podľa obžalovaného porušený a všetky ďalšie postupy, úkony a dôkazy boli nezákonné, ako aj samotný rozsudok z 5. augusta 2022. V tejto súvislosti obžalovaný konštatoval, že bez primárneho trestného činu, osoba nemôže byť odsúdená ani za skutok podľa § 233 Trestného zákona. Totožnosť skutku podľa uznesenia o začatí trestného stíhania, ktoré malo nastať v apríli 2018, údajné konanie vo veci odpadového hospodárstva na Okresnom úrade Bratislava, podľa obžalovaného nezodpovedá totožnosti skutku, pre ktoré sa viedlo trestné konanie voči obžalovanému, kde sa malo jednať o skutok v apríli 2018, ale na úseku podľa zákona o vodách, teda iného oddelenia a na mieste Sheraton, pričom ani toto nebolo jednoznačne preukázané ako konanie v rozpore s § 329 Trestným zákonom. Dodal, že zameniteľnosť skutku je ohrozená. Korupčné konanie na úseku odpadového hospodárstva sa nemohlo nikdy stať ani očakávať pro futuro, že nastane, pretože obžalovaný na tom oddelení nepracoval. V konaní pred súdom sa preukázala nemožnosť totožnosti prejednávaného skutku so skutkom uvedeným v uznesení o začatí trestného stíhania. Obžalovaný poznamenal, že uznesenie o začatí trestného stíhania z 10. apríla 2018 sa týkalo skutkov, pre ktoré obžalovaný nebol nikdy stíhaný ani obvinený. Pre tieto dva konkrétne skutky bol stíhaný a obvinený, ako aj odsúdený len F.; uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018 proti neznámemu páchatelovi, v presne nezistenom čase (ktorý nezodpovedal neskôr zisteným skutočnostiam) pre skutok podľa § 329 Trestného zákona s neznámou osobou, na úseku odpadového hospodárstva (ktorý nezodpovedal neskôr zisteným skutočnostiam), nespĺňa zákonné požiadavky podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku; obžalovaný sa stotožnil so stanoviskom Generálnej prokuratúry ČVS: XVI/2 Pz 22/19/1000-6 z 19. mája 2019, ktoré potvrdzuje skutočnosť, že relevantné uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018 nespĺňa zákonné požiadavky, t. j. nebolo riadne začaté trestné stíhanie; ani jeden z budúcich skutkov nemal byť na úseku odpadového hospodárstva, ale na inom úseku životného prostredia (inom oddelení, referáte) a to v súvislosti so zákonom č. 364/2004 Z. z. o vodách a

zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a nie v súvislosti so zákonom č. 79/2015 Z. z. o odpadoch; uznesením zo 7. augusta 2018 bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, ods. 2 a súčasne vznesené obvinenie podľa § 206, ods. 1 Trestného poriadku len za trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, za trestný čin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona bolo vznesené iba obvinenie; dňa 3. októbra 2018 bolo rozšírené obvinenie z korupčného konania, však stále bez začatia trestného stíhania, týkajúceho sa týchto skutkov. Podľa obžalovaného v žiadnom prípade nebolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 329 Trestného zákona ani 7. augusta 2018 ani 3. októbra 2018, preto nemohlo byť zákonným spôsobom ani rozširované alebo vôbec vznesené obvinenie. Následne obžalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020, sp. zn. 2 Tost 12/2020, na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 33/2019, a uviedol, že argumentácia, založená na princípe nemožnosti začatia trestného konania pro futuro nie je jediným zásadným defektom obžaloby, ďalším zásadným defektom celej obžaloby ale je, že vôbec nedošlo k začatiu trestného stíhania vo vzťahu ku skutkom prijímania úplatku opísaným v uznesení (ani pro futuro), preto uznesenie z 31. mája 2018 nespĺňa zákonné požiadavky. Podľa obžalovaného v čase vydania tohto uznesenia sa žiaden zo skutkov, z ktorých je Ing. F. C. obžalovaný ešte nestal a nezodpovedá opisu. Túto skutočnosť podporuje aj samotné uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 27. novembra 2019, sp. zn. 2T/21/2019, v ktorom súd konštatoval, že vyšetrovanie prejavovalo znaky „pátrania“ po možnom budúcom korupčnom konaní, ktorých spáchanie sa v tej dobe ešte len predpokladalo. K tomu boli neoprávnene využité inštitúty Trestného poriadku (napr.: odpočúvanie, sledovanie, agent, domové prehliadky, zaistenie mobilov). Súd sa ďalej vyjadril, že trestné stíhanie bolo teda začaté až vydaním uznesenia zo 7. augusta 2018, čo rovnako obžalovaný namieta. Dôkazy, ktoré boli dovtedy získané len v domnelom procesnom režime „po začatí trestného stíhania“ sú preto, podľa obžalovaného, nielen nepoužiteľné ako dôkaz v konaní pred súdom, ale sú aj nezákonné, keďže sa ukázalo, že trestné stíhanie „vo veci podľa § 329 Trestného zákona“ predtým nebolo začaté riadne, vydaním procesne perfektného uznesenia podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku. V súvislosti s predmetnou argumentáciou obžalovaný podporne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. apríla 2022, sp. zn. 3 To 5/2015 a uviedol, že z kontextu § 199 a § 206 Trestného poriadku, podporených aj uvedeným stanoviskom vyplýva, že vzniesť obvinenie osobe dôvodne podozrivej zo spáchania konkrétneho trestného činu možno len pre skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie. Opakom vyjadrené, nemožno vzniesť obvinenie osobe podozrivej zo spáchania konkrétneho trestného činu pre iný skutok, než pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie (možno pritom, ak to dôkazná situácia umožňuje, jedným uznesením začať trestné stíhanie a súčasne vzniesť obvinenie - § 206 ods. 2 Trestného poriadku). Ďalej obžalovaný poznamenal, že základným východiskom k vedeniu trestného stíhania určitého skutku, ako trestného činu, je retrospektívny pohľad; to znamená, že trestné stíhanie možno viesť len pre čin (predbežne bez osoby podozrivej z jeho spáchania - § 199 Trestného poriadku, alebo súčasne už aj s obvinením takej osoby - § 206 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného poriadku), ktorý sa už stal (ku ktorému už došlo, resp. bol už spáchaný). Pokračoval, že uznesenie o začatí trestného stíhania však skutkovo pokrýva len trestnú činnosť, ktorá mala byť páchaná pred začatím trestného stíhania. Nemôže sa podľa obžalovaného vzťahovať (trestné stíhanie nemožno začať pro futuro) na trestnú činnosť spáchanú neskôr, až po začatí trestného stíhania, a to ani za predpokladu, že existuje podozrenie, že podozrivá osoba pokračuje (alebo udržiava protiprávny stav) v trestnej činnosti aj po začatí trestného stíhania. V rámci procesu zabezpečovania dôkazov pritom nemožno vylúčiť zistenie spáchania aj skutkovo inej trestnej činnosti, na ktorú sa uznesenie o začatí trestného stíhania nevzťahovalo. V takom prípade je však nevyhnutné aj vo vzťahu k nej začať trestné stíhanie. Uvedený stav tak v aktuálnom štádiu trestného konania podľa obžalovaného spôsobuje absolútnu dôkaznú núdzu vo vzťahu k samotným skutkom, pre ktoré sú obžalovaní de facto (avšak nie de iure) trestne stíhaní, čoho nevyhnutným dôsledkom z pohľadu odvolacieho súdu bolo zrušenie napadnutého rozsudku a oslobodenie obžalovaných (aj za použitia § 324 Trestného poriadku, v ktorom je vyjadrená zásada beneficium cohaesionis) spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, bez relevancie hodnotenia ďalších v konaní (postihnutom uvedenou procesnou chybou) vykonaných dôkazov, resp. posudzovania dôvodnosti ďalších odvolacích námietok oboch odvolateľov. Na základe vyššie

spomenutej argumentácie a judikatúry mal obžalovaný za preukázané, že v rámci prípravného konania nastali závažné pochybenia, ktoré neboli napravené ani v ďalšom konaní. Ďalej obžalovaný poznamenal, že uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 31. mája 2018 nespĺňa zákonné požiadavky. Uvedené namietal včas obvinený, generálna prokuratúra aj Špecializovaný trestný súd. Najvyšší súd Slovenskej republiky toto uznesenie o začatí trestného stíhania neodmietol a svoje stanovisko aj odôvodnil, avšak obhajoba sa domnieva, že tak urobil nesprávnymi dôvodmi, ktoré opiera o vyššie uvedenú judikatúru. Najvyšší súd Slovenskej republiky odôvodnil zákonnosť tohto uznesenia aj na tom základe, že obvinený bol informovaný o modifikácii skutkov podľa § 206 ods. 6 Trestného poriadku, avšak modifikácia sa môže týkať len kvalifikácie, nie opisu skutku, pretože totožnosť skutku je pre orgány činné v trestnom konaní a súd záväzná. Pokračoval, že opísaný skutok v uznesení o začatí trestného stíhania pre skutok podľa § 329 Trestného zákona z 31. mája 2018 je neúplne a nepresne opísaný a v ničom nezodpovedá popisu skutku, pre ktorý je fakticky vedené trestné konanie voči obvinenému. Modifikácia v kvalifikácii sa podľa obžalovaného de facto nezmenila, nakoľko ostal zachovaný § 329 Trestného zákona. Zachovanie totožnosti skutku je však podľa neho nevyhnutné aj pre prípadné budúce zachovanie zásady ne bis in idem, teda nie dvakrát v tej istej veci podľa § 2 ods. 8 Trestného poriadku. Podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie o začatí trestného stíhania musí obsahovať popis skutku, a to kedy, kde a ako k nemu došlo. Teda opis skutku, ktorý sa už v minulosti stal, preto sa obžalovaný domnieval, že podporné odôvodnenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, o proaktívnom stíhaní skutku, nie je zmysluplné ani zákonné. Táto námietka bola uplatnená včas, avšak jej nepripustením už v tomto štádiu nie je možná náprava. Ak by sme boli pripustili toto uznesenie o začatí trestného stíhania, tak súd je viazaný popisom skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, inak by porušil zákon v zmysle § 2 ods. 15 Trestného poriadku a obžalobu na určitú osobu možno podať len pre totožný skutok, pre ktorý bola obvinená. Vedenie trestného konania na základe takého uznesenia o začatí trestného stíhania je podľa obžalovaného v rozpore so zákonom, nepripustnosť je vyjadrením porušenia ústavného práva na spravodlivý súdny proces, ktorý nemôže skončiť odsudzujúcim rozsudkom. Najvyšší súd Slovenskej republiky by podľa obžalovaného mal preto vykonať nápravu svojho rozhodnutia a oslobodiť ho spod obžaloby. Ponechanie takého rozhodnutia by podľa neho mohlo byť nebezpečný precedens v budúcnosti v zmysle porušenia práva na spravodlivý súdny proces. Obžalovaný tiež uviedol, že agent, ktorý nie je policajt môže byť použitý iba na odhaľovanie korupcie; bol súdom schválený už v apríli 2018, a teda aj keby sme mali uznesenie z mája 2018 za zákonné, tento bol schválený pred začatím trestného stíhania, ktorému nepredchádzala dôvodná obava, aby objektívne mohlo byť odhaľované konanie v súvislosti s korupciou vo veci obžalovaného. Agent podľa obžalovaného konal bez dôvodnej obavy, spôsobom navádzania a podnecovania k trestnému činu korupcie. A pokiaľ sa cielene, ale bez odôvodnenia podozrenia, nevyhľadávala korupcia, ale niečo iné (legalizácia), tak tento nemohol byť na to schválený, pretože nie je policajt. Keďže ku začatiu trestného stíhania vôbec neprišlo, všetky vykonané dôkazy a úkony sú podľa obžalovaného nezákonné. Ak agent konal na základe uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci T. F., nebol oprávnený obžalovaného navádzať na trestný čin ani konať vo veci skutku podľa § 233 Trestného zákona. Obžalovaný poukázal tiež na skutočnosť, že súd nepreveroval, či by agent získal kladné stanovisko a za akú cenu tejto služby od obžalovaného. Mal za to, že obžalovaný sa mohol dopustiť rozporného konania v súvislosti so zákonom o ochrane spotrebiteľa, nakoľko sa dopustil nekalej obchodnej súťaže. Klamlivými tvrdeniami klientovi L. sľuboval kladné stanovisko, ktoré získal bez skutočného pôsobenia na osobu s právomocou (ale len štandardnými úkonmi inžinieringu) a cena inžinieringu by bola nezmenená aj bez použitia takejto formy marketingu, rovnako aj stanovisko by bolo vždy kladné. Samotný agent potvrdil skutočnosť, že kladné stanovisko by v predmetnej veci dostal aj keby v nej konal samostatne. Obžalovaný poznamenal, že cena vyžiadaná za inžiniering od agenta bola štandardná a zodpovedala vykonanej činnosti (obdobné ceny používal počas svojej dlhoročnej činnosti), nezahŕňala žiadnu sumu bez právneho nároku. Za predpokladu, že agent bol schválený vo vzťahu k pánovi F. a v rámci takejto činnosti sa agent dozvedel o inom údajnom trestnom čine, čine obžalovaného, tak voči nemu malo byť začaté samostatné konanie v zmysle § 117 ods. 12 Trestného poriadku - samostatná spisová značka = iné konanie, a to uznesením o začatí trestného stíhania, ktoré by spĺňalo zákonné požiadavky, čo nebolo naplnené. Pokračoval, že vo veci trestného činu podľa § 233 Trestného zákona môže konať len agent - policajt a preto tieto skutočnosti nemôže súd posudzovať ako zákonne získaný dôkaz. Ak by bol agent schválený pred začatím trestného stíhania voči obžalovanému vo veci podľa § 329 Trestného zákona, muselo by tomuto predchádzať aj odôvodnené podozrenie

konkrétne voči tomuto obžalovanému, čo nebolo. Podotkol, že odôvodnené podozrenie musí byť náležité a presvedčivo odôvodnené; do vydania rozsudku nebolo podľa obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný a iné osoby obvinené spolu konali a konali vedome ako skupina, čím bola podľa neho porušená zásada náležitého zistenia skutkového stavu. Obžalovaný sa domnieval, že namietaný postup orgánov činných v trestnom konaní môže mať za následok, že dotknutá právna kvalifikácia neopodstatnene zvyšuje závažnosť skutku; takýto postup je podľa neho v rozpore so zákonom. Poznamenal, že právna kvalifikácia skutku musí vyplývať z vykonaného dokazovania a nie naopak, že najskôr sa určí právna kvalifikácia (t. j. aký trestný čin mal obvinený spáchať) a potom sa tejto právnej kvalifikácii prispôbuje nielen dokazovanie, ale aj samotný popis skutku. Z doterajšieho dokazovania, však podľa obžalovaného nijako nevyplyva preukázanie subjektívnej stránky konania obžalovaného v rozsahu vedomosti o existencii organizovanej skupiny alebo vo vzťahu k nej. Celkom určite pritom nešlo o skutočnosť všeobecne známu, ani skutočnosť známu v príslušných obchodných kruhoch, v ktorých sa obžalovaný pohyboval; na základe čoho by bolo možné vyvodiť s vysokou mierou pravdepodobnosti vedomostnú zložku obžalovaného o údajnej existencii organizovanej skupiny. V tomto smere - všeobecnej známosti existencie organizovanej skupiny, - sa nevykonalo žiadne dokazovanie ohľadne jej fungovania a činností členov a ich údajných jednotlivých úloh, čo obžalovaný považoval za procesnú chybu. Podľa názoru obžalovaného vo veci totožnosti skutku v uznesení o začatí trestného stíhania sú uvedené nezistené alebo nepravdivé skutočnosti, čo sa týka času skutku, miesta skutku, odborového úseku (oddelenia), kde sa mal stať skutok, nakoľko obžalovaný bol stíhaný pre skutok údajne spáchaný v inom čase, mieste a na inom odborovom úseku (oddelení), ku ktorému neexistuje uznesenie o začatí trestného stíhania. Obžalovaný bol stíhaný nezákonne. Obžalovaný konštatoval, že úrad má viaceré oddelenia a referáty a pokiaľ sa začalo trestné stíhanie pre opísaný skutok, ktorý sa nevyšetroval ani nepreukázal, obžalovaný ho na tom oddelení ani referáte nikdy nemohol konať, pretože tam nepracoval, nemožno voči nemu následne vykonávať v rozpore so zákonom trestnoprávne úkony a na základe právne vadných úkonov vydať vadné rozhodnutie o vine a treste; takéto posúdenie súdu by mohlo byť podľa obžalovaného v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Špecializovaný trestný súd v odôvodnení uviedol, že zmenil opis skutku, ale len natoľko, aby nezmenil totožnosť skutku, s čím sa obhajoba nestotožnila, pretože akýkoľvek, čo i len malý, zásah do opisu skutku je neprípustný a predstavuje zmenu opisu a konanie v rozpore s obžalovacou zásadou, pričom už aj samotná obžaloba bola oproti primárnemu uzneseniu o vznesení obvinenia pozmenená, čo je tiež v rozpore so zákonom. Dodal, že zmeny nie sú prípustné, nakoľko súd sa nesmie stavať do pozície pomocníka obžaloby, usilujúceho sa o odsúdenie; súd musí byť nestranný orgán, v opačnom prípade nastane porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

Obžalovaný ďalej poukázal na prokurátorom podanú obžalobu s tým, že Špecializovaný trestný súd už raz správne poukázal na skutočnosť, že podaná obžaloba neobsahovala (i) obhajobu obvineného, (ii) stanovisko prokurátora k obhajobe obvineného, (iii) právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval. Ďalej súd uviedol, že prokurátor takýmto spôsobom ponecháva obvinených v obhajobnej neistote, a tak im sťažuje efektívny prístup v ich obhajobe vo veci podľa § 329 a § 233 Trestného zákona, t. j. v riadnom výkone jedného zo základných práv; dodal, že tento stav pretrváva do podania odvolania a poukázal na konkrétne pochybenia, ktoré obžalobe vytyka. Ani v samotnom odsudzujúcom rozsudku a záverečnej reči prokurátora nie sú uvedené protiargumenty prokurátora vo vzťahu k jeho skutkovým a právnym tvrdeniam. Takýmto konaním bola podľa obžalovaného zmarená jeho obhajobná stratégia v konaní pred súdom, čím sa jednoznačne narušil princíp rovnosti zbraní, tak ako ho vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky (III. ÚS 313/3005), Európsky súd pre ľudské práva (v rozsudku vo veci MetalcoBt. proti Maďarsku z 1. februára 2011, č. 34976/05). Obžalovaný ďalej poukázal na čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a uviedol, že uvedené predstavuje porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu a právo na obhajobu, vrátane rovnosti strán v konaní v jej ústavnoprávnom rozmere, ako aj práva na spravodlivý proces v rozmere, v akom je chránený čl. 6 Dohovoru. Dodal, že povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k obhajobe obvineného obžalovaný namietal, že hlavné pojednávanie 13. júna 2022 sa konalo v neprítomnosti JUDr. Kataríny Almási, a to bez potrebného súhlasu.

Vo vzťahu k nepripusteniu navrhovaného dôkazu obžalovaný najprv poukázal na § 34 ods. 2, § 32 ods. 2 a § 240 ods. 3 Trestného poriadku a uviedol, že postup pri nepripustení výsluchu svedka Ing. U. F. nebol v súlade s citovanými ustanoveniami. Pokračoval, že svedok bol navrhnutý riadne a včas, aj napriek tomu bol návrh na jeho výsluch zamietnutý z dôvodu, že žiadosť bol podaný podľa súdu neskoro. V druhom prípade pri navrhnutom svedkovi A. T. do podania odvolania vôbec nie je stanovisko súdu, či svedka pripustí a ak zamietne, tak z akého dôvodu. Vychádzajúc z formulácie § 34 ods. 2 Trestného poriadku obžalovaný konštatoval, že neskorší návrh na vykonanie dôkazov obvineným, nemôže byť súdom zamietnutý opierajúc sa o § 240 ods. 3 Trestného poriadku (teda z dôvodu, že obvinený mal vedomosť o tomto dôkaze už v čase doručenia výzvy), pretože nebolo preukázané, že tento dôkaz bol obvinenému naozaj známy už v čase výzvy. Súčasťou práva obvineného na obhajobu je aj vedenie obhajobnej stratégie, ktorej súčasťou je aj uplatnenie dôkazu v tej fáze trestného konania, v ktorej to obvinený považuje za najefektívnejšie. Uvedené právo možno pripísať k oprávneniam obvineného označované ako favor defensionis. Podľa názoru obžalovaného ak nastane situácia, kedy súd navrhovaný dôkaz (výsluch svedka) nepripustí, má svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, na podporu obžalovaný poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 2/2012 a II. ÚS 168/2019. Vzhľadom na skutočnosť, že súd nepripustil navrhovaný dôkaz, nevysporiadal sa náležite s jeho odmietnutím, mal obžalovaný za to, že takýto postup môže javiť prvky sudcovskej svojvôle. Obvinený sa za takýchto podmienok ocitol v podstatne nevýhodnejšej situácii, než protistrana. Na základe vyššie uvedeného, tak mohlo byť podľa neho porušené ústavou zaručené právo na spravodlivé súdne konanie.

V ďalšej časti obžalovaný namietal opakovane tzv. hromadné výsluchy svedkov obžalovaný argumentoval, že vyšetrovateľ realizoval výsluchy (procesne neupraveným) spôsobom a postupoval tak v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Obžalovaný poznamenal, že podľa názoru Špecializovaného trestného súdu vo vyššie spomenutom uznesení je takýto procesný postup nesprávny, vzhľadom na fakt, že ho Trestný poriadok neupravuje a nepozná. Objektívnosť svedka, ktorý bol v minulosti v procesnom postavení obvineného a mal možnosť nahliadať do celého spisového materiálu, tak nebude už nikdy zaručená. Špecializovaný trestný súd teda už raz správne poukázal na skutočnosť, že tzv. hromadné výsluchy nie sú prípustné, pričom sa s jeho argumentáciou obžalovaný stotožňuje a poukazuje na obsiahlejšiu argumentáciu uvedenú v záverečnej reči obhajoby. Známa je obžalovanému aj argumentácia odvolacieho súdu, ktorého názorom sa Špecializovaný trestný súd cítil právne zaviazaný, s ktorou sa však obžalovaný nestotožnil. Zastáva totiž názor, že nie je podstatou problému, že boli realizované hromadné výsluchy aj v pôvodnej veci, ale závažnosť tohto procesného pochybenia spočíva najmä v tom, že v dôsledku chybného postupu sa výsluchov zúčastňovali osoby, ktoré na to nemajú právo. Išlo najmä o obhajcov obvinených, ktorí dokonca aj aktívne zasahovali a kládli vypočúvaným osobám otázky. Do priebehu realizovaného dokazovania teda relevantným spôsobom zasiahli neoprávnené osoby a bolo im umožnené mať priamo vplyv na výsledný efekt takého dôkazu. Na základe uvedeného možno podľa obžalovaného v plnom rozsahu namietať platnosť takého právneho úkonu. Vo veci odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2010, sp. zn. 2 Toš 4/2009, a zdôraznil, že nešlo o ojedinelé pochybenie vyšetrovateľa, keďže sám súd vo svojom pôvodnom rozhodnutí menoval 15 procesne nezákonných svedeckých výsluchov.

Podľa obžalovaného zmenou procesného postavenia je vylúčené (Rt 97/2018-I), aby súd prihliadal na akékoľvek výpovede osôb z prípravného konania alebo prečítané zápisnice z prípravného konania u osôb, ktorým sa zmenilo procesné postavenie, napr.: Y., Q., F., J., L.Á. a iní. Prihliadanie súdu na tieto výpovede malo podľa obžalovaného za následok vadu dokazovania v trestnom konaní pred súdom. Zmena procesného postavenia takmer u všetkých bývalých obvinených, nastala uzavretím a schválením dohôd o vine a treste s týmito osobami, a to pred konaním samotných hlavných pojednávaní, čo bolo súdu známe, keďže dohody o vine a treste sú zaradené v spise. Súd pri osobe Y., s odvolaním sa na Rt 97/2018-I, nepripustil odstraňovanie rozporov v jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní v súvislosti z predchádzajúcimi jeho výpoveďami. Doplnil, že v prípade F., J. a iných, vypočutých na hlavnom pojednávaní tak nekonali. Obžalovaný uviedol, že možným nesprávnym procesným postupom prokurátora boli najskôr uzavreté dohody o vine a treste so spolupracujúcimi osobami a týmto bolo súdu

v zmysle Rt 97/2018-I v podstate znemožnené verifikovať výpovede bývalých spoluobvinených a ich rozporov vo výpovediach na hlavnom pojednávaní kontra predchádzajúce výpovede. Obžalovaný sa domnieval, že postup prokurátora pri uzatváraní dohôd o vine a treste nebol správny.

V súvislosti s trestnými vecami vylúčenými na samostatné konania obžalovaný poznamenal, že v priebehu trestného konania boli trestné veci týkajúce sa niektorých (pôvodne spoluobvinených) osôb vylúčené na samostatné konanie s tým, že v pôvodnom konaní tak získali procesnú pozíciu svedka. Následne boli tieto osoby vypočúvané naraz v rámci viacerých (rôznych) prípravných konaní. Podľa názoru Špecializovaného trestného súdu vo vyššie spomenutom uznesení je takýto procesný postup nesprávny, vzhľadom na fakt, že ho Trestný poriadok neupravuje a nepozná. Zopakoval, že objektívnosť svedka, ktorý bol v minulosti v procesnom postavení obvineného a mal možnosť nahliadať do celého spisového materiálu, tak nebude už nikdy zaručená. Predovšetkým obžalovaný poukázal na to, že ani v jednom z uvedených uznesení o vylúčení veci nebolo riadne vysvetlené, neboli uvedené konkrétne a presvedčivé dôvody, prečo je potrebné vylúčiť vec na samostatné konanie; teda v čom konkrétne sú dané dôvody. Preto podľa obžalovaného jediným zrejším dôvodom, ktorý sa z uvedeného postupu orgánov činných v trestnom konaní javí, je poškodiť obžalovanému na jeho práve na obhajobu - sťažiť mu obhajobu v jeho veci. Uvedený predpoklad podľa neho platí, kým sa nepreukáže opak, nakoľko iné logické vysvetlenie, vzhľadom na absenciu uvedenia preskúmateľných dôvodov, nie je k dispozícii. V nadväznosti na vyššie uvedené je potrebné obžalovaný opätovne zdôraznil, že v trestnej veci sa v súvislosti s organizovanou skupinou a jej údajným pôsobením v prostredí OSŽP a pri vybavovaní jeho agend nevykonalo žiadne dokazovanie.

K výpovediam spoluobvinených obžalovaný namietal, že tvrdenie, že sa mal skutočne dopúšťať nelegálnych aktivít, je založené na základe výpovedí obvinených, ktorí spolupracujú s orgánmi činnými v trestnom konaní a na základe týchto výpovedí si zabezpečujú výhody v rámci trestných vecí, v ktorých figurujú. Súd si podľa obžalovaného dostatočne neverifikoval výpoveď týchto svedkov. Obžalovaný poukázal tiež na skutočnosť, že je nevyhnutné tieto výpovede starostlivo preverovať, a to aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, najmä rozpory, najmä vo výpovediach Ing. M. O., boli niekoľkokrát poukazované Mgr. Ž., obvineným, Ing. J. aj RNDr. F.. Z pohľadu dôkaznej situácie, je podľa obžalovaného rozsudok vydaný výlučne na základe tvrdení obvinených, ktoré súd prevzal, a to napriek ich vzájomným výrazným rozporom, ktorými sa ich tvrdenia navzájom vyvracajú. Ďalej poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Adamčo proti Slovensku z 12. novembra 2019) uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. novembra 2016, III. ÚS 758/2016, uznesenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 6. júna 2022, sp. zn. IV/3 Pz 20/22/1000, z 31. augusta 2021, sp. zn. IV/3 Pz 22/21/1000-20 a IV/3 Pz 49/21/100-5.

Vo vzťahu k ustanovenému agentovi T. L. obžalovaný argumentoval, že vzhľadom na neexistenciu začatia trestného stíhania za skutky korupcie, a to až časovo niekoľko mesiacov po ustanovení agenta, z ktorých je obžalovaný, nemohlo podľa neho zákonným spôsobom prísť ani k ustanoveniu štatútu agenta pánovi L., keďže neexistovalo dôvodné podozrenie, agent bol ustanovený len pánovi F.. Pokračoval, že agent pri svojej činnosti neodhalil iný trestný čin, on k nemu iného (obvineného) naviedol. Následne obžalovaný konštatoval, že bez jeho navádzania k trestným činom, by teda nikdy nedošlo ani k samotným trestným činom. Poznamenal, že dôkazy získané navádzaním na korupciu, nie sú získané zákonným spôsobom. Rovnako dôkazy získané agentom, ktorý nie je policajt vo veci legalizácie, nie sú získané zákonným spôsobom a tieto nemožno použiť v konaní proti obvinenému. Rovnako nemožno použiť dôkazy, ktoré získal agent ani z titulu nezačatia trestného stíhania. Ďalej obžalovaný poukázal na § 10 ods. 19 a § 117 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorých podľa obžalovaného vyplýva, že v tejto operatívno-pátracej činnosti mal byť ustanovený agent-policajt. Je to podľa obžalovaného jeden z ďalších dôvodov, na základe ktorých neboli dôkazy získané zákonným spôsobom a to ani vo veci podľa § 329 Trestného zákona. V predmetnom prípade išlo v prípade agenta L. (ktorý nebol príslušníkom Policajného zboru alebo príslušník polície iného štátu), ktorý odhaľoval, zisťoval a usvedčoval páchatel'ov zločinu, trestných činov uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona a trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti a to zároveň. Obžalovaný konštatoval, že takýto postup však Trestný poriadok neumožňuje a je nezákonný. Všetky dôkazy, získané nezákonne ustanoveným

agentom, konajúcim pri svojej činnosti v rozpore z Trestným poriadkom (nebol príslušník Policajného zboru) sú teda podľa obžalovaného nezákonne získané a pred súdom nepoužiteľné. Poznamenal, že o tejto skutočnosti aj písomne informoval súd, vo forme podania JUDr. Almášiho a to v dostatočnom predstihu pred výsluchom svedka - agenta a prečítaním dôkazov z odposluchov a sledovania. Písomne namietal predmetnú vec na hlavnom pojednávaní, pričom súd jeho námietku zamietol, argumentujúc potom až pri odôvodnení svojho rozsudku práve § 117 ods. 12 Trestného poriadku, avšak pod tento argument nemožno podľa obžalovaného subsumovať dôkazy získané v rozpore so zákonom vo veci podľa § 233 Trestného zákona.

Navyše sa obžalovaný domnieval, nad rámec uvedeného (z princípu právnej opatrnosti), že sa agent L., konajúci podľa pokynov orgánov činných v trestnom konaní, dopustil policajnej provokácie a to aj vzhľadom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 29/2018. K tzv. policajnej provokácii došlo podľa obžalovaného z dôvodov, agent L. kontaktoval obžalovaného ako prvý. On bol práve iniciátorom ich osobného stretnutia. Agent ďalej navádzal obžalovaného, aby mu pomohol vybaviť rýchlejšie žiadosti na predmetnom úrade, pričom napr.: v skutku 6 obžaloby, v prípade W. U. i L. ani nemal aktuálnu plnú moc na zastupovanie žiadateľa, teda nebol vo veci v žiadnom právnom postavení. Rovnako sa agent správal aj voči RNDr. T. F., kde ho navádzal na konanie vo veci M.-M., skutok 5 obžaloby, napriek tomu, že vedel, že sa to netýka jeho pracovného zaradenia, ale iného oddelenia. Tiež iniciatívne naliehal na podpis samotných zmlúv ako aj vydanie faktúr, na to nadväzujúcich. Ďalej uviedol nepravdivé informácie ohľadne podaných žiadostí, nepravdivo uviedol, že už sú referentom spracované a čakajú len na podpis pani J. a zamlčal možné nezákonné konanie z jeho strany formou obchádzania platnej legislatívy v danej oblasti. To všetko za účelom navodenia dojmu že vec (žiadosť) je vecne správna, v súlade so zákonom a treba predmetnú vec len urýchliť. Minimálne však v dvoch prípadoch - bod obžaloby 9 (R.) a bod obžaloby 5 (M.-M.) malo podľa obžalovaného dôjsť k pokusu o nezákonné rozhodnutie a obídenie príslušnej legislatívy, a to úmyselným uvedením obvineného do omylu. Pokračoval v dôvodoch, že sa nikdy v minulosti nedopustil trestného činu a vôbec nie trestného činu korupcie, v čase nasadenia agenta nemali orgány činné v trestnom konaní konkrétne podozrenie na konkrétny trestný čin voči jeho osobe (ale voči inej osobe), teda neexistovalo žiadne objektívne odôvodnené podozrenie voči jeho osobe a konkrétnemu skutku pred použitím agenta. Vzhľadom na jeho doterajší život a bezúhonnosť rovnako obžalovaný namietal, že súd dostatočne tieto skutočnosti nezohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, ani poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. f) Trestného zákona, v zmysle ktorej mohol obvinený konať pod nátlakom pána O., v prípade preukázania viny. Skutky, údajne spáchané obžalovaným by sa podľa neho nikdy nerealizovali bez aktívnej provokácie a podnecovania zo strany agenta L.. V tejto súvislosti obžalovaný podotkol, že počas celého trestného konania uvádzal, že sa jednalo len o nekalý marketing na získanie klienta, nakoľko rovnaký výsledok (kladné stanovisko) za rovnakú cenu (vykonaného inžinieringu) by dosiahol aj bez použitia takého marketingu; uvedené potvrdil aj agent. Obžalovaný prehlásil, že ani v prípade agenta nevykonával korupciu, ale inžiniering; a klientovi len hovoril to, čo chcel počuť, aby si ho získal. Ďalej poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 To 6/2012, 3 To 29/2015, 4 To 52/2019, a rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 19/2016. Je podľa obžalovaného nepochybné, že činnosť tohto agenta tak nemôže viesť k získaniu zákonných a procesne použiteľných dôkazov v trestnom konaní. Z uvedeného dôvodu je potrebné vyhodnotiť ako nezákonné a procesne nepoužiteľné všetky dôkazy, ktoré boli vykonávané v súvislosti s činnosťou agenta.

V súvislosti s pripustením nezákonne získaných dôkazov z titulu nezačatia trestného stíhania obžalovaný na základe predchádzajúcich bodov konštatoval, že v konaní mohlo dôjsť k pripusteniu nezákonne získaných dôkazov. Poznamenal, že v predmetnej problematike je ustálená súdna prax, ktorá vylučuje použitie získaných akýchkoľvek dôkazov pred začatím trestného stíhania vo veci, pred súdom (R 30/2010, 1 To 1/2015, 2 To 9/2013, R 15/1991). Ako podporný argument v tejto časti obžalovaný spomenul aj doktrínu plodov z otráveného stromu, poukázal na aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2006, sp. zn. 4 Tz 9/2006 (ZSP 74/2006), uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky IV/3 Pz 49/21/1000-5.

V ďalšej časti odvolania sa obžalovaný vyjadril k nesprávnej právnej kvalifikácii skutkov - vo vzťahu k súbehu pokračovacieho trestného činu a trestného činu páchaného formou účastníctva. Uviedol, že súd

nesprávne odôvodnil situáciu, v ktorej by bola možná kombinácia právnej kvalifikácie účastníctva na pokračovacom trestnom čine, na základe českej judikatúry, ktorá nie je právne záväzná na rozdiel od slovenskej a európskej judikatúry, navyše českú judikatúru nie je možné použiť vždy v podmienkach Slovenskej republiky pre rozdielnosť právnych predpisov. Pokračoval, že v tejto súvislosti by mal byť potrestaný porovnateľne s už odsúdenými osobami dohodu o vine a treste, na základe ktorých žiadna osoba nebola v postavení účastníka. Súd sa argumentačne vôbec nevyjadril k našej opačnej argumentácii, uvedenej v záverečnej reči obhajoby (str. 13 - 15), postavenej na slovenskej judikatúre, ktorá má prednosť pred českou judikatúrou (ktorou by sa mal súd prvého stupňa spravovať prednostne) R 3/1972, R 24/2005, R 22/1990, 5 Tz 28/2004. Obžalovaný sa domnieval, že argumentácia súdu, aj vzhľadom na nim citované judikáty, je zjavne nesprávna, nakoľko mal za to, že nie je možné posúdiť trestný čin spáchaný formou účastníctva ako pokračovací trestný čin.

V časti nazvanej rozdielna kvalifikácia pri možných totožných skutkoch obžalovaný argumentoval, že nebol v súčinnosti s hlavným páchatelom J., pretože v čase páchania skutkov s ňou nebol v styku, naopak F. sa s J. viackrát stretla ohľadom skutkov; stretával sa a komunikoval len s O., ktorý preukázateľne mal na J. vplyv a vplýval priamo na ňu vo veci skutkov, obdobne tak F., z čoho je zrejma nepriama korupcia. Uviedol, že F. nebola odsúdená ani z legalizácie príjmu s trestnej činnosti, pričom jej inžiniering, bol tiež spochybňovaný, týmto sa však súd nezaoberal. Dodal, že F. komunikovala s O. a hlavný páchatel pani J. prijímala úplatky vedome od pána O..

Pokiaľ ide o nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, obžalovaný uviedol, že nepovažuje právnu kvalifikáciu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, za správnu. Pokračoval, že skutok opísaný v uznesení nie je totiž možné kvalifikovať ako trestný čin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ale nanajvýš ako trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona. Ďalej argumentoval, že v konaní mu nebolo doposiaľ riadne preukázané prijímanie úplatku ani žiadny iný prospech z trestnej činnosti, tento popiera v plnom rozsahu. Uvedené oprel aj o objektívne skutočnosti, a to o výsledky domovej prehliadky, na základe ktorej neboli nájdené žiadne kreditné karty od účtu spoločnosti X.-E., žiadny trezor (ani v banke) ani finančná hotovosť. Na základe výpisov z osobného bankového účtu neboli zistené finančné prostriedky, ktoré by mohli byť súdom vyhodnotené ako úplatok. Poznamenal, že úplatok môže prijímať iba verejný činiteľ, ktorým nebol. Ďalej obžalovaný uviedol, že spoločnosť X., pre ktorú, po dohode s Y., vykonával inžiniersku činnosť, administratívne služby a prípravu podkladov pre účtovníctvo obvinený, mala uzatvorenú zmluvu o spolupráci (o poskytovaní služieb) so spoločnosťou L., nie Mandátnu zmluvu s klientom X. I., a. s. a X. C., a. s.; vo vzťahu k L. sa podľa obžalovaného jednalo o individuálny podnikateľský záujem jednotlivca. Na podporu svojej argumentácie odkázal na judikatúru (R 59/2008, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. apríla 2008, sp. zn. I Ndtš 1/2008). Pri tejto veci obžalovaný poukázal na právoplatne ukončené dohody o vine a treste, ktoré akceptovali prečin nepriamej korupcie, pri osobách F. (4T/34/2019) a C. (3T/4/2020). Poznamenal, že Ing. F. vykonávala inžiniering a konzultácie obdobne ako obžalovaný, pričom na rozdiel od neho bola pri skutkoch aj v styku s Ing. J., čo obžalovaný nebol; bola odsúdená za nepriamu korupciu, pričom on je obžalovaný z priamej korupcie. C. obdobne ako obžalovaný v styku s J. pri páchaní skutkov nebol. Pokračoval, že Ing. C. a jeho spol. L., s. r. o., vykonávala na základe mandátnej zmluvy inžiniering pri skutku podľa bodu 4 obžaloby, pričom so spol. X.-E., s. r. o. mala uzavretú zmluvu o spolupráci. Je preto podľa názoru obžalovaného nezákonné, aby jeden spolupracujúci subjekt (C.) bol právoplatne odsúdený za nepriamu korupciu a druhý spolupracujúci subjekt X.-E. a obžalovaný (v tej istej veci), boli obžalovaní za priamu korupciu. Jedinou osobou, ktorá mohla činiť priamu korupciu bol podľa obžalovaného pán O., nikto iný zo svojej pozície na to nemal dosah a nemohol mať. Pán O. tak robil bez súhlasu alebo vedomia obžalovaného o poskytovaní akýchkoľvek úplatkov. Obžalovaný spolupracoval s pánom O. riadne podľa Obchodného zákonníka, nakoľko tento o sebe prezentoval pred obžalovaným, že bez jeho vedomostí, skúseností nebude schopný získať kladné stanovisko samostatne. Obžalovaný zdôraznil, že možného, nakoľko súd je povinný si riadne preskúmať tvrdenia obvineného aj v prípade jeho priznania sa ku skutku, najmä ak je vo veci také množstvo nezrovnalostí a tento svoje priznanie číta z pripraveného písomného vyjadrenia, s poukazom na to, že obvinený nemusí vypovedať pravdu. Ďalej tiež uviedol, že súd neskúmal rozsah priznania, koľkokrát malo dôjsť ku skutku, od ktorého roku, či sa

jednalo o konanie pod nátlakom alebo v akom rozsahu mala byť prijatá úplata a pod. Ž.Ý. poprel kontakt s obžalovaným po roku 2013, rovnako ako obžalovaný, na základe toho obžalovaný poprel závery súdu o spoločnej dohode na páchaní trestnej činnosti, rovnako skutok, ktorý sa mu kladie za vinu v bode č. 5. Súd podľa obžalovaného nemôže jednoznačne konštatovať, že tvoril spolu so Ž. organizovanú skupinu. Podľa obžalovaného bol pán F. ten, s ktorým bol v priamom styku, nakoľko bol referent a predkladali sa mu listiny, čo tvorilo neoddeliteľnú súčasť pracovnej náplne obžalovaného. F. bol len referent, ktorý vo veci skutku č. 4 - X., a skutku č. 5 - M. a M., nebol činný ani vo veci (pretože to prináležalo inému odboru, referent S., Ď.); F.Š. popiera vo svojej výpovedi, že by dostával peniaze od obžalovaného. Na základe zdvorilostného tykania, nemôže súd podľa obžalovaného jednoznačne konštatovať, že dával pokyny pani J., ktorý tieto tvrdenia popiera a nepotvrdila ich ani menovaná. Obžalovaný s pani J. bol v kontakte a to do roku 2017, potom mala J. kontakt s ním zakázaný O.. Obžalovaný nemal dosah na túto osobu zo svojej pracovnej pozície, ani na to, čo sa mu kladie za vinu. Do kontaktu s ňou prichádzal pán O., ktorý na ňu vplýval, na základe čoho sa ona dopustila priamej korupcie. Obžalovaný nemal vedomosť o zákaze stýkania sa J. s ním, ani o dôvode, nakoľko nevedel ani od O., že spolu J. a O. páchajú korupciu. Podľa obžalovaného nie je prípustné, aby v trestnom konaní existovali takéto pochybnosti o náležitom objasnení skutkového stavu, aby súd rozhodol o vine a treste na základe dôkazov, o ktorých existujú pochybnosti a už vôbec nie na základe nezákonne získaných dôkazov. Súd by podľa obžalovaného mal prihliadať na výpoveď pani J., nakoľko táto bola osoba, ktorá sa dopúšťala priamej korupcie a tieto by mal súd vyhodnotiť ako najvierohodnejšie oproti výpovedi pána O. vo vzťahu k skúmaniu, ktorá osoba na ňu vplývala a poskytovala jej úplatok (J. povedala, že úplatok jej poskytoval len O.). Teda či sa jednalo o pána O. alebo obžalovaného alebo Ž.. Dodal, že pani J. je už právoplatne odsúdená a nemá dôvod opisovať skutočnosti tak, ako sa nestali, na rozdiel od O., o ktorého skutku ešte nebolo rozhodnuté.

Vo vzťahu k vylúčeniu sudcu obžalovaný namietal, že novelizáciou Trestného poriadku došlo k vloženiu nového odseku 3 v § 31 Trestného poriadku. Predmetný postup môže podľa obžalovaného predstavovať porušenie zásady prezumpcie neviny, za predpokladu, ak sa odsúdený vyjadruje k hodnoteniu účasti na skutku osoby, ktorá odsúdená ešte nebola. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-709/18 z 28. mája 2020, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mucha proti Slovensku, č. 63703/19 (body 50, 62, 64, 66, 67 a 68), a uviedol, že sudca, JUDr. Rastislav Stieranka (predseda senátu) sa nevylúčil, napriek tomu, že rozhodoval v predmetnej veci pani L. pri skutku č. 8 (bývalej spoluobvinenej) o dohode o vine a treste pri inom spoluobžalovanom. Obžalovaný sa domnieval, že základným pochybením vo veci je, že skutkové vymedzenie trestných činov pripisovaných mu, ktorý neuzavrel dohodu o vine a treste (či neurobil vyhlásenie o vine) bolo úplne totožné s vymedzením skutkov (trestných činov) jeho spolupáchateľov, ktorí dohodu o vine a treste uzavreli, t. j. nepriama korupcia a tiež sa v predmetnom skutku č. 8 jednalo o spolupáchateľstvo. Pri zohľadnení námietky voči nesprávnej právnej kvalifikácii skutku, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, v spojitosti s judikátom Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého predchádzajúce rozhodnutie toho istého sudcu nesmie obsahovať hodnotenie účasti na skutku osoby, ktorá odsúdená ešte nebola, bolo porušené právo obvineného na spravodlivý proces, preto by mal byť oslobodený spod obžaloby.

Obžalovaný vo vzťahu k otázke priameho pôsobenia na výkon právomoci verejného činiteľa poukázal na R 49/2017 a zopakoval, že nebol v priamom styku s verejným činiteľom, zahraničným verejným činiteľom ani s osobou obstarávajúcou vec všeobecného záujmu. Jediný kto bol v kontakte s vedúcimi oddelenia (s pani R. a pánom Š.) a šéfkou úradu zároveň štatutárkou pani J. bol Ing. M. O.. Poznamenal, že pani J. nevydávala konečné rozhodnutia, ale len stanoviská, vyjadrenia alebo rozhodnutia, ktoré slúžia len ako podklad pre konečné rozhodnutie vo veci samotnej výstavby stavebného celku, ktorý sa skladá z viacerých stavebných objektov (samostatne nemajúcich zmysel pre výslednú výstavbu, napr. len voda bez budovy) a tie vydáva príslušný stavebný úrad (na základe stanovisk, vyjadrení a rozhodnutí množstva ďalších inštitúcií, dotknutých stavbou v zmysle stavebného zákona) a preto namietal, že by sa jednalo v prípade jej osoby o verejného činiteľa. Pre cieľ jednotlivca by samo o sebe kladné stanovisko J. nemalo žiadny význam pre záujem developera, lebo nie je konečné k oprávneniu stavať. Mohla by, pre zvrchovanú právomoc stavebného úradu, nastať aj situácia, že napr. stavebný úrad by vydal územné rozhodnutie (rozhodnutie o umiestnení stavby) alebo stavebné povolenie

na stavbu (pozostávajúcu z viacerých stavebných objektov), napriek zápornému stanovisku niektorých z dotknutých organizácií, napr. OÚŽP. V tejto súvislosti obžalovaný trval na tom, že konečné rozhodnutie nie je také rozhodnutie alebo stanovisko, ktoré slúži len ako podklad pre následné konečné rozhodovanie s poukazom na judikát 1 TdoV 12/2017, preto podľa obžalovaného nemožno pani J. považovať za verejného činiteľa. Obžalovaný zopakoval, že vo veci skutkov obžaloby nebol v styku s J. (štatutárom úradu, osobou majúcou rozhodujúcu právomoc) ale s F., ktorý bol obvyčajným referentom, aj to nie pri všetkých skutkoch (napr. pri skutku 4 vôbec nie), teda bol v styku s osobou, ktorá len pripravovala podklady (neskôr ich musel parafovať vedúci odboru a následne podpisovala J. ako štatutár), ku ktorým F. pripravoval iba podklady a ktorý nie je verejným činiteľom alebo osobou majúcou právomoc. Je teda podľa obžalovaného zrejmé, že sa nemohol dopustiť konania v súvislosti s pôsobením na verejného činiteľa ani v súvislosti s obstaraním veci všeobecného záujmu.

V súvislosti s vecou všeobecného záujmu obžalovaný argumentoval, že vecou všeobecného záujmu sa na účely zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti; pri predmetnej činnosti obžalovaného sa podľa neho jednalo o veci individuálneho záujmu developerov. Poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2014, sp. zn. 2 T 12/2013, a z 25. októbra 2016, sp. zn. 2 To 11/2015, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 402/2008, Rt 22/2001, a poznamenal, že zákonný pojem všeobecného záujmu je na ústavnej úrovni stotožnený s pojmom verejného záujmu, ktorý prináša prospech (majetkový alebo iný) všetkým občanom alebo mnohým občanom, a nie jednotlivcom, na ktorý majú automaticky nárok všetci alebo mnohí. Je podľa obžalovaného zrejmé, že prospech v našom prípade mohli mať z rozhodnutia alebo stanoviska OÚŽP, po konečnom rozhodnutí príslušného stavebného úradu, len záujemcovia (stavebníci, developeri) teda nie každý a šlo teda o individuálny záujem a nie vec všeobecného záujmu. Pokračoval, že developerský projekt by bol vecou všeobecného záujmu, keby sa postavila štátna nemocnica, štátna škola, štátne byty alebo kancelárie pre štátne inštitúcie a nie priestory, na ktoré nemá nárok každý alebo nemajú mnohí. Obžalovaný sa domnieval, že súd nesprávne posudzuje vec všeobecného záujmu, podľa ktorého pri vydávaní stanovísk (vyjadrení) a rozhodnutí sa jedná o vec všeobecného záujmu, pretože sa zasahuje do životného priestoru miestneho obyvateľstva. V prvom rade obžalovaný uviedol, že kto skúma v rámci svojej konečnej rozhodovacej právomoci príslušný stavebný úrad, kde posudzuje všetky aspekty, aj názory občanov (napr. formou petície), posudzuje aj záujem verejnosti a riadne zrealizovanie stavby (má na to aj kontrolné mechanizmy) konečné rozhodnutie je teda na ňom, môže rozhodnúť aj negatívne, napriek tomu, že okresný úrad rozhodol pozitívne. Týka sa to aj tzv. rozhodnutí v zmysle vodného zákona, pretože sa jedná iba o jeden stavebný objekt z mnohých, z jedného stavebného celku, pozostávajúceho z viacerých objektov a pri zamietnutí územného rozhodnutia alebo stavebného povolenia pre celú stavbu (všetky stavebné objekty) je konečným rozhodnutím stavebného úradu (abstrahujeme od odvolacieho konania na vyšší stavebný úrad) negatívne dotknuté aj čiastkové rozhodnutie okresného úradu a povolenú stavbu (voda, kanál) nie je možné stavať. Do práv miestneho obyvateľstva sa zasahuje aj rozhodnutím katastrálneho odboru toho istého okresného úradu (susedia, obmedzujúce práva, prechod, prejazd, inžinierske siete, stavby vo verejnom záujme, prenájmy, atď.) napriek uvedenému citovaný judikát hovorí jasne, že sa nejedná o vec všeobecného záujmu. Koniec koncom v zmysle citovaného judikátu Ústavného súdu Slovenskej republiky v oboch prípadoch majú z konečného rozhodnutia prospech iba individuálni žiadatelia. Ďalším, ale len dodatočným znakom je aj neverejnosť konania v prípade stavieb podľa vodného zákona (čo rozviedol v záverečnej reči), na rozdiel od stavebného úradu (konečné rozhodnutie), kde je konanie verejné.

Vo vzťahu k otázke či išlo vôbec o úplatok obžalovaný poukázal na R 49/2017 a uviedol, že obdobne aj v predmetnom prípade, na základe mandátnych zmlúv a zmlúv o spolupráci, uvádzaných v žalobe boli peniaze žiadané za bezproblémové vybavenie žiadosti, len od iného orgánu štátnej moci. Obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní (písomná výpoveď) podrobne popísal inžiniering (jednotlivým žiadostiam žiadateľov), ktorý pri údajných skutkoch vykonal. Uzavreté zmluvy podľa obžalovaného spĺňali náležitosti Obchodného zákonníka, boli uzavreté riadne vytvárali nárok na peňažné plnenie.

Podľa obžalovaného postavil súd naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 233 Trestného zákona na domnienke, že uzavreté obchodné zmluvy spoločností podľa Obchodného zákonníka

(mandátne zmluvy a zmluvy o spolupráci) boli fiktívne a slúžili len na zakrytie trestnej činnosti. Uvedené obžalovaný namietal pretože po formálnej stránke zmluvy boli uzatvorené podľa zákona, štandardným spôsobom a v štandardnej forme, platby boli uskutočňované až po vykonaní činnosti, zmluvy boli riadne zaevidované v účtovníctve, ako aj faktúry vystavené na ich podklade a boli riadne odvedené poplatky štátu. Uvedenú fiktívnosť namietal pretože po materiálnej stránke obžalovaný naplnil predmet zmlúv obchodných spoločností (inžiniering) na základe dohody s pánom Y.. Cenu práce dohodol s pánom Y. vopred, s jeho súhlasom a podľa svojich skúseností. Vykonaný inžiniering popísal vo svojej výpovedi ku každému skutku. Jeho výpoveď bola potvrdená výpoveďou pána F., ktorý potvrdil že obžalovaný za ním chodil do spisu a odborne s ním konzultovať predmetné veci. Jeho výpoveď potvrdila aj pani F., ktorá uviedla, že 20 rokov vykonáva inžiniering a aj Q., ktorá potvrdila, že obžalovaný mal odborný prehľad v zákonoch. Avšak najdôležitejšou skutočnosťou podľa obžalovaného je, že pri porovnaní všetkých zmlúv, ktoré uzatvoril za 20 rokov svojej činnosti, tieto sa ničím neodlišovali od seba, čo do rozsahu činnosti a ceny za túto prácu. Vzhľadom na formálnu stránku neexistuje znak zakrývania, zatajovania existencie alebo pôvodu finančných prostriedkov podľa § 233 ods. 2 Trestného poriadku. Tento znak existuje iba pri spoločnosti D.-H., ktorá utajene malými výbermi z účtu poskytla hotovosť pánovi O.. V tejto súvislosti bola spoločnosť X. poškodená pánom O. cez spoločnosť D.-H.. Rovnako poukázal na skutočnosť, že predmetná hotovosť nebola určená spoločnosti X. ani obžalovanému, ale pánovi O., teda nevracala sa k obžalovanému a preto sa nemohlo jednáť v žiadnom prípade o skutok podľa § 233 Trestného zákona. S poukazom na zákaz kontaktu J. s obžalovaným, je podľa neho zrejmé, že neexistovala dôvera medzi obžalovaným a O., neexistoval totožný prístup k práci ani neexistovala komunikácia nad rámec nevyhnutných základných pracovných činností, vyžadujúcich si odbornosť. Obžalovaný zdôraznil, že na pána O. sa mnohí obrátili ako na spolupracujúci subjekt (konzultácia a podpora klienta), nakoľko tento vytváral nátlak na osoby vykonávajúce inžiniering, že títo nebudú schopní zabezpečiť všetky náležitosti potrebné na vydanie kladného stanoviska pani J., bez jeho podpory a spolupráce (vychádzajúc z jeho skúsenosti a znalostí) na základe zmluvy o spolupráci s ním alebo inej konzultačnej zmluvy. Súd pri tejto skutočnosti podľa obžalovaného nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. e) Trestného zákona. Uviedol, že mal skúsenosť pri vykonávaní inžinieringu pre svoju spoločnosť, že pokiaľ vo veci nespolupracoval s pánom O.. dostal záporné stanovisko (projekt K. Y. - M.). Zopakoval, že o vplyve O. na J. za úplatok nevedel, O. mu nedôveroval, preto mala J. zákaz s ním komunikovať, z čoho vyplýva, že spolu nemohli tvoriť ani žiadnu organizovanú skupinu. V tejto súvislosti obžalovaný poznamenal, že ak sa nejednalo o úplatok, tak sa nemohlo jednáť ani o legalizáciu príjmu z trestnej činnosti. Žiadna právnická osoba, nebola z korupcie obžalovaná a bez korupcie tiež nie je možná legalizácia. Týmto je podľa obžalovaného porušená zásada právnej istoty a práva na spravodlivý súdny proces. Jednalo sa o procesnú chybu prokurátora, čo konštatoval aj samotný súd. Pokiaľ nebol preukázaný úplatok, nemožno nikoho odsúdiť za legalizáciu. Rovnako ak sa primárny trestný čin nepreukáže zákonným spôsobom alebo sa vôbec nekoná vo veci primárneho trestného činu, nemožno nikoho odsúdiť za legalizáciu. Obžalovaný poukázal, že súd nesprávne zistil skutkový stav, pretože trestná činnosť nastala až pri spoločnosti D.-H., ktorá podviedla spoločnosť X.-E., prijala odmenu a predmet zmluvy nenaplnila a tieto prostriedky použila ako úplatok cez O. pre pani J., o čom nemal vedomosť. V prípade korupcie, súd zmenil výšku škody obžalovanému a to na 41.500 eur s poukazom na výšku škody hlavného páchatel'a (J.) a rovnako by mal zmeniť výšku škody aj pri legalizácii, nakoľko k tomu rozdielu nie je preukázaný primárny trestný čin, ktorý by súd oprávňoval obžalovaného odsúdiť za škodu veľkého rozsahu. Pokračoval, že v prípade posudzovania, v ktorej spoločnosti a ako nastáva legalizácia príjmov z trestnej činnosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že finančné prostriedky sa musia vrátiť zlegalizované páchatel'ovi. Osoby konajúce za spoločnosť D.-H. svojimi výpoveďami nepreukázali, že by hotovosť vyberali pre obžalovaného, naopak, vyberali ich pre O., teda sa nevracali k odosielateľovi. Dodal, že nemožno úhradu faktúry považovať za protiprávny akt. Návrat do „obehu“ bol v prípade tejto obžaloby jednoznačne vykonaný cez spoločnosť D.-H. (hotovostné výberu platobnou kartou v malých hodnotách, aby unikli pozornosti a následné odovzdanie „cashu“ Ing. O., ktorý ich použil na úplatky). Navyše tu podľa obžalovaného chýba aj znak utajenia, obžalované spoločnosti podpísali riadne zmluvy v zmysle Obchodného zákonníka, riadne vykonali inžiniersku činnosť, výsledkom ktorej bolo rozhodnutie alebo stanovisko, po vykonaní práce vystavili riadne faktúry, ktoré zaúčtovali a odvodili z nich DPH a daň z príjmu; teda svojím konaním sa nijako netajili. Naproti tomu konanie O. v spolupráci D.-H. nesie podľa obžalovaného jasné znaky práčky -

fiktívna fakturácia bez činnosti, pokútne vyberanie cashu v malých tranžiach a odovzdávanie hotovosti O. bez dokladu. Obžalovaný sa nestotožnil so stanoviskom súdu, uvedeným v odôvodnení rozsudku na str. 30, nakoľko súd nemôže vynechať opis skutkov, ktorý nezodpovedá tej skutkovej podstate trestného činu, ktorý súd nevie preukázať. Súd sa nesmie stavať do pozície žalobcu ani porušovať obžalovaciu zásadu obsiahnutú v § 2 Trestného zákona. Fiktívnosť zmlúv by znamenala len formálne predstieranie vykonanej činnosti, ktorá je jej predmetom, čo v prípade obžalovaného nemožno tvrdiť, pretože tento riadne plnil svoj záväzok vyplývajúci mu z obsahu zmlúv. Zopakoval, že zmluvná odmena preto nemôže byť úplatkom, teda plnením bez právneho nároku, ale je legálnou odmenou za vykonanú činnosť. Na základe vyššie uvedeného je podľa obžalovaného posúdenie skutkového stavu súdom nesprávne, čím nie je preukázané legalizovanie údajných príjmov z trestnej činnosti fakturáciou zmluvnej odmeny.

Na základe výsledkov dokazovania sa podľa obžalovaného nepodarilo orgánom činným v trestnom konaní ani súdu preukázať existenciu zločineckej skupiny podľa § 129 ods. 4 Trestného zákona, ktorej účelom je legalizovať príjmy z vlastnej trestnej činnosti. Poukázal na skutočnosť, že vo vzťahu k § 233 Trestného zákona nepostačuje organizovaná skupina a tiež, že Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol existenciu dvoch organizovaných skupín, pričom súd prvého stupňa je viazaný stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Obžalovaný zdôraznil, že pri legalizácii príjmov zločineckou skupinou sa musí jednať o príjmy z vlastnej trestnej činnosti týchto osôb. Keďže niet obžaloby voči obchodným spoločnostiam z primárnej trestnej činnosti, z ktorej by príjmy pochádzali, niet podľa obžalovaného príjmov z vlastnej trestnej činnosti osôb údajne tvoriacich zločineckú skupinu. Dodal, že obchodné spoločnosti nemôžu pomáhať ako účastníci v pokračovacej trestnej činnosti (R 24/2005).

Podľa obžalovaného, pokiaľ by mal byť „hlavou“, teda organizátorom zločineckej skupiny, súd mal preukázať, ktorá konkrétna osoba mala akú konkrétnu úlohu určenú obžalovaným. Súd úlohy ani ich zadávateľa a obligatórnu dĺžbu činnosti neskúmal, preto nemôže deklarovať v rozsudku, že bol nepochybne organizátorom zločineckej skupiny. V súvislosti s pánom Y. obžalovaný uviedol, že pokiaľ tento nebol stíhaný a odsúdený za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti v spojitosti so zločineckou skupinou, nemožno účasť v zločineckej skupine pripísať ani jeho obchodným spoločnostiam s poukazom na § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 91/2016, pretože štatutárny orgán - Y. by musel koordinovane konať v zločineckej skupine, aby jeho spoločnosť bola osoba, tvoriaca zločineckú skupinu. V zmysle právnej istoty, súd podľa obžalovaného nemôže totožný skutok posudzovať rozdielnou právnou kvalifikáciou. Tiež poukázal na skutočnosť, že obvinený, v prípade preukázania viny, nemôže byť posudzovaný prísnejšie ako konateľ.

V ďalšej časti sa obvinený vyjadril k nesprávnemu určeniu výšky škody, k čomu argumentoval, že je stíhaný podľa zákona účinného do 1. januára 2021, ale škoda bola určovaná podľa právnej úpravy menej priaznivej a to po 1. januári 2021. To podľa neho znamená, že nie ako prospech, ale ako príjem, čo ho neprávom radí do skupiny obzvlášť závažného zločinu pre škodu veľkého rozsahu za údajne ten istý skutok ako vykonal pán Y., u ktorého bolo stanovené, že nešlo ani len o škodu väčšieho rozsahu. Suma, ktorú mal dať O. pani J., bola ustálená na cca 41.500 eur, o tejto skutočnosti nemal obžalovaný vedomosť. Vykonanými dôkazmi (komunikácia) nebolo podľa obžalovaného preukázané iné tvrdenie ako jeho tvrdenie. Súd pripísal škodu vo veci § 233 Trestného zákona vo výške celkovej fakturácie ako príjmu z trestnej činnosti, s čím obžalovaný nesúhlasil, pretože postupoval podľa nesprávnej novelizácie zákona, ktorá bola v jeho neprospech a neplatila v čase údajného páchania skutkov a nie je jednoznačne určená ani škoda vo veci údajnej legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Posudzovanie súdu je príznačné pre zákon platný a účinný do 1. januára 2021. Týmto postupom súdu bol podľa obžalovaného porušený § 2 Trestného zákona. Zásadným rozdielom podľa neho je, že pri určovaní výšky škody, sa táto neurčuje na základe príjmu (fakturácie) ale na základe prospechu z trestnej činnosti (výnosu, profitu). Na určenie presného prospechu, podľa tohto zákona, bolo podľa neho potrebné ustanoviť znalca v danom odbore. Pri posudzovaní prospechu právnickej osoby (platcu DPH) je potrebné zohľadniť náklady spojené s podnikateľskou činnosťou a minimálne odpočítať príjmy štátu (DPH a daň z príjmu). Čin mal byť údajne spáchaný v roku 2018, nemožno podľa obžalovaného použiť novelizáciu zákona platného a účinného od 1. januára 2021, ktorá ani nie je pre neho priaznivejšia. Mal za to, že týmto nesprávnym postupom súdu výška škody nebola vôbec ustálená, preto napádame zákonnosť rozhodnutia. Domnieval sa tiež, že by nemala prekročiť údajnú sumu korupcie 41.500 eur. Mal za to, že

pokiaľ škoda nebola preukázaná riadne, škoda nebola preukázaná. S čím súvisí aj nemožnosť zákonného odsúdenia obžalovaného vo vzťahu k legalizácii príjmov z trestnej činnosti.

Vo vzťahu k výpovedi svedka - spoluobvineného Ing. O. obžalovaný odkázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2016, sp. zn. 4 To 10/2015, z 26. februára 2010, sp. zn. 2 Tos 4/2009, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Melnikov proti Ruskej federácii zo 14. januára 2010. č. 23610/03 (bod 75), rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 758/2016. Ďalej uviedol, že nebolo vykonané dôsledné preverenie výpovede kľúčového svedka Ing. O., ktorého výpoveď označil za klamlivú tak Mgr. Ž., Ing. F., Ing. J. a obžalovaný. Je aj v rozpore s výpoveďami p. Y. a I. (D.-H.) tiež aj Ing. Ď. (úradná pečiatka). Následne sa táto skutočnosť (klamlivá výpoveď) podľa obžalovaného potvrdila aj na základe listinných dôkazov nájdených pri domovej prehliadke u Ing. O.. O O. úplatkoch obžalovaný nevedel, čo bolo preukázané aj znaleckým posudkom ohľadne komunikácie medzi zúčastnenými. Posudkom bola následne preukázaná aj skutočnosť, že obžalovaný sa na žiadnom prerazdeľovaní úplatkov s pánom Mgr. C. Ž. nezúčastňoval. Doplnil, že po jeho výpovedi podal na Ing. O. trestné oznámenie pre krivú výpoveď, vo veci ktorej sa koná podľa ČVS: ORP-197/1-VYS-PK-2022. S vyššie uvedenou námietkou obhajoby sa podľa názoru obžalovaného, mal súd vysporiadať v intenciách názoru Európskeho súdu pre ľudské práva v rozhodnutí Huseyn a iní proti Azerbajdžanu. V ďalšej časti obžalovaný spochybňoval dôveryhodnosť svedka O., ako aj rozpory vo výpovediach O. [nepravdivé tvrdenia - stretávanie sa v trojici (obžalovaný, O. a Ž.), kontakt so Ž.; komunikácia s J. v čase páchania skutkov; nedisponovanie služobnou pečiatkou a spisov OUŽP; odovzdávanie finančnej hotovosti obžalovaným a rozdeľovanie finančných prostriedkov; vzťah s D.-H.; údajne poskytovanie finančných prostriedkov F.], jeho marenie vyšetrovania - mazanie komunikácie Threema vo svojom mobilnom telefóne, predkladanie falzifikátu dôkazu (USB kľúč) orgánom činným v trestnom konaní podľa výpovedí ostatných svedkov (Y. J.Á., C. Ž., obžalovaný, Y. Ď., T. Y., T. F.).

K odôvodneniu napadnutého rozsudku obžalovaný uviedol, že súd nesprávne konštatuje vo svojom odôvodnení, že obžalovaný, pán O., pán Ž.Ý. a pani J. sa dohodli na páchaní trestnej činnosti. Rovnako do podania odvolania nebol preukázaný prospech, ktorý mal údajne obžalovaný nadobudnúť; obžalovaný nemal bankový trezor, ani podozrivé prevody na bankovom účte, na rozdiel od O. a J., ktorí mali trezor s hotovosťou. Rovnako podľa obžalovaného nemôže súd obdržané finančné prostriedky (odmena vyplývajúca z mandátnej zmluvy) zamieňať za údajný úplatok, pokiaľ existujú pochybnosti v prospech obžalovaného o ich účele alebo význame.

V ďalšej časti obžalovaný namietal a výrok o vine a treste vzhľadom na § 2 Trestného zákona na základe toho, že pre obžalovaného je priaznivejší zákon, ktorý je účinný v čase, keď sa skutok stal, t. j. do 1. januára 2021, a tento nebol aplikovaný.

Vo veci spoločnosti X.-E. súd podľa obžalovaného nesprávne posúdil faktickú zodpovednosť za túto spoločnosť, nakoľko táto bola vedená na U. Y., ktorý v nej zamestnával aj svoju dcéru a poukázal podrobne na činnosť U. Y.. Obžalovaný priložil listinu, ktorú odovzdala Ing. C., ktorá je podpísaná K. Z. na mieste podpisu MVDr. Y. a ktorá preukazuje neoprávnene vyvíjaný nátlak. Pokiaľ by sa nejednalo o vlastníctvo jeho spoločnosti k predmetným vozidlám, nezakladal by si k nim nárok a nevyhrážal by sa manželke obžalovaného. Tiež všetky daňové záležitosti s kompetentnými osobami vybavoval pán Y., teda sa aktívne zapájal vo veciach fungovania vlastnej spoločnosti. Tiež obžalovaný poukázal na skutočnosť, že pán Y. previedol finančné prostriedky na inú svoju spoločnosť (A. Z. Ltd, vo výške 100.000 eur) a priložil dôkazy - trestné stíhanie vo veci a schému nakladania z finančnými prostriedkami vo výške 118.000 eur, ktoré MVDr. Y. vrátil orgánom činným v trestnom konaní, ako údajne pochádzajúce z trestnej činnosti. Ešte pred týmto vrátením však boli tieto finančné prostriedky použité MVDr. Y.I. na páchanie inej trestnej činnosti. V prípade preukázania trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona má byť podľa obžalovaného zodpovedný za právnickú osobu výlučne MVDr. Y., súd podľa neho nesprávne zistil skutkový stav. Na základe tohto posúdenia súd preniesol dôkazné bremeno na obžalovaného a tým mohol porušiť ďalšie zásady trestného konania. Obžalovaný sa nestotožnil so stanoviskom súdu, ktorý deklaruje, že spoločnosť MVDr. Y. bola vo faktickom vlastníctve obžalovaného. S poukazom na to, že títo sa priatelili 20 rokov, dôverovali si, tak si pomáhali. V tejto

oblasti bol obžalovaný zdatnejší, bol jeho morálnym dlžníkom za vozidlo, ktoré nepopierateľne užíval obžalovaný na základe plnej moci, teda konal podľa ich vzájomnej dohody. Odporúčanie ohľadne sídla spoločností pána Y. obžalovaný poskytol podľa svojich osobných skúseností s vlastnými spoločnosťami. SMS obžalovanému chodili z X.-E. kvôli kontrole úhrady faktúr, pretože účtovník sa toho dožadoval kvôli DPH. Pokračoval, že Y. uviedol, že 2/3 stretnutí medzi ním a obžalovaným tvorili pracovné záležitosti, nebolo potrebné si telefonicky alebo písomne odovzdávať pokyny, keďže tie obžalovaný dostal prevažne osobne, preto sa nestotožnil s tvrdením súdu, že neexistencia písomných pokynov od Y. voči obžalovanému preukazuje, že obžalovaný konal za spoločnosť, uvedené popiera. Obžalovaný vykonával administratívu pre Y., preto bola pošta v jeho kompetencii; v žiadnom prípade nie je podľa obžalovaného jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že bol viac ako zamestnancom pre spoločnosť X.-E. a preto nemôže niesť zodpovednosť za činnosť spoločnosti spolu s jej konateľom. V súvislosti s princípom právnej istoty, obžalovaný dospel k odôvodnenému presvedčeniu, že súd túto nezachoval, nakoľko pripustený nepriamy úmysel pána Y. súvisí so zásadou, podľa ktorej bez zavinenia niet trestného činu; opakom povedané, zavinenie zakladá trestnoprávnu zodpovednosť za skutok podľa § 233 Trestného poriadku. Zopakoval, že vo veci bola zodpovedná osoba už odsúdená a aj preto by mal byť oslobodený spod obžaloby.

Obžalovaný poukázal na odôvodnenie rozsudku, keď súd tvrdí, že osobám sa nepodarilo preukázať, že by ktorákoľvek z nich riadila skupiny, čím podľa obžalovaného priznáva, že sa snažil stíhať osoby ako zločineckú skupinu, ktorá musí mať organizátora a keď sa mu to nepodarilo preukázať, ako sám priznáva, tak si to svojvoľne subsumoval pod organizovanú skupinu, čiže podľa obžalovaného nepostupoval v súlade s preukazovaním objektívnej skutočnosti. Obžalovaný pokračoval, že svedok Y. bol v prípravnom konaní vypočutý ako obvinený, resp. ako konateľ obžalovaných spoločností. Podľa judikátu Rt 97/2018 nemožno použiť skoršie výpovede pána Y. ani v prípade, že by to bolo v prospech obvineného. Zmena procesného postavenia pána Y. vznikla aj konaním prokurátora, ktorý uzavrel dohody o vine a treste s Y. a inými ešte pred týmto hlavným pojednávaním a tým znemožnil obžalovanému účinne sa brániť aj za pomoci rozporov v skorších výpovediach Y. a iných. Týmto spôsobom boli podľa obžalovaného zásadne poškodené jeho práva na účinnú obhajobu. Postup súdu je podľa neho nesúladi s právom aj v tomto prípade, nakoľko niektoré výpovede z prípravného konania (pri zmene procesného postavenia) pripustil a niektoré (v prospech obžalovaného) nie.

Absenciu vyjadrenia súdu k návrhu na vykonanie dôkazu, na základe ktorého chcel obžalovaný preukázať svoje tvrdenia o tom, že ani k účtu spoločnosti A. Z. nemal žiadne práva disponenta, považoval obžalovaný za procesné pochybenie. Týmto mu podľa neho bola sťažaná obhajoba konaním prokurátora, čo je v rozpore s ústavnými právami, a ktoré mohlo mať za následok prípadné oneskorené navrhnutie dôkazu. Orgány činné v trestnom konaní a súd mali podľa obžalovaného z vlastnej iniciatívy skúmať všetky skutočnosti ohľadne tejto spoločnosti bez jeho iniciatívy, nakoľko tento účasť na akýchkoľvek spoločnostiach pána Y. popieral a dôkazné bremeno nie je v tom to prípade na obžalovanom, ktorý je v pozícii vyvíňovania sa. V súvislosti s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia obžalovaný zdôraznil, že priebehu celého trestného konania ani iného samostatného konania nebola skúmaná spoločnosť D.-H., ktorá mala tvoriť súčasť údajnej korupčnej schémy; takýto postup sa obžalovanému javil ako rozporný so zásadou ex offio s poukazom na priznanie sa konateľov tejto spoločnosti k nezákonnému správaniu.

Obžalovaný zotrval na tvrdení, že súd podľa neho jednoznačne nepreukázal kto konal za spoločnosť, poistil si pripísanie viny za legalizáciu výlučne obvinenému aj v prípade preukázania aj nepreukázania konania za spoločnosť pána Y. tým, že zmenil znenie obžaloby a zároveň opis skutku, ktorý nie je v súlade ani s obvinením, pretože pri § 233 Trestného zákona (str. 30) zmenil formuláciou význam, že príjem z trestnej činnosti mohol sprostredkovať nie len inému ale už aj sebe. Uvedenú zmenu formulácie považoval obžalovaný za rozpornú so zákonom.

Súd podľa obžalovaného nesprávne interpretuje výpovede svedkov (J., F., Q., O., Ď.) z hlavného pojednávania 8. apríla 2022, čím zásadným spôsobom mení význam ich slobodného a vážneho prejavu. Obžalovaný uviedol, že k žiadnemu zo skutkov (č. 3, 4, 5, 6, 7, 8 a 9) nebolo do podania odvolania začaté trestné stíhanie. Ďalej obžalovaný uviedol, že mu nie je známe, že niekto viedol o ňom a jeho konaniach nejaké záznamy; vie len o záznamoch, pri ktorých robil export údajov z fabasoftu do Excelu; tieto však boli podľa neho upravované, teda sa nejedná o originálny a pôvodný stav súborov, dôkazom je aj verzia tabuľky, nájdená ako vymazaný súbor v mobile O. a súbore na USB kľúči, ktorý odovzdal (po

úprave) vyšetrovateľovi, kde sú iné farebné označenia a texty, načo obvinený upozornil vo svojej výpovedi pred súdom - písomnej časti. Pokračoval, že požičal telefón aj ntb F. v rovnakom období, ntb sa mu vrátil, ale telefón nie, nemal vedomosť o tabuľkách so živými spismi až do tohto konania. Navyše je podľa obžalovaného nelogické, aby bol autorom takejto tabuľky, už len z formulácie „rieši F.“, ktorý by zrejme sám na seba nepoužil a ani tak nezonačil. Z kontextu je podľa obžalovaného zrejmé, že autorstvo mu neprináleží. Súd podľa obžalovaného nedostatočne skúmal, či mal vedomosť o existencii týchto tabuliek, čo považoval za vadu dokazovania.

Medzi ďalšie nepravdivé tvrdenia súdu obžalovaný zaradil tvrdenie, že aktívne vyhľadávanie klientov pre skupinu zabezpečovali najmä obžalovaný a Ing. O., on nevyhľadával aktívne klientov, naopak tí oslovovali jeho a to aj pri každom skutku obžaloby. Ďalej podľa obžalovaného komunikácia, v ktorej sa s O. rozčuľujú, že im klienti nezaplatili neexistuje, súd túto skutočnosť nesprávne tvrdí v odôvodnení. Doplnil, že dal peniaze pánovi F., presne 1.500 eur, a to na dovolenku na naliehanie pána O., t. j. nešlo o trestný čin, pretože F. vtedy nemal peniaze.

Stanovisko a rozhodnutie boli výstupmi skutkov č. 1 - 9, ktoré súd posúdil ako dva trestné činy, avšak len pri obžalovaných v tejto žalobe. Obžalovaný poukázal na to, že ostatní spoluobžalovaní nemali skutky rozdelené na dva trestné činy a preto podľa neho nemožno inak rozhodovať ani v jeho prípade a skutky mu znásobovať. Podľa obžalovaného bolo právo na spravodlivý súdny proces porušené tým, že skutková veta, čo do výroku o vine neobsahovala úplný popis skutočností rozhodujúcich pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty. Poznamenal, že skutková veta musí byť totožná so skutkom uvedeným v obžalobe, aby bola dodržaná obžalovacia zásada v zmysle § 2 ods. 15 Trestného poriadku. Súd preto podľa obžalovaného nemôže zmeniť opis skutku oproti zneniu v obžalobe v bodoch č. 1 - 9; ďalej podľa prokurátora sa jedná o presne nezistený čas, najmenej od roku 2017, podľa súdu sa jedná o presne nezistený čas, najmenej od 2016, teda bola vykonaná súdom ďalšia zmena a to vo výroku.

Obžalovaný ďalej namietal odôvodnenie súdu, v súvislosti so skutkami, ktoré sa mu kladú za vinu, poukazujúc na správu pani J. voči nemu, kde ho informuje o vydávaní záporných stanovísk, pokiaľ žiadatelia nevyužijú inžiniering. Predmetná správa podľa obžalovaného nepoukazuje na jeho vplyvanie na osobu oprávnenú rozhodovať, a táto bola za svoj skutok právoplatne odsúdená v samostatnom konaní, kde bol a kde by bol tento dôkaz relevantný. Avšak proti obžalovanému nie je použiteľný a nemožno na základe neho odôvodňovať rozhodnutie o jeho vine a treste. Vo vzťahu ku schvaľovaniu konania pani J., súd neskúmal, či obžalovaný toto schvaľovanie myslel vážne alebo to bolo zo srandy; neskúmal či sa jednalo pravidelné a dlhodobé „podporovanie“ v spojitosti s vôľovou zlozkou. Klient podľa obžalovaného nikdy nebol uzročený s tým, aby ktokoľvek konal v rozpore so zákonom. Navyše sa táto správa udiala mnoho mesiacov pred údajným páchaním skutkov a so žiadnym nesúvisela. Ku komunikácii o nezaplatení klientov obžalovaný dodal, že sa jedná o nejednoznačný dôkaz, ktorý možno vykladať ako nevýhodnú zákazku v pomere cena a náročnosť služby. V odôvodnení súdu je podľa obžalovaného nesprávne uvedená skutočnosť, že mal akceptovať žiadosť pani L., následkom ktorej mal ísť urýchlene spis pánovi F., nakoľko tento spis mal vychádzať z jeho funkcie.

Obžalovaný výslovne namietal posúdenie skutku ako účasti na priamej korupcii. Súd nemôže meniť opis skutku v obžalobe vo veci podľa § 329 Trestného zákona a nemôže meniť, vynechávať alebo dopĺňať opis skutku v obžalobe ani vo veci podľa § 233 Trestného zákona. Rovnako súd podľa neho nemôže rozširovať obžalobu, rozdelením údajného korupčného konania na dva trestné činy, nakoľko tento druhý trestný čin nebol v žalobe prokurátora žalovaný.

Rovnako obžalovaný namietal domnienky o vytváraní dodatočných zmlúv, nakoľko táto skutočnosť nijakým spôsobom nebola preukázaná. Naopak, poukázal na návrh na uzatvorenie zmluvy, základom ktorého je prejav vôle smerujúci k uzatvoreniu zmluvy, ktorý je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poznamenal, že každá ústna dohoda vzniká na návrh na uzavretie zmluvy jednou stranou voči druhej, ktorá ho prijíma; náležitosťou je zrozumiteľnosť a určitosť; táto ústna dohoda je záväzná pre obe strany. Navyše v samotných textáciách zmlúv je uvedené, že úhrada odmeny bude nasledovať až po vykonaní činnosti/definovanej v predmete zmluvy a je podľa obžalovaného preukázané, že najprv boli podpísané zmluvy, a až potom došlo k uskutočneniu predmetu zmluvy inžinieringom a získaniu príslušného stanoviska alebo rozhodnutia.

Dodal, že pán Y. a pán I. zo spol. D.-H., ktorý sa de facto legalizácií príjmov z trestnej činnosti a korupčnému konaniu v prospech O. priznali, neboli ani obvinení.

Záverom tejto časti obžalovaný opätovne konštatoval, že vo veci podľa § 329 Trestného zákona neboli

dôkazy získané zákonným spôsobom pre procesnú vadu nezačatia trestného konania, a bez primárneho trestného činu nemožno uložiť trest za skutok podľa § 233 Trestného zákona. Nad rámec uvedeného obžalovaný uviedol, že obžaloba sa prioritne opiera o „údajne dôkazy“ (svedectvo korunného svedka Ing. O., ktoré obžalovaný považoval za klamlivé a v celom rozsahu nedôveryhodné; svedectvo a dôkazy poskytnuté agentom L. - nezákonnosť ustanovenia, svedectva a nezákonná činnosť agenta; svedectvo MVDr. Y.Š., ktoré bolo vyvrátené listinnými dôkazmi; nezákonnosť dôkazov získaných podľa § 113 - 116 Trestného poriadku; dôkazy získané vykonaním domovej prehliadky, ktoré naopak potvrdzujú, že pre MVDr. Y. vykonával prípravu účtovných dokladov a administratívne služby a tiež, že reálne vykonával inžiniering. Dodal, že ostatné svedectvá, a to Ing. J., RNDr. F., Mgr. Ž., Ing. Q., Mgr. F. sú podľa neho jednoznačne v jeho prospech.

Napokon obžalovaný namietal vyjadrenia prokurátora s tým, že pokiaľ tento tvrdí, že bolo preukázané, že obžalovaný mal reálny dosah na zamestnancov OÚŽP, mal priateľský vzťah iba s referentom RNDr. F., s ktorým komunikoval v rámci inžinieringu, na žiadneho iného zamestnanca nemal „reálny dosah“. Ustanovenie niekoho do funkcie (J.) údajne Ing. Ž. obžalovaný vôbec nepovažoval za predpoklad začiatku pôsobenia páchatel'ov zameraných na korupčnú činnosť a legalizáciu príjmu z trestnej činnosti. Je to podľa obžalovaného v rozpore s vykonaným dokazovaním, pretože žiadne trestné činy z času ustanovenia J. do funkcie neboli predmetom trestného stíhania, obvinenia ani obžaloby. Doplnil, že údajné trestné činy sa mali odohrať viac ako rok po jej ustanovení do funkcie. Predmetom dokazovania nebolo obdobie od nástupu J. do funkcie, je to len domnienka orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Rovnako podľa obžalovaného nie je pravdivé tvrdenie, že získal finančný obnos - hodnotu veľkého rozsahu. Naopak dôkazmi: výpis z bankového účtu obžalovaného, domová prehliadka, preverovanie, či nemá bezpečnostnú schránku, bolo preukázané, že tento nemal žiaden príjem z trestnej činnosti. Nesprávna je argumentácia prokurátora smerom ku J., je podľa obžalovaného zrejmé, že výška údajného úplatku nemôže byť vyššia ako prijala J., ak je ona považovaná za verejného činiteľa. Zopakoval, že nebol verejný činiteľ, nemohol teda ani obdržať úplatok. Táto skutočnosť platí aj pri právnických osobách, kde je obžalovaný konateľom. A v právnických osobách, kde konateľ nie je, nie je možné preukázať hodnoverným spôsobom zisk. Ak bol prokurátor toho názoru, že sa jedná aj o korupciu v prípade právnických osôb, tak mal podľa obžalovaného podať právne perfektnú žalobu aj v tejto kvalifikácii, čo však neučinil. Jeho ďalšia argumentácia fiktívnosťami zmlúv, je teda už podľa neho právne irelevantná. Prokurátor navrhuje sprísnenie trestov, neuvádza však žiadne právne dôvody. Obžalovaný poznamenal, že absencia odôvodnenia je v nesúlade s jeho právami.

Pokračoval, že sám prokurátor na poslednej strane uvádza, že je rozsudok nesprávny, pretože vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov. Obžalovaný sa stotožnil s jeho názorom, avšak z iných dôvodov, tieto nie je možné už napraviť v tomto štádiu trestného konania a to ani spôsobom, ktorý navrhol prokurátor a to, aby sa vec vrátila súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (doplnenie dokazovania). Za jediné zákonné riešenie považoval oslobodenie spod obžaloby odvolacím súdom alebo súdom prvého stupňa (ak sa vec vráti súdu prvého stupňa), inak by mohla byť porušená zásada nie dvakrát v tej istej veci. Poznamenal, že orgány činné v trestnom konaní a súd nemôžu svoje procesné chyby napraviť v tomto štádiu. Pokiaľ by súd vec vrátil do prípravného konania, konal by v rozpore s § 279 ods. 1 Trestného poriadku, pretože počas hlavného pojednávania nevyšlo najavo, že obvinený spáchal ďalší skutok, ktorý je trestným činom. Vo vzťahu k právnickým osobám je podľa obžalovaného potrebné poukázať na skutočnosť, že údajný primárny trestný čin (korupcia) mal byť známy už v čase prípravného konania, keď sa právnickým osobám vzniesla obžaloba pre údajné páchanie trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

Vo vzťahu k posudzovaniu viac či menej závažných procesných chýb obžalovaný poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na pochybenia vo veľkom rozsahu je irelevantná závažnosť ich jednotlivého posudzovania, pretože celé trestné konanie je založené najmä na procesných pochybeniach, čo je v rozpore so všetkými zásadami práva a o rozsudku budú existovať vždy dôvodné pochybnosti. Hlavnou námietkou vedenia trestného konania podľa obžalovaného je, že orgány činné v trestnom konaní a súd nemôžu najskôr osobu obviňovať, resp. začať stíhať (uznesením so všeobecnou citáciou skutkovej podstaty podľa Trestného zákona), využiť inštitúty trestného práva, ktorými podstatným spôsobom zasiahnu do osobných práv chránených ústavou, takým spôsobom si (neskôr) zadovážiť dôkazy a

následne osobu odstíhať.

Na základe vyššie uvedeného súhrnne obžalovaný uviedol, že došlo k závažným a neodstrániteľným procesným pochybeniam, porušeniam právnych predpisov a Ústavy Slovenskej republiky s tým, že ide najmä o 1) nezákonné začatie trestného konania - uznesenie o začatí trestného stíhania v rozpore s § 199 ods. 3 Trestného zákona, pretože neobsahovalo presný opis skutku, ktorý nebol možný, nakoľko skutok sa stal až v budúcnosti, a to navedením agenta k tejto (zdanlivo) protiprávnej činnosti, 2) porušenie práva na spravodlivý proces - napr.: nevyjadrenie sa prokurátora k námietkam a dôkazom obhajoby, 3) nevylúčenie sudcu v zmysle § 31 ods. 3 Trestného poriadku a platnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, 4) nepripustenie vykonania dôkazu pred súdom - bez skúmania napr.: kedy sa o ňom obvinený dozvedel a bez odôvodnenia, 5) nezákonne získané a použité dôkazy - agent naviedol provokáciou obvineného k (zdanlivo) protiprávnej činnosti vo veci podľa § 329 Trestného zákona, 6) nezákonne získané a použité dôkazy - agent, ktorý nie je policajt, zadovážil dôkazy vo veci podľa § 233 Trestného zákona v rozpore s § 10 Trestného zákona, 7) nesprávne posúdenie skutkového stavu - obvinený použil marketing v rozpore s dobrými mravmi a nekalú súťaž pri získavaní klienta (prisľuboval korupciu, ktorú preukázateľne bez akýchkoľvek pochybností skutočne nevykonával), cena a výsledok služby by boli rovnaké aj bez použitia tejto klamlivej praktiky, čo potvrdil aj agent, 8) nesprávna právna kvalifikácia skutku - pri posudzovaní priamej/nepriamej korupcie, 9) posudzovanie skutku podľa menej priaznivého zákona- rozpor s § 2 Trestného zákona vo veci určenia výšky škody pri § 233 Trestného zákona a pri posudzovaní skutku podľa § 329 Trestného zákona, 10) nepreukázanie výšky škody, ktorá sa kladie za vinu obvinenému, bez pochybností o jej rozsahu, 11) modifikácie totožnosti skutku (nie kvalifikácie) - súd menil opis skutku, uvedený v obžalobe, čím konal v rozpore s § 2 ods. 15 Trestného poriadku, 12) modifikácie totožnosti skutku (nie kvalifikácie) - prokurátor menil opis skutku, uvedený v uznesení o vznesení obvinenia, 13) hrozba porušenia zásady „nie dvakrát v tej istej veci“ podľa § 2 Trestného poriadku - modifikáciou totožnosti skutku, 14) porušenie zásady „pochybnosti v prospech obvineného“ - napr.: modifikáciou totožnosti skutku, neunesením dôkazného bremena vo veci podľa § 233 aj 329 Trestného poriadku, procesnými chybami, 15) porušenie zásady právnej istoty - súd rozhodoval v skutkovo podobných prípadoch rozdielne, a to tým, že ostatné obžalované osoby neboli stíhané za skutok podľa § 233 Trestného zákona a vo veci podľa § 329 Trestného zákona boli odsúdené za nepriamu korupciu, pritom sa mali dopúšťať totožného konania ako obvinený, 16) nekonanie súdu ex offio - v trestnej veci spoločnosti D.-H. a jej predstaviteľov, ktorí sa k protiprávnemu konaniu priznali, 17) pripustenie pochybného dôkazu - výpovede pochybného svedka O., ktorý mal motív klamlivo svedčiť, aby zabezpečil sebe prospech na škodu iného. Nemožno sa stotožniť so súdom vo veci posudzovania konzistentnosti vypovedaných skutočností, 18) nepreverovanie a nepreukázanie údajnej organizovanej skupiny - členovia, činnosť členov, vzájomná spolupráca vo veci podľa § 329 Trestného zákona, 19) absentujúca obžaloba pre korupciu právnických osôb - u všetkých spoluobžalovaných, neznámy kľúč, podľa ktorého prokurátor a súd určovali, kto sa dopustil korupcie a kto nie, 20) nesprávna interpretácia výpovede svedkov - z obsahu výpovedí svedkov vyplývali iné závery, 21) súd pripustil ako dôkaz na hlavnom pojednávaní výpovede svedkov, ktorým sa zmenilo procesné postavenie, čo je v rozpore s judikatúrou, 22) súd vykonával odstraňovanie rozporov na základe týchto výpovedí, čo je v rozpore so zákonom.

Obžalovaný konštatoval, že vykonaným hlavným pojednávaním sa neodstránili závažné procesné pochybenia z prípravného konania, uvádzané už v minulosti, naopak pribudli k nim ďalšie závažné pochybenia súdu a v tomto štádiu konanie nie je podľa obžalovaného možné tieto pochybenia nijakým spôsobom napraviť. Na základe takéhoto skutkového a procesného stavu (odhliadnuc od vyššie konštatovanej nesprávnej kvalifikácie a neprimeranej výšky uloženého trestu) obžalovaný konštatoval, že prokurátor neunesol dôkazné bremeno v súdnom konaní, a to vo vzťahu k podstatným skutkovým okolnostiam, a teda nebolo podľa neho dokázané, že by skutky boli trestnými činmi, resp. vzhľadom na procesnú nepoužiteľnosť vykonaných dôkazov, že by sa vôbec stali.

V nadväznosti na tieto skutočnosti obžalovaný Ing. F. C. navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výrokov o vine a trestoch týkajúcich sa obžalovaného a podľa § 322 ods. 3

Trestného poriadku a sám vo veci rozhodol rozsudkom a aby obžalovaného podľa § 285 písm. a) resp. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora pre všetky skutky podľa § 329 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona; v skutku č. 1, 2, 4 a 5 vo viac činnom súbehu pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a v skutku č. 3, 6 a 7) vo viac činnom súbehu pokračovací zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v štádiu prípravy s poukazom na § 13 ods. 1 Trestného zákona, ktoré sú predmetom obžaloby a pre ktoré je obžalovaný stíhaný, alternatívne, aby v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa a aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 19. augusta 2022 (č. l. 18234 - 18235) podala obžalovaná obchodná spoločnosť T., s. r. o. odvolanie v celom rozsahu proti napadnutému rozsudku. V písomnom odôvodnení odvolania (č. l. 18640 - 18643), doručeným Špecializovanému trestnému súdu (10. januára 2023) obžalovaná spoločnosť T., s. r. o. rovnako ako ostatní obžalovaní namietala nezačatie trestného stíhania „vo veci“ a nesprávnosť vznesenia obvinenia s tým, že uznesením nezačalo trestné stíhanie voči žiadnej právnickej osobe, tobôž nie voči obžalovanej. Teda uvedené obvinenie nebolo podľa obžalovanej vznesené zákonným spôsobom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pretože žiadne predchádzajúce začaté trestné stíhanie neexistovalo. Pokračovala, že 5. októbra 2019 pod ČVS: PPZ-390/NKA-PK-BA-2018 vyšetrovateľ rozšíril obvinenie voči spoločnosti T., s. r. o. podľa §206 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku o ďalší jeden skutok, pritom predmetné uznesenie vyšetrovateľa z 10. apríla 2018 sa týka skutkov, ktorých sa dopustil zamestnanec OÚ OSŽP RNDr. T. F.; iba on bol z týchto skutkov obvinený, obžalovaný a aj právoplatne odsúdený. Z textu uznesenia podľa obžalovanej jednoznačne vyplýva, že sa jedná o konkrétne skutky smerujúce k tejto fyzickej osobe. V celom texte nie je spomenutá právnická osoba, okrem spoločnosti T., agenta L.Č., pričom vzhľadom na skutočnosť, že 10. apríla 2018 nezačalo zákonným spôsobom trestné stíhanie „vo veci“ nie je podľa obžalovanej pravdivé tvrdenie o prebiehajúcom konaní. Podľa názoru obžalovanej je samotné uznesenie z 31. mája 2018 vágne a nekonkrétne, čo do opisu skutku a ako také nespĺňa podmienky podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku. Poznamenala, že podľa tohto uznesenia sa žalované skutky mali stať v presne nezistenom období (avšak najskôr 23. apríla 2018) na nezistenom mieste (v budove Okresného úradu Bratislava a na ďalších nezistených miestach) a nezistenými osobami (neustálené fyzické a právnické osoby). Tieto neustálené právnické a fyzické osoby sú definované ako účastníci konania na úseku odpadového hospodárstva. Obžalovaná uviedla, že nikdy nebola účastníkom žiadneho konania na Okresnom úrade Bratislava (ani na úseku odpadového hospodárstva). Ani jeden zo skutkov, z ktorých je spoločnosť obžalovaná, nebol na úseku odpadového hospodárstva predmetného úradu a netýkal sa zákona o odpadoch č. 79/2015 Z. z, ale týkal sa úplne iných odborov úradu a zákonov 364/2004 Z. z. o vodách a zákonu č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Teda ani cez toto nezákonne vágne, arbitrálne a nekonkrétne uznesenie nie je podľa obžalovanej možné stotožniť tieto skutky v údajnom uznesení o začatí trestných stíhaní so skutkami, uvedenými v žalobe aj vzhľadom na princíp nezameniteľnosti skutkov. Zopakovala, že obvinenie bolo teda vznesené opätovne postupom po začatí (neexistujúceho) trestného stíhania pre ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu; nakoľko opätovne nebol využitý ani len inštitút podľa §206 ods. 2 Trestného poriadku, kde by aspoň začalo trestné stíhanie „vo veci“ súčasne so vznesením obvinenia.

Ďalej argumentovala, že trestné stíhanie možno viesť len pre čin (predbežne bez osoby podozrivej z jeho spáchania - § 199 Trestného poriadku alebo súčasne už aj s obvinením takej osoby - § 206 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného poriadku), ktorý sa už stal (ku ktorému už došlo, resp. bol už spáchaný). Zdôraznila, že ide o skutok ktorý sa už stal (bol dokonáný nastaním následku), poukázala na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejneného v Zbierke pod č. 33/2019, a dodala, že ani jeden zo skutkov, uvedených v obvineniach sa nestal a nebol dokonáný nastaním následku pred 31. májom 2018 a rozhodne nie pred 10. aprílom 2018. Z uvedeného podľa obžalovanej vyplýva, že do podania odvolania nebolo vo veci skutkov, z ktorých je obvinená právnická osoba T., s. r. o. zákonným spôsobom začaté trestné stíhanie; a ani jedno zo vznesených

obvinení nie je možné považovať za zákonné, vzhľadom na absenciu začatia trestného stíhaní vo veci. Ďalej poukázala na § 234 ods. 2 Trestného poriadku a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. apríla 2022, sp. zn. 3 To 5/2021, a uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že obvinenia voči právnickej osobe neboli vznesené zákonným spôsobom, nebolo možné zákonným spôsobom, postupom podľa § 234 Trestného poriadku ani podať žalobu na žalovanú spoločnosť.

V druhej časti odvolania obžalovaná v súvislosti s úpravou opisu skutku namietala, že nemožno zákonným spôsobom modifikovať opis skutku, teda jeho totožnosť, čo do miesta, času alebo opisu priebehu od uznesenia o začatí trestného stíhania, cez obvinenie, obžalobu až po rozsudok. Pokračovala, že v žalobe sú skutky časovo popísané nasledovne:

- Skutok 5 (M. - M.) - najmenej odo 28. mája 2018
- Skutok 6 (W. U.) - najmenej odo 28. mája 2018
- Skutok 7 (M.) - najmenej odo 28. júna 2018, v obvinení 18. júna 2018
- Skutok 7 (R.) - najmenej odo 24. júla 2018

Pričom však v samotnom úvode obžaloby sa uvádza „...od presne nešpecifikovaného obdobia, najmenej od roku 2017“. V samotnom Rozsudku „...od presne nešpecifikovaného obdobia, najmenej od 1. novembra 2016“. Všade je čas páchania skutku označený nekonkrétne, od ..., bez špecifikácie, do ... (kedy bol dokonaný) a v rôznych časoch. Je podľa názoru obžalovanej možné, že motiváciou pri umelom posúvaní skutkov do minulosti bolo „zlegálnenie“ začatia trestného stíhania vo veci, aby bolo v minulosti a nie v budúcnosti. Samotný súd v rozsudku konštatuje (str. 30) „Vo vzťahu k činu podľa § 233 Trestného zákona súd upravil znenie právnej vety oproti podanej obžalobe a znak „prevedie na iného“ nahradil formuláciou „inak sebe a inému zadovážil“. Takisto zmenou právnej kvalifikácie (str. 28) podľa obžalovanej nedošlo len k zmene právnej kvalifikácie oproti podanej žalobe, ale aj k modifikovaniu opisu skutku (súd rozdelil skutky podľa toho, či bolo vydané úradom stanovisko alebo rozhodnutie a takto ich aj popísal). Ďalšie mnohé nezrovnalosti sa dajú podľa obžalovanej nájsť pri opise skutku medzi obvineniami a žalobou.

V tretej časti odvolania týkajúcej sa konania v mene právnickej osoby obchodná spoločnosť uviedla, že v čase údajného páchania skutkov jedného konateľa a dvoch spoločníkov (právnické osoby); konštatovala, že nešlo teda o jednoosobovú spoločnosť. Poukázala na § 27 ods. 6 zákona č. 91/2016 Z. z. a pokračovala v argumentácii, že MVDr. U. Y., ako konateľ spoločnosti v čase údajného páchania skutkov bol obvinený z tých istých skutkov ako žalovaná spoločnosť. Spoločnosť mala okrem MVDr. Y. ešte ako orgán valné zhromaždenie spoločnosti, ktoré mohlo kedykoľvek ustanoviť inú osobu, konajúcu v tejto trestnej veci za žalovanú spoločnosť. Predseda senátu Špecializovaného trestného súdu nikdy nevyzval v zmysle § 266 ods. 6 spoločnosť, aby určila inú osobu na vykonávanie úkonov za právnickú osobu, nekonal tak ani prokurátor v prípravnom konaní. Toto ustanovenie zákon pritom nemožno podľa obžalovanej „zľahčovať“ tým, že konateľ mohol spoločnosť o všetkom oboznámiť a pod., pretože princípom tohto ustanovenia je to, že napr. záujmy konateľa spoločnosti a spoločníkov spoločnosti, tvoriacich valné zhromaždenie spoločnosti v tejto trestnej veci nemusia byť rovnaké, dokonca môže byť protichodné. Dôkazom toho je aj konanie v žalovanej spoločnosti, kde na základe rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti prišlo, pre nespokojnosť s konaním bývalého konateľa MVDr. Y., k jeho výmene za súčasného konateľa pána Q. a následné trestné oznámenie na MVDr. Y. zo strany nového konateľa pre podozrenie pre inú ekonomickú trestnú činnosť, majúcu za následok ekonomický úpadok spoločnosti (vybratie všetkej hotovosti bývalým konateľom z bankového účtu spoločnosti). V prílohe obžalovaná pripojila podané trestné oznámenie v tejto veci, z ktorým oboznámila aj súd počas hlavného pojednávania. Podľa obžalovanej sa teda nemohlo procesne správne postupovať ani v zmysle § 27 ods. 8 písm. a), písm. b), písm. c) a § 29 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 91/2016 Z. z. Dodala, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. 2 Tost 12/2020, na str. 39 uvádza, že sa nejedná o jednoosobovú spoločnosť a argumentuje, že voči takémuto postupu počas prípravného konania nikto nevzniesol námietky. Obžalovaná vyjadrila presvedčenie, že nie je podstatné kedy sa nesprávny procesný postup namieta, rozhodné je či sa postupovalo podľa zákona. Z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 91/2016 Z. z. je však podľa nej zrejmé, že postup ako v prípravnom konaní tak aj súdu bol závažným procesným pochybením.

Obžalovaná obchodná spoločnosť vo štvrtjej časti namietala nesprávnu právnu kvalifikáciu § 233 Trestného zákona. Poznamenala, že v pôvodnom obvinení bola žalovaná spoločnosť obvinená aj za pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, v obžalobe ten istý čin formou účasti; v rozsudku však za tieto údajné trestné činy nebola uznaná vinnou zo spáchania skutkov v tejto právnej kvalifikácii. Podľa napádaného rozsudku mala spoločnosť sebe a inému zadovážiť príjem pochádzajúci z trestnej činnosti v úmysle zakryť jeho pôvod v trestnej činnosti (v bodoch 6 a 7). Ak však žalovaná spoločnosť nebola vinnou zo žiadneho trestného činu korupcie, tak potom aký príjem a z akej inej trestnej činnosti si mala spoločnosť zadovážiť pre seba alebo inému? Zo žiadnej inej trestnej činnosti nebola spoločnosť ani obvinená ani obžalovaná. Podľa obžalovanej chýba primárny trestný skutok, ktorý predchádza samotnej legalizácii príjmu z trestnej činnosti. Zdôraznila, že ak tento neexistuje, nie je možné ani žalovanú spoločnosť uznať vinnou podľa § 233 Trestného zákona, pretože ak nie je príjem z trestnej činnosti, niet čo legalizovať. Tiež sa obžalovaná domnievala, že trestný čin podľa § 233 v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (v bodoch 5 a 9) sa nemohol stať, jednak pre neuznanie viny súdom v prípade § 329 a teda bez primárneho trestného činu, ktorým sa mohol získať profit z trestnej činnosti, ale tiež z podstaty tohto trestného činu, ktorý vyžaduje, aby najprv existoval profit (príjem) z trestnej činnosti a až ten následne sa môže legalizovať. Bez príjmu niet legalizácie. Teda § 13 sa na tento druh trestnej činnosti podľa názoru obžalovanej nedajú automaticky aplikovať.

Nad rámec uvedeného už len dodala, že celý princíp legalizácie bol zo strany ako obžaloby, tak aj súdu postavený na údajnej „fiktívnosti“ spoločnosťou uzavretých mandátnych zmlúv a zmlúv o spolupráci. K tomu obžalovaná uviedla, že zmluvy boli v štandardnom znení pre inžiniering uzavreté podľa Obchodného zákonníka, po dohode s klientom na zmluvných podmienkach, pred vykonaním činnosti - inžinieringu. Nárok na odmenu vznikol až po vykonaní činnosti, uvedenej v predmete zmluvy, na základe riadnej fakturácie, evidovanej v účtovníctve spoločnosti. Z obdržanej sumy bola riadne uhradená DPH a daň z príjmu a riadne podané daňové priznania. Činnosť bola vykonaná, čoho dôkazom sú v údajných skutkoch 6 a 7 vydané rozhodnutia alebo stanoviská Okresného úradu k žiadostiam žiadateľa. Pokračovala, že ak obžaloba alebo súd spochybňujú zmluvy ako také, v tom prípade ich v zmysle Obchodného zákonníka považujú za od počiatku neplatné. V tom prípade by sa jednak jednalo o iný primárny trestný čin ako korupciu, ale zároveň by sa nemohlo jednať o skutky podľa § 233, pretože argumentácia fiktívnych zmlúv by bola logicky vyvrátená ich neplatnosťou. Pokračovala, že na odmenu za svoju podnikateľskú činnosť mala spoločnosť nárok, nemohlo sa teda jednať o úplatok; ani nemala vedomosť o žiadnom úplatku, ani žiaden neprislúbila. Obžalovaná poznamenala, že jedným zo základných znakov legalizácie príjmu z trestnej činnosti je snaha zakryť pôvod finančných prostriedkov. Argumentovala, že tak nekonala, všetky príjmy z podnikateľskej činnosti má evidované v účtovníctve, uhradené daňové povinnosti; neposkytla žiadnu hotovosť, ale všetky faktúry, aj voči D.-H., s. r. o. hradila bezhotovostným prevodom, na základe podpísaných zmlúv a prijatých faktúr. Doplnila, že by sa mohla napr. dopustiť legalizácie, ak by vyberala hotovosť v malých tranžiach z účtu spoločnosti, aby unikla pozornosti ako banky (nahlasovacia povinnosť), tak finančnej polícii a tieto odovzdala inej osobe bez dokladu, pričom by si ponechala za svoju službu odmenu (D.-H., s. r. o. + Ing. M. O.). Ak by obžalovaná hypoteticky prijala názor súdu, že by sa mohlo jednať o legalizáciu príjmu z trestnej činnosti, tak namietala výšku škody. Domnieva sa, že skutky sú posudzované podľa novelizácie zákona v neprospech obžalovaného a nie platnej v čase údajného páchania skutkov. Podľa novelizácie Trestného zákona platenej od 1. januára 2021 sa pri § 233 posudzuje pre výšku škody príjem (fakturácia) z trestnej činnosti. Podľa novelizácie zákona platnej v čase údajného páchania skutkov, do 1. januára 2021 však nie príjem ale prospech. Podľa názoru obžalovanej súd pri určovaní škody vychádzal z výšky príjmu z trestnej činnosti a nie z výšky prospechu, pri prospechu by totiž bolo nevyhnutné, pri podnikateľskom subjekte, minimálne odrátať z výšky škody DPH a daň z príjmu (pretože tie nie sú príjmom podnikateľa, ale sú príjmom štátu) a náklady vynaložené na získanie príjmu. Obvykle v takýchto prípadoch súd určí škodu na základe znaleckého posudku, vypracovaného odborne spôsobilou osobou, pretože sám nemôže mať vedomosť o presnej výške prospechu podnikateľského subjektu, ktorá je však dôležitá pre správnu právnu kvalifikáciu skutkov a výšku trestu. Kludne by (na základe posudku) mohla podľa obžalovanej aj nastať situácia, že by nebol ani dosiahnutý väčší prospech. Dodala, že súd teda stanovil výšku škody nesprávnym spôsobom, podľa nesprávneho znenia zákona, a v rozpore so zákonom, v neprospech

obžalovanej.

V ďalšej časti odvolania obžalovaná namietala skutky, ktoré sa podľa nej nestali ani v štádiu prípravy. Nad rámec argumentácie v predchádzajúcich bodoch, (skutky 6 a 7) pri skutkoch v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (v bodoch 5 a 9) uviedla, že skutok v bode 5 sa nestal, že pretože nebol nikomu prisľúbený, ani poskytnutý úplatok (trestný čin podľa § 329 je dokonaný už samotným prisľubom), teda ani logicky nemôže nastať stav prípravy. Zmluva zanikla neúhradou notárskej zábezpeky, činnosť inžinieringu ani nebola začatá, vo veci agent úmyselne zatajil osobe objektívne prekážky, pre ktoré nezískal kladne stanovisko, teda uviedol osobu do omylu podvodným konaním. Po predchádzajúcom negatívnom stanovisku úradu. Ing. J. sa vo svojej výpovedi vyjadrila, že by to nikdy nepodpísala a ani tak neurobila. Teda podľa obžalovanej neexistoval primárny trestný čin ani v štádiu prípravy. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže sa žiadna činnosť nevykonávala a zmluva zanikla, nebola vo veci ani vystavená faktúra. Keďže nebola vystavená faktúra nemohlo dôjsť ani k jej úhrade, teda spoločnosti nevznikol ani žiaden príjem či už zákonný, alebo údajne nezákonný. Teda podľa obžalovanej niet čo legalizovať. V súvislosti so skutkom pod bodom 9 obžalovaná argumentovala, že nebol nikomu prisľúbený, ani poskytnutý úplatok (trestný čin podľa § 329 je dokonaný už samotným prisľubom), teda ani logicky nemôže nastať stav prípravy. Zmluva nebola zo strany spoločnosti nikdy podpísaná, vo veci, vo veci agent úmyselne zatajil osobe objektívne prekážky, teda uviedol osobu do omylu podvodným konaním a Ing. J. sa vo svojej výpovedi vyjadrila, že by to nikdy nepodpísala a ani tak neurobila a to napriek tomu, že jej to na základ vlastnej iniciatívy RNDr. F. predkladal na podpis mimo podpisovej knihy. Teda podľa obžalovanej neexistoval primárny trestný čin ani v štádiu prípravy. Je dokonca podľa nej zrejmé, že bola obžalovaná nesprávna osoba a pre tento skutok mal byť žalovaný len RNDr. F.. Zopakovala argumentáciu, že z vyššie uvedených dôvodov, keďže sa žiadna činnosť nevykonávala a zmluva nebola podpísaná, nebola vo veci ani vystavená faktúra; keďže nebola vystavená faktúra nemohlo dôjsť ani k jej úhrade, teda spoločnosti nevznikol ani žiaden príjem či už zákonný, alebo údajne nezákonný; teda niet čo legalizovať. Ďalej obžalovaná uviedla, že o konaní v štádiu prípravy by sa mohlo jednať, ak by agent právnickej osobe nezamľčal pri úvodnej príprave zmluvy, že existujú objektívne pochybenia, ktoré legálnym spôsobom nemôžu viesť ku kladnému stanovisku alebo rozhodnutiu a aj napriek tomu by sa zmluva začala pripravovať, bez ohľadu na jej neskorší zánik. Poukázala na § 8 ods. 1 písm. b) zákona č. 91/2016 Z. z. a dodala, že trestnosti primárneho činu zaniká, ak právnická osoba dobrovoľne upustí od konania smerujúceho k trestnému činu alebo ho zamedzí, v prejednávacom prípade, keď sa právnická osoba dozvedela o chýbajúcich povoleniach a zistila, že bola agentom zavádzaná, nekonala smerom k dosiahnutiu kladného stanoviska alebo rozhodnutia, ani nenavádzala k tomu agenta s cieľom dosiahnuť zaplatenie zábezpeky.

Na záver odvolania obžalovaná poukázala na to, že MVDr. Y. ako bývalý štatutárny zástupcu spoločnosti T., s. r. o. profitoval z jej činnosti v minulosti (vratka DPH z auta fiktívne predaného spoločnosti) ako aj v súčasnosti, keď z bankového účtu spoločnosti vybral všetku hotovosť (pochádzajúcu aj z platby od T. - L.). Zopakovala, že v predmetnej veci podal nový konateľ trestné oznámenie (v prílohe), kde je všetko podrobne uvedené. Poznamenala, že MVDr. Y. aj vo všetkých svojich výpovediach uvádzal, že chce spoločnosť zlikvidovať. Keďže zo svojho konania profitoval, nie je podľa obžalovanej možné jeho konanie označiť inak ako úmyselné. Pokračovala, že MVDr. Y. bol právoplatne odsúdený na základe dohody o vine a treste (5T/12/2021) za - pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v súbehu s pokračovacím prečinom legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v časti dokonaný a v časti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a to na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s podmieneným odkladom s ustanovením skúšobnej doby v trvaní 5 (päť) rokov a tiež mu uložil peňažný trest vo výmere 10.000 eur. V tejto súvislosti si poukázala na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (Mucha proti Slovenskej republike a iné), z ktorých vyplýva prezumpcia neviny a možná zaujatosť súdu pri posudzovaní viny žalovanej právnickej osoby - teda nemožno skutky, ku ktorým bol MVDr. Y. vinný vzťahovať na žalovanú spoločnosť a na základe toho ju považovať tiež za vinnú. Pokračovala, že žalovaná osoba nie je odborne oboznámená s právnou kvalifikáciou trestných činov a pri dohode o vine a treste „vymení“ akúkoľvek právnou kvalifikáciu za nízky trest. Zdôraznila to, pretože popiera akýkoľvek

primárny trestný čin podľa § 329 za základe jej predchádzajúcej argumentácie. Ďalej obžalovaná poukázala na § 4 ods. 4 zákona č. 91/2016 Z. z. a konštatovala, že aj v zmysle uvedeného nie je možné viazať trestnú zodpovednosť žalovanej spoločnosti na trestnú zodpovednosť fyzickej osoby - bývalého konateľa žalovanej spoločnosti MVDr. Y. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaná spoločnosť slúžila preukázateľne MVDr. Y. len na dosiahnutie jeho osobného prospechu a spoločnosť bola takýmto spôsobom touto osobou ako počas údajného páchania skutkov ale aj neskôr aktívne a úmyselne využitá, pričom páchatel už bol právoplatne potrestaný, nevidela spravodlivý dôvod na potrestanie aj zneužitej spoločnosti. Tiež výšku pokuty navrhnutú v treste považovala za neadekvátnu, keďže ak sa jednalo o trestnú činnosť, tak jediný z nej mal prospech práve MVDr. Y., ktorý spoločnosti neponechal žiadne finančné prostriedky a všetky použil vo svoj prospech. Tiež obžalovaná nevidela dôvod prečo by za jednu údajnú trestnú činnosť, z ktorej spoločnosť nemala žiadny reálny prospech, mal byť dvakrát peňažný trest vo výške 10.000 eur, vysoko presahujúci možnú škodu a majúci likvidačné následky pre žalovanú spoločnosť. Obžalovaná obchodná spoločnosť T., s. r. o. preto požiadala, aby súd žalobu zamietol v plnom rozsahu.

Podaním doručeným Špecializovanému trestnému súdu 18. januára 2023 (č. I. 18648 - 18649) sa obžalovaný Mgr. C. Ž. vyjadril k odôvodneniu odvolania obžalovaného Ing. F. C., pričom sa stotožnil s argumentáciou obžalovaného Ing. F. C. aj vo vzťahu k svojej osobe, pričom doplnil, že argumentácia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. apríla 2022, sp. zn. 3 To 5/2021, na ktorý obžalovaný Ing. F. C. sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na štyri skutky (č. 1, 2, 4 a 5), za ktoré je trestne stíhaný. Zároveň sa obžalovaný Mgr. C. Ž. stotožnil aj s ďalšími časťami odôvodnenia odvolania obžalovaného Ing. F. C. a doplnil, že vo vzťahu ku nevierohodnému kľúčovému „svedkovi“ M. O. bol tento postup (vylúčenie veci Ing. M. O. na samostatné konanie) uplatnený výlučne účelovo, za účelom, aby ho orgány činné v trestnom konaní držali v neistote a bez splnenia zákonných podmienok na vylúčenie na samostatné konanie (t. j. urýchlienie konania alebo iný vážny dôvod) a to až do konca prvostupňového konania. Podľa názoru obžalovaného Mgr. C. Ž. ide o nezákonné donucovanie k výpovedi Ing. M. O. proti jeho osobe a aj z tohto dôvodu nemôžu byť jeho výsluchy v procesnom postavení svedka použité v konaní proti jeho osobe. Rovnaká argumentácia sa týka aj ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaného Ing. F. C. a to aj vzhľadom na už deklarované pochybnosti k osobe Ing. M. O.), vzhľadom na jeho konanie zamerané na ovplyvňovania svedkov a spolupáchateľov, priebežných úprav výpovedi a dôkazov tak, to uvádzal v odôvodnení odvolania z 8. decembra 2022. Obžalovaný Mgr. C. Ž. sa taktiež stotožnil aj s ďalšími časťami odôvodnenia odvolania obžalovaného Ing. F. C..

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 29. apríla 2024 obžalovaný Ing. F. C. navrhol prerušenie trestného stíhania podľa § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 5. septembra 2024 obžalovaný Ing. F. C. navrhol odročenie termínu verejného zasadnutia, prílohou ktorého bol znalecký posudok č. 10/2024 vo veci stanovenia výšky prospechu z údajnej trestnej činnosti spoločností X.-E., s. r. o. a T., s. r. o. za účelom preukázania výšky prospechu z údajnej trestnej činnosti z 31. augusta 2024, vyhotovený znalcom Dr. Y. U..

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 13. septembra 2024 sa obžalovaný Ing. F. C. vyjadril k nezákonným benefítom s tým, že je mu známy jediný benefit, ktorý získal Ing. M. O. a tým je právoplatné odsúdenie na základe dohody o vine a treste, avšak za skutok v základnej (§ 329 ods. 2 Trestného zákona platného do 14. marca 2024), nie kvalifikovanej (§ 329 ods. 3 Trestného zákona platného do 14. marca 2024) skutkovej podstate trestného činu pre verejného činiteľa. Poznamenal, že schválenie dohody o vine a treste je právny stav ústavne konformný za situácie, pokiaľ uzatvorená a následne rozsudkom schválená dohoda o vine a treste je z procesného ako aj hmotnoprávneho hľadiska v súlade so zákonom. O nezákonnom benefíte možno podľa obžalovaného hovoriť vtedy, pokiaľ je skutok vedome kvalifikovaný ako trestný čin v jeho základnej skutkovej podstate, napriek tomu, že konaním páchatel'a boli jednoznačne naplnené aj jeho prísnejšie kvalifikačné znaky a následne je

páchateľovi na základe takejto nezákonnej právnej kvalifikácie uložený podmienený trest odňatia slobody so skúšobnou dobou. Pokračoval, že Ing. M. O. sa priznal ku skutkom č. 1 - č. 9 v dohode o vine a treste, kde išlo o vyžiadanie sumy: 20.000 eur, 5.000 eur, 6.000 eur, 30.000 eur, 3.000 eur, 129.600 eur, 5.000 eur, 1.500 eur, 1.500 eur; škoda väčšia. V kontexte vyššie uvedeného skutok páchatel'a mal byť posudzovaný ako trestný čin podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona. Rešpektujúc ustanovenia Trestného zákona, nie len no najmä § 38 a § 39 Trestného zákona, pri správnej kvalifikovanej podstate trestného činu by sa jednalo o zákonný benefit pre spolupracujúcu osobu, avšak za takéhoto právneho stavu, podľa názoru obžalovaného, možno jednoznačne dospieť k záveru o nezákonom benefite, ktorý znižuje tak vierohodnosť ako aj pravdivosť výpovedí Ing. M. O., čo však v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie v rozpore so zákonom neskúmal a ani nehodnotil a to ani cez RAVEN test a ani cez test vierohodnosti a pravdivosti svedka kajúcnika stanovený v nižšie citovaných rozsudkoch Európskeho súdu pre ľudské práva, v dôsledku čoho a pre čo je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nezákonný. Obžalovaný zdôraznil, že 7. augusta 2018 tomuto bolo vznesené obvinenie podľa § 329 ods. 3 a podľa § 233 ods. 3 Trestného zákona, boli mu vznesené obvinenia aj 7. augusta 2018, 17. augusta 2018 a 3. októbra 2018 pre skutky podľa § 329 ods. 2, § 329 ods. 3, § 233 ods. 3 písm. c), § 336 ods. 1, 233 ods. 3 písm. b) alebo aj § 233 ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Obžalovanému nie je z (ne)odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec známe, aký bol ďalší postup v týchto trestných konaniach a môže sa domnievať, že mohlo dôjsť k ich zastaveniu alebo odloženiu v rámci benefitov zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

Ďalej obžalovaný poznamenal, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2020, sp. zn. PK-1T/8/2020, ktorým bola na základe schválenia dohody o vine a treste z 27. februára 2020 Ing. Y. J. za vinnú z prijímania úplatku podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona je rovnako v základnej skutkovej podstate miesto kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu. Pokračoval, že tento rozsudok pojednáva o tom, že Ing. J. sa spojila s osobami, o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté, za účelom prijímania úplatku. Úplatok súd zrejmé určil na sumu 41.500 eur, ktoré odsúdená prijala v rámci údajného prerozdelenia finančnej hotovosti. Kvalifikácia sa neodvíja od prijatého úplatku rozpočítaného na jednotlivca, ak pojednávame o spolčení pri korupcii (nakoľko pri korupcii ani nemusí reálne k prijatiu úplatku dôjsť, postačuje pokus trestného činu), ale od výšky prospechu ako celku, na ktorom sa spolupáchatelia podieľali ako celok (keďže údajne išlo o spolčenie viacerých páchatel'ov s poukazom na § 20 Trestného zákona), pričom každý samostatne zodpovedá ako samostatný páchatel' za výšku celého prospechu; obdobne to platí aj u Ing. M. O..

V ďalšej časti sa obžalovaný vyjadril k zmene právnej úpravy týkajúcej sa spolupracujúcich osôb, poukázal na § 10 ods. 23 Trestného poriadku, a v záujme kontroly zákonnosti podmienok spolupráce tzv. spolupracujúcich osôb s orgánmi činnými v trestnom konaní, ale aj s prokurátorom v súdnom konaní navrhol zdefinovať beztak už používané pojmy ako „spolpracujúci obvinený/podozrivý/spolpracujúca osoba“ a „výhody spolupracujúcej osoby, resp. benefity“. Zároveň navrhol - v novom § 33a - spresniť podmienky spolupráce polície a prokuratúry so spolupracujúcimi osobami, s cieľom umožniť preverku zákonnosti takejto spolupráce v priebehu trestného stíhania, a to aj z podnetu strán, vrátane samotnej spolupracujúcej osoby. V zmysle uvedeného sa tak v Trestnom poriadku podľa obžalovaného výslovne zavádza a definuje pojem „spolpracujúca osoba“ ako i pojem „benefity“, čo orgány činné v trestnom konaní a súdy zaväzuje s týmito inštitútmi pracovať a prihliadať na ne z úradnej povinnosti. Ďalej poukázal na § 33a ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku a poznamenal, že podmienky tejto spolupráce musia byť nielen riadne zaznamenané, ale napokon aj v trestnom konaní odkryté, a to najneskôr v štádiu súdneho konania, ak sa navrhuje na hlavnom pojednávaní vypočúť, či čítať výpovede tých svedkov či obžalovaných, ktorí mali poskytnuté alebo sľúbené benefity. Dodal, že účelom uvedených ustanovení je tak transparentnosť poskytnutia benefitov spolupracujúcim osobám a to za účelom posúdenia hodnovernosti výpovedi spolupracujúcich osôb a preto je obligatórnou povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní poskytnutie benefitov riadne zaznamenať a obvinenej osobe poskytnúť. Obžalovaný rovnako poukázal na § 567t ods. 1 Trestného poriadku a uviedol, že vzhľadom na uvedené záverečné a prechodné ustanovenie sú orgány činné v trestnom konaní a súdy v právoplatne neskončených veciach povinné zosúladiť svoj postup pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s § 33a Trestného poriadku. Poukazujúc na § 235 písm. e) Trestného poriadku obžalovaný konštatoval, že v súvislosti so zavedením pravidiel o poskytovaní benefitov tzv. „kajúcnikom“ a o vplyve

porušenia týchto pravidiel na zákonnosť dokazovania a dodržanie práva na obhajobu je potrebné premietnuť zásady novej právnej úpravy do predmetného trestného konania. Pokračoval, že vzhľadom na uvedenú zmenu právnej úpravy Trestného poriadku tak vzniká prokurátorovi povinnosť k obžalobe priložiť záznamy o spolupráci podľa § 33a Trestného poriadku, ak majú súvis so skutkom, t. j. predložiť záznamy o všetkých poskytnutých benefitoch spolupracujúcim osobám v priebehu prípravného konania. Obžaloba v posudzovanej trestnej veci síce bola podaná za účinnosti Trestného poriadku, kedy sa záznamy o spolupráci so spolupracujúcimi osobami k podaniu obžaloby obligatórne nevyžadovali, avšak v kontexte § 567t ods. 1 Trestného poriadku, kedy sú orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd a prokurátor v konaní pred súdom povinné v trestných stíhaniach začatých a právoplatne neskončených do 31. decembra 2023 zosúladiť svoj postup pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s § 33a Trestného poriadku, je súd podľa obžalovaného povinný za súčasnej účinnosti Trestného poriadku vyžadovať priloženie záznamov o poskytnutých benefitoch ako obligatórnu súčasť podanej obžaloby ako i posúdiť, či s ohľadom na poskytnutie benefitov spolupracujúcim osobám boli v prípravnom konaní dodržané obhajobné práva obvinenej osoby ako i jeho právo na spravodlivé konanie garantované čl. 6 Dohovoru.

V ďalšej časti obžalovaný navrhol vykonanie dôkazov a na zosúladenie postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri spolupráci so spolupracujúcimi osobami/kajúcnikmi. Uviedol, že u spolupracujúcej osoby Ing. M. O. je evidentné, že ide o osobu, ktorá má eminentný záujem na výsledku tohto trestného konania, pričom Špecializovaný trestný súd v konaní pred súdom prvého stupňa vôbec neskúmal aké všetky benefity orgány činné v trestnom konaní poskytli osobe Ing. M. O. a súčasne ani nehodnotil zákonnosť benefitov, ktoré tejto spolupracujúcej osobe boli poskytnuté zo strany orgánov činných v trestnom konaní a neskúmal ani existenciu a obsah dohôd tejto spolupracujúcej osoby (v iných možných trestných konaniach), čo aj Európsky súd pre ľudské práva považuje pri trestných stíhaniach založených na výpovediach spolupracujúcich osôb za nevyhnutné podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Taktiež podľa obžalovaného súd prvej inštancie v napádanom rozsudku vôbec neposudzoval mieru vplyvu na vierohodnosť a na pravdovravnosť výpovede svedka Ing. M. O. za benefity, ktoré mu orgány činné v trestnom konaní poskytli v danom trestnom konaní (a to vo vzťahu k majetku osobnej slobode či ukladanému trestu a podobne) či v inom trestnom konaní. Poukázal na § 10 ods. 24 Trestného poriadku a konštatoval, že novela Trestného poriadku s účinnosťou od 15. marca 2024 nevymedzuje taxatívne, ale iba demonštratívne. Pokiaľ je za súčasnej právnej úpravy benefitom akákoľvek výhoda poskytnutá orgánom činným v trestnom konaní spolupracujúcej osobe výmenou za jej účasť na objasňovaní trestných činov, zisťovaní alebo usvedčovaní ich páchatel'ov, obžalovaný dôvodne navrhol vykonať nasledovné dôkazy tak voči osobe Ing. M. O. ako aj voči osobe T. L., resp. jeho právnickej osobe T., s. r. o.:

- informáciu o zozname všetkých trestných konaniach (a to i právoplatne skončených) vedených toho času pred príslušnou Krajskou prokuratúrou či pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (a vedených do 19. marca 2024 pred Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky), v ktorých mal/má spolupracujúca osoba procesné postavenie obvineného alebo spolupracujúceho svedka, nakoľko je to možný benefit;
- informáciu o zozname všetkých trestných konaní vedených (a to i právoplatne skončených) pred príslušnou Krajskou prokuratúrou či pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (a vedených do 19. marca 2024 pred Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky) alebo vedených pred Národnou kriminálnou agentúrou, v ktorých mal/má spolupracujúca osoba procesné postavenie spolupracujúceho podozrivého, spolupracujúceho svedka alebo spolupracujúceho obvineného (§ 10 ods. 23 Trestného poriadku) a to i v trestných konaniach vo fáze pred začatím trestného stíhania vo veci a vo fáze podania realizačného návrhu na začatie trestného stíhania, nakoľko je to možný benefit;
- záznamy o dočasnom odložení vznesenia obvinenia podľa § 205 ods. 2 Trestného poriadku, a to vo všetkých trestných konaniach vedených proti spolupracujúcej osobe toho času pred príslušnou Krajskou prokuratúrou či pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (a vedených do 19. marca 2024 pred Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky) alebo vedených pred Národnou kriminálnou agentúrou, nakoľko je to možný benefit;
- rozhodnutia o zastavení trestného stíhania spolupracujúcej osobe podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodnutia o podmienечnom zastavení trestného stíhania spolupracujúcej osobe podľa § 218

Trestného poriadku a/alebo rozhodnutia o prerušení trestného stíhania spolupracujúcej osobe § 228 ods. 3 Trestného poriadku, a to vo všetkých trestných konaniach vedených toho času pred príslušnou Krajskou prokuratúrou či pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (a vedených do 19. marca 2024 pred Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky) alebo vedených pred Národnou kriminálnou agentúrou, nakoľko je to možný benefit;

- predloženie všetkých uzatvorených a schválených dohôd o vine a treste podľa § 232 Trestného poriadku so spolupracujúcou osobou, a to do 19. marca 2024 pred Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaniach pred Špecializovaným trestným súdom ako i uzatvorenie dohôd len o vine postupom podľa § 232 ods. 5 Trestného poriadku, nakoľko je to možný benefit;

- predloženie všetkých rozhodnutí Špecializovaného trestného súdu, v zmysle ktorých bol spolupracujúcej osobe mimoriadne znížený trest podľa 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, nakoľko je to možný benefit;

- podanie vysvetlenia, na základe akých dôvodov sa konanie o schvaľovaní dohody o vine a treste vo veci Ing. M. O. konalo až po 5 rokoch od vylúčenia veci na samostatné konanie a k právnej kvalifikácii skutku v základnej skutkovej podstate, nakoľko je to možný benefit;

- podanie vysvetlenia, na základe akých dôvodov sa nevznieslo obvinenie osobe T. L., resp. jeho právnickej osobe T., s. r. o. za trestný čin podplácania, nakoľko je to možný benefit;

- odpis z registra trestov a aktuálnu lustráciu prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky u osôb Ing. M. O. a T. L.;

- lustráciu prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky osoby Ing. M. O., z 30. mája 2022, č. l. 18014-18016, nakoľko tento záznam podľa obžalovaného preukazuje minulé vyšetrowanie trestných činov z roku 2006 a 2007, ako aj obvinenia z týchto skutkov, ku ktorým žiadal záznamy zo strany orgánov činných v trestnom konaní pri zosúladzovaní konania a ktoré mohli mať vplyv na oslabenú vierohodnosť jeho usvedčujúcich výpovedí;

- ako aj o poskytnutie informácií, či spolupracujúcej osobe Ing. M. O. ako aj voči osobe T. L., resp. jeho právnickej osobe T., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, bol zaistený majetok v trestných konaniach, kde spolupracoval, a bol podaný návrh na ich vzatie do väzby v trestných konaniach, kde spolupracoval a či na základe návrhu bol do väzby vzatí;

- a v prípade pozitívneho výsledku na základe uvedeného obžalovaný navrhol doplniť dokazovanie či spolupracujúcej osobe Ing. M. O. ako aj voči osobe T. L., resp. jeho právnickej osobe T., s. r. o., a to rozhodnutia, na základe ktorých bol majetok spolupracujúcej osobe zaistený, ako aj rozhodnutia, ktorým bolo zaistenie majetku zrušené, nakoľko sa môže jednať o benefit, a informáciu o spôsobe a dátume prepustenia spolupracujúcej osoby z väzby, t. j. kto rozhodol o jeho prepustení z väzby a na základe uvedeného doplniť dokazovanie o rozhodnutie súdu o prepustení z väzby ako aj dátumu, kedy došlo k prepusteniu z väzby, resp. príkazu prokurátora na prepustenie z väzby, nakoľko sa mohlo jednať o koordinované návrhy na prepustenie z väzby, vplyvanie alebo benefit, ako aj všetkých ďalších benefitov a akýkoľvek formálnych či neformálnych výhod poskytnutých spolupracujúcim osobám v trestných konaniach vedených toho času pred príslušnou Krajskou prokuratúrou či pred Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (a vedených do 19. marca 2024 pred Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky) alebo vedených pred Národnou kriminálnou agentúrou, nakoľko je to možný benefit.

Obžalovaný poznamenal, že vzhľadom na § 33a ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 567t ods. 1 Trestného poriadku už vyššie uvedené návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania nie sú len návrhmi obžalovaného, ktorým orgány činné v trestnom konaní a súdy nie sú povinné vyhovieť, ale v súčasnom znení Trestného poriadku majú orgány činné v trestnom konaní a súdy obligatórnu povinnosť sa uvedenými benefitmi zaoberať a tieto vo vyšetrovacom spise riadne zaznamenať, a to už aj z úradnej povinnosti. Z uvedeného dôvodu a teda s poukazom na § 33a ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 567t ods. 1 Trestného poriadku je podľa obžalovaného nevyhnutné, aby orgány činné v trestnom konaní vykonali vyššie popísané dôkazy týkajúce sa všetkých benefitov poskytnutých spolupracujúcej osobe Ing. M. O., T. L. a jeho spoločnosti T., s. r. o. a aby odvolací súd v rámci odvolacieho konania zosúladil svoj postup pri spolupráci so spolupracujúcimi osobami s § 33a Trestného poriadku a teda aby o úkonoch policajta a prokurátora, ktorými bol spolupracujúcej osobe poskytnutý akýkoľvek benefit,

spísali záznam, ktorý bude obsahovať najmä:

- a) označenie orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sa na úkonoch zúčastnili, meno a priezvisko, dátum narodenia a bydlisko alebo sídlo spolupracujúcej osoby,
- b) miesto a čas úkonu,
- c) zoznam poskytnutých, či sľúbených benefítov, podmienky na ich priznanie,
- d) spôsob, akým sa spolupracujúca osoba podieľa alebo má podieľať na objasňovaní trestných činov, zisťovaní alebo usvedčovaní ich páchatel'ov so stručným opisom trestných činov tak, aby podľa možnosti nemohlo dôjsť k ich zámene,
- e) podpisy orgánov činných v trestnom konaní a spolupracujúcej osoby,

a z uvedeného je preto podľa obžalovaného nevyhnutné, aby odvolací súd pri preskúmaní odvolania a napadnutého rozsudku rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zruší a vec vráti späť Špecializovanému trestnému súdu späť na nové konanie a rozhodnutie a bude vyžadovať zosúladienie trestného konania s garanciami uvedenými s čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru a v nadväznosti na to aj priloženie záznamov o poskytnutých benefítoch spolupracujúcim osobám ako podklad pre posúdenie vierohodnosti ako aj pravdovravnosti svedkov. K uvedenému obžalovaný zdôraznil, že v kontexte § 235 písm. e) Trestného poriadku má povinnosť priložiť záznamy o spolupráci podľa § 33a Trestného poriadku prokurátor a preto len prokurátorovi vzniká z uvedeného povinnosť tieto záznamy vyhotoviť a súdu predložiť, pričom súd nie je v štádiu preskúmania obžaloby oprávnený nahrádzať činnosť orgánov činných v trestnom konaní a vykonávať za nich povinné dôkazy. Pokračoval, že rovnako § 33a ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku sa výslovne vzťahuje na orgány činné v trestnom konaní a nakoľko § 567t ods. 1 Trestného poriadku hovorí o zosúladení postupu pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s § 33a Trestného poriadku, ktoré sa týkajú orgánov činných v trestnom konaní, je z uvedených ustanovení podľa obžalovaného celkom zrejmé, že Trestný poriadok vyžaduje, aby uvedené postupy zosúladiť orgány činné v trestnom konaní a nie súd. V konečnom dôsledku nie je podľa obžalovaného úlohou súdu, aby napomáhal prokurátorovi pri dokazovaní viny a preto pokiaľ novela Trestného poriadku zavádza povinnosť najmä orgánov činných v trestnom konaní, aby sformalizovali a zaznamenali všetky benefity poskytnuté spolupracujúcim osobám, k čomu je potrebné vykonať nové dokazovanie. Podľa obžalovaného je povinnosťou súdu v kontexte súčasného štádia trestného konania postupovať tak, aby si orgány činné v trestnom konaní svoje povinnosti podľa § 33a ods. 2, § 265 písm. a) Trestného poriadku v spojení s § 567t ods. 1 Trestného poriadku splnili. Dodal, že k uvedeným povinnostiam týkajúcim sa poskytnutia benefítov zároveň pristupuje aj povinnosť príslušných orgánov posúdiť nezaujatosť a hodnovernosť svedka (spolupracujúcej osoby) v nadväznosti na rozsah a obsah jemu poskytnutých benefítov. Odkázal na § 33a ods. 4 Trestného poriadku a uviedol, že podľa uvedeného ustanovenia zavedeného novelou Trestného poriadku treba pri posudzovaní hodnovernosti svedka vziať do úvahy aj benefity poskytnuté spolupracujúcej osobe vypovedajúcej v procesnom postavení svedka. Vzhľadom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Erik Adamčo proti Slovensku z 1. júna 2023, č. 19990/20) je tak podľa obžalovaného súd povinný sa v zmysle § 33a ods. 4 Trestného poriadku zaoberať otázkou nezaujatosti a hodnovernosti a aj pravdovravnosti spolupracujúcej osoby z hľadiska jeho vierohodnosti. Zároveň podľa obžalovaného musia byť podmienky spolupráce nielen riadne zaznamenané, ale napokon aj v trestnom konaní odkryté, a to najneskôr v štádiu súdneho konania, ak sa navrhuje na hlavnom pojednávaní vypočuť, či čítať výpovede tých svedkov či obžalovaných, ktorí mali poskytnuté alebo sľúbené benefity. Obžalovaný poukázal na § 33a ods. 8 Trestného poriadku a opätovne na 567t ods. 1 Trestného poriadku a poukázal na to, že uvedené ustanovenie s ohľadom na uvedené možné vnímať problematicky a je potrebné k tomu ustanoveniu zaujať záväzný výklad Najvyšším súdom Slovenskej republiky a to predovšetkým v otázke, ako vykladať vetnú konštrukciu „v primeranom predstihu pred právoplatným ukončením takéhoto trestného stíhania“ v zmysle prvej vety § 567t ods. 1 Trestného poriadku. Pokračoval, že z prvej vety § 567t ods. 1 Trestného poriadku ustanovuje, že v trestných stíhaniach začatých a právoplatne neskončených do 14. marca 2024 sú orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd a prokurátor v konaní pred súdom povinné zosúladiť svoj postup pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s § 33a, najneskôr však v primeranom predstihu pred právoplatným ukončením takéhoto trestného stíhania. Z druhej vety § 567t ods. 1 Trestného poriadku tak podľa obžalovaného vyplýva záujem zákonodarcu na tom, aby už v prebiehajúcich hlavných pojednávaniach boli čo najskôr od účinnosti prijatia novely odkryté všetky benefity poskytnuté spolupracujúcim osobám, z čoho možno vyvodiť záujem zákonodarcu na bezprostrednom uplatnení

novely týkajúcej sa spolupracujúcich osôb na prebiehajúce trestné konania. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 24. júna 2019 (Poplawski, C-573/17, bod 57) a bod 27, čl. 6 ods. 3, čl. 7 ods. 2, ods. 3 Smernice (2012/13), rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2019 vo veci Adamčo proti Slovensku (č. 45084/14), a uviedol, že uvedené články Smernice (2012/13) tak celkom jasne ustanovujú povinnosť členským štátom zabezpečiť poskytnutie všetkých informácií o obvinení obvineným osobám ako i prístup ku všetkým dôkazom včas a to najneskôr pri podaní obžaloby. Podľa obžalovaného v nadväznosti na čl. 6 ods. 3, 7 ods. 2 a čl. 7 ods. 3 Smernice (2012/13) je potrebné vykladať - euro-konformne v nadväznosti na čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky - aj Trestný poriadok v intenciách týchto článkov Smernice (2012/13) a rovnako tak s nimi zosúladiť aj § 567t ods. 1 Trestného poriadku, čo podľa neho znamená, že v trestných stíhaniach začatých a právoplatne neskončených do 14. marca 2024 zosúladienie postupu pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s § 33a Trestného poriadku v primeranom predstihu je potrebné vykladať tak, že orgány činné v trestnom konaní a súdy tak musia urobiť bezodkladne. Uvedený výklad podľa obžalovaného rovnako potvrdzuje rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 21. októbra 2021 vo veci C-282/20 (body 25, 26, 31, 37). Orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Ďalej poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 155/2017, III. ÚS 274/2007, III. ÚS 341/2007. Obžalovaný konštatoval, že súd je v zmysle § 567t ods. 1 Trestného poriadku povinný rozhodnúť o tom, či obžaloba spĺňa zákonné náležitosti podľa § 235 Trestného poriadku. Predmetné rozhodnutie však iba predchádza následnému rozhodnutiu súdu o tom, či obžalobu prijme alebo odmietne. Obligatórnosť takéhoto procesného postupu je podľa obžalovaného nutné vyvodiť z tohto, že pokiaľ súd rozhodne o tom, že obžaloba spĺňa zákonné náležitosti podľa § 235 Trestného poriadku (teda okrem iného benefity poskytnuté alebo sľúbené spolupracujúcim osobám súd vyhodnotil ako zákonné) a súd by následne nerozhodol o prijatí obžaloby podľa § 241 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, rozhodnutie súdu o tom, že obžaloba spĺňa zákonné náležitosti, by predstavovalo čisto formálno-procesný úkon, ktorý by nebol preskúmateľný sťažnostným súdom a nemal by žiaden hmotnoprávny význam (teda práve ten, ktorý mu vetné spojenie „spĺňa zákonné náležitosti“ zákon priznáva). Trestný poriadok práve z dôvodu, že po rozhodnutí o zákonnosti obžaloby nasleduje rozhodnutie o jej prijatí alebo odmietnutí, nepripúšťa proti rozhodnutiu o zákonnosti obžaloby opravný prostriedok, pretože by došlo k duplicite opravného prostriedku vo vzťahu rovnakému predmetu, keďže proti rozhodnutiu podľa § 241 Trestného poriadku (či už prijatiu alebo odmietnutiu obžaloby), je prípustná sťažnosť. Povinnosť súdu rozhodnúť najprv podľa § 567t ods. 1 Trestného poriadku a následne podľa § 241 Trestného poriadku vyplýva aj z toho, že v prípade, ak by súd rozhodol o tom, že obžaloba nespĺňa zákonné náležitosti podľa § 235 Trestného poriadku a následne by nerozhodol o jej odmietnutí podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, vznikol by právny stav odporujúci zmyslu § 241 Trestného poriadku, kedy by súd na hlavnom pojednávaní prejednával obžalobu, ktorá nespĺňa zákonné náležitosti (čo je neprípustné). Logicky je preto podľa obžalovaného nutné prijať iba ten právny záver, že rozhodnutie súdu o tom, že obžaloba zákonné náležitosti podľa § 235 Trestného poriadku nespĺňa, predchádza rozhodnutiu súdu o samotnom odvolaní.

Ak podľa obžalovaného neexistuje žiadny záznam o benefite vo forme nevznesenia obvinenia osobe T. L. a právnickej osobe T., s. r. o. v tejto trestnej veci, jedná sa o preukázanie nezákonného benefitu.

Podľa obžalovaného, pokiaľ by súd neskúmal rozsah a zákonnosť benefitov poskytnutých spolupracujúcej osobe v tomto alebo inom trestnom konaní, potom by výrok súdu prvého alebo druhého stupňa trpel nezákonnosťou a nesprávnosťou z titulu nedodržania § 241 ods. 1 písm. l), písm. f) Trestného poriadku účinného od 15. marca 2024 vo veciach právoplatne neskončených do 14. marca 2024. Podľa názoru obžalovaného z § 567t ods. 1 Trestného poriadku nevyplyva žiadna výnimka z § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zbavujúca súd skúmať náležitosti podanej obžaloby. V nadväznosti na vyššie uvedené obžalovaný dodal, že len úplne spisy a všetky záznamy môžu umožniť súdu skúmanie zákonnosti odmeny za zobchodované usvedčujúce výpovede a pri neúplnosti alebo identifikácii nezákonných benefitov aj konštatovanie o nezákonnosti obžaloby, s poukazom na § 241 ods. 1 písm. l), písm. f) Trestného poriadku, podľa ktorého sa obžaloba odmietne. Ďalej poukázal na dôvodovú správu k novele Trestného poriadku účinnej od 15. marca 2024 s tým, že výpoveď spolupracujúceho páchatel'a (spolupracujúcej osoby v tomto alebo v inom konaní) je podľa obžalovaného nevyhnutné z hľadiska hodnovernosti hodnotiť ešte starostlivejšie ako akýkoľvek iný

dôkaz, teda mimoriadne dôkladne a kriticky, a to jednotlivo a aj v súhrne s inými dôkazmi podporujúcimi alebo vyvracajúcimi výpoveď spolupracujúcej osoby. Achillovou päťou aplikácie tohto inštitútu je podľa neho totiž zvýšené riziko klamania o vlastnom podiele na páchaní trestnej činnosti, resp. riziko jeho skresľovania, zatajovania a bagatelizovania, a to v neprospech osôb, ktoré spolupracujúca osoba usvedčuje. Motiváciou tejto osoby na spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní môže byť aj pomsta, vybavovanie si účtov a konkurenčný boj, čo sú aspekty, ktoré môžu tiež výrazne vplývať na pravdivosť vypovedaných informácií. Ďalším rizikom fabulovania nepravdivých informácií vo výpovedi spolupracujúcej osoby môže byť jej úmysel zapáčiť sa orgánom činným trestnom konaní alebo súdu a získať tak čo najcitelnejšiu výhodu pre seba (beztrestnosť). Je teda podľa obžalovaného nevyhnutné, aby orgány činné v trestnom konaní vždy skúmali prostredníctvom analýzy iných priamych a nepriamych dôkazov a porovnávaní s nimi dôveryhodnosť a vierohodnosť a pravdivosť spolupracujúcej osoby a pravdivosť jej výpovede. Výpoveď spolupracujúcej osoby ako svedka tak môže byť vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom o vine usvedčovaných osôb, čo vyplýva zo samotnej podstaty inštitútu spolupracujúcej osoby ako korunného svedka, avšak nie je prípustné, aby bola jediným usvedčujúcim dôkazom vzhľadom na uvedené riziká a z nich vyplývajúcu potrebu vytvorenia dôkaznej mozaiky výpovede spolupracujúcej osoby spolu s inými, hoci aj nepriamymi dôkazmi. K porušeniu § 241 ods. 1 písm. l) a písm. f) Trestného poriadku podľa obžalovaného dôjde, ak napriek existencii nezákonných benefitov poskytnutých spolupracujúcej osobe súd pri následnom skúmaní obžaloby túto neodmietne. Na základe uvedeného podľa obžalovaného, osobe T. L. a právnickej osobe T., s. r. o. bol poskytnutý nezákonný benefit v podobe nevznesenia obvinenia pre skutok podľa § 340 a) alebo § 264 Trestného zákona, čo v zmysle § 241 ods. 1 písm. f) a písm. l) Trestného poriadku vyvoláva procesné vady obžaloby, v dôsledku čoho je napádané rozhodnutie nezákonné pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré vydaniu napádaného rozhodnutia predchádzalo. Konštatoval, že podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku v platnom a účinnom znení ku dňu vydania rozhodnutia o odvolaní proti napádanému rozhodnutiu je poskytnutie nezákonného benefitu spolupracujúcej osobe obligatónym dôvodom na odmietnutie obžaloby. Podľa obžalovaného v jeho trestnej veci je nesplnenie podmienok pre odmietnutie obžaloby (a teda splnenie podmienok pre jej prijatie) absolútne vylúčené, keďže osobe T. L. a T., s. r. o. bol v tejto trestnej veci poskytnutý minimálne jeden nezákonný benefit, a to benefit v podobe nevznesenia obvinenia v zmysle námietok uvedených vyššie. Obžalovaný dodal, že existencia nezákonného benefitu spolupracujúcej osobe je de lege lata prekážkou brániacou prijatiu obžaloby v situácii, keď obžalovaný namietol vady prípravného konania najneskôr v primeranom predstihu pred právoplatným skončením veci.

Obžalovaný zhrňujúco uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd je povinný pred samotným skúmaním výroku napadnutého rozsudku posúdiť náležitosti a zákonnosť obžaloby a tým de iure aj zákonnosť napadnutého rozsudku. Ak orgány činné v trestnom konaní a prokurátor neposkytnú úplne spisy a záznamy o benefitoch v prejednávacom trestnom konaní a zo všetkých konaní, v ktorých sú Ing. M. O., T. L. a T., s. r. o. spolupracujúcou osobou, obžaloba je podľa obžalovaného nezákonná. Ak orgány činné v trestnom konaní poskytli nezákonné benefity v prejednávacom konaní alebo inom konaní osobám Ing. M.Š. O., T. L. a T., s. r. o., obžaloba je podľa obžalovaného nezákonná. Pokračoval, že ak je obžaloba zákonná v zmysle vyššie uvedeného v spojitosti per analogiam s novelou Trestného poriadku účinnou od 15. marca 2024, následne môže odvolací súd sám preskúmať výroky napadnutého rozhodnutia, a to najmä v rozsahu:

- námietok voči vierohodnosti svedka Ing. M. O., T. L., ktorú preskúma sám (i) podľa doktríny RAVEN (platné v čase rozhodovania súdu prvého stupňa pre súdy všetkých stupňov), (ii) podľa záväznej judikatúry ESLP (platné v čase rozhodovania súdu prvého stupňa pre súdy všetkých stupňov), (iii) podľa rozsahu a primeranosti zákonných benefitov v porovnaní s prínosom alebo validitou výpovede svedka Ing. M. O., T. L. v prejednávacom konaní alebo inom konaní (platné v čase rozhodovania súdu druhého stupňa pre súdy všetkých stupňov);
- ostatných hmotnoprávných a procesných námietok.

Podľa názoru obžalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky môže sám napraviť nedostatky v dôsledku novelizácie zákona (preskúmanie zákonnosti obžaloby a pri pozitívnom výsledku aj následné preskúmanie vierohodnosti svedka v korelácii s primeranosťou benefitov), chyby (doktrína RAVEN,

judikátúra Európskeho súdu pre ľudské práva k posúdeniu otázky vierohodnosti a pravdovravnosti a vierohodnosti spolupracujúcej osoby, hmotnoprávne ako aj procesné otázky) napadnutého rozsudku a vec vrátiť späť, aby súd prvého stupňa vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne obžalovaný Ing. F. C. navrhol, aby v kontexte (toho času obžalovanému stále neuvedenia a neinformovania) o poskytnutých benefitov bola podľa § 33a ods. 4 Trestného poriadku, následne odvolacím súdom dôkladne posúdená hodnovernosť a nezáujatosť ako aj vierohodnosť a pravdovravnosť výpovede svedkov - spolupracujúcej osoby Ing. M. O. a T. L. voči obžalovanému a to tak jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. septembra 2024 obžalovaný Ing. F. C. navrhol prekvalifikovanie skutku v zmysle § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona ako aj z dôvodu nesprávneho hmotnoprávneho posúdenia skutku, a opätovne navrhol vykonať nový dôkaz - Znalecký posudok č. 10/2024 vo veci stanovenia výšky prospechu z údajnej trestnej činnosti, spis. č. 2T/21/2019 (2 To 1/2023) spoločností X., s. r. o. a T., s. r. o. za účelom preukázania výšky prospechu z údajnej trestnej činnosti. V odôvodnení návrhu obžalovaný uviedol, že Špecializovaný trestný súd vydal 5. augusta 2022 napadnutý rozsudok, 6. augusta 2024 bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 215/2024 Z. z. publikovaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 3/2024, na základe čoho nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z. z. z 8. februára 2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „novela Trestného zákona“). Pokračoval, že bol prvostupňovým súdom uznaný za vinného nasledovne:

- pokračovací zločin podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v bodoch 4, 5, 7, 8, 9, s trestnou sadzbou tri roky až osem rokov;
- pokračovací zločin podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v bodoch 3 a 6 s trestnou sadzbou päť rokov až dvanásť rokov,
- pokračovací obzvlášť závažný zločin podľa § 233 ods. 1, písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s trestnou sadzbou dvanásť rokov až dvadsať rokov.

Poznamenal, že novelou Trestného zákona došlo k zmene právnej úpravy, poukázal na § 124 ods. 1 (škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom), § 125 ods. 1 (väčšia škoda), § 329 ods. 1 (trestná sadzba jeden rok až päť rokov), ods. 2 (trestná sadzba tri roky až osem rokov), § 233 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) (trestná sadzba dva roky až osem rokov), § 233b Trestného zákona. Z uvedeného je podľa obžalovaného zrejmé, že uplatnením § 233b (Trestného zákona, pozn.) je prioritne potrebné sledovať druh trestu a jeho výmeru podľa primárneho trestu korupcie, či už priamej alebo nepriamej. Ďalej obžalovaný poukázal na čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 1 Trestného zákona, § 371 ods. 1 písm. i), § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), § 317 ods. 1, § 296, § 278 ods. 3 Trestného poriadku a na analogickú aplikáciu rozsudku Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu pod sp. zn. 4To/36/2019 z 12. septembra 2019 a 3To/49/2019 zo 6. augusta 2019, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, PL. ÚS 9/2013, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Scoppola proti Taliansku (č. 10249/03, bod 106), vo veci C. R. proti Spojenému kráľovstvu z 22. novembra 1995 (č. 20190/92, bod 32), vo veci Žičkus proti Litve z 7. apríla 2009 (č. 26652/02, 43), vo veci Paksas proti Litve z 6. novembra 2011 (č. 34932/04, 68). Záverom tejto časti obžalovaný zhrnul, že nadväznosti na § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, došlo novelou Trestného zákona k nadobudnutiu účinnosti priaznivejšej právnej úpravy pre obžalovaného, a teda:

- za skutok tvoriaci predmet obžaloby obžalovanému už nehrozí trestná sadzba dvanásť rokov až dvadsať rokov ale tri roky až osem rokov, prípadne nižšia;
- došlo k zníženiu závažnosti trestného činu, pre ktorý je obžalovaný a teda už sa nejedná o obzvlášť závažný zločin ale o zločin alebo o prečin;
- došlo k obligatórnej povinnosti súdov skúmať materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona (v bodoch 4., 5., 7., 8., 9.);
- novela Trestného zákona uprednostňuje peňažný trest pred trestom odňatia slobody, teda trest odňatia slobody sa už neukladá tam, kde postačujú alternatívne tresty;
- obžalovanému by vôbec nemusel byť uložený trest odňatia slobody a to s poukazom na § 33a a § 34

ods. 6 novelizovaného Trestného zákona.

K nemožnosti právnej kvalifikácie ako páchatel'a podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona obžalovaný argumentoval, že v znení platnom od 6. augusta 2024 vyplýva zo skutočnosti, že údajný úplatok, ktorý mohol byť obžalovaným daný O. cez D.-H. nedosahuje značnú škodu a taktiež vyplýva zo skutočnosti, že v trestnom konaní nebolo preukázané, aký úplatok prijala J., preto jej napokon nebol pričítaný kvalifikačný znak v značnom alebo veľkom rozsahu (§ 329 ods. 3 Trestného zákona) a teda z toho záverom podľa obžalovaného vyplýva, že v konaní nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané ani to, že O. by bol len sprostredkovateľom priamej korupcie obžalovaného voči J. (§ 329 ods. 1 Trestného zákona), ktorý by bol len akýmsi „nosičom“ úplatku a tento by odovzdal v totožnej výške J., v akej ju prijal na účet svojej spol. D.-H., bez tohto, aby si niečo z tejto sumy zobral. Dodal, že samotný O. vo svojej výpovedi uviedol, že si časť sumy vydanéj D.-H. ponechal (viac uviedol v doplnení odvolania).

K nemožnosti právnej kvalifikácie ako páchatel'a podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona (verejný činiteľ) poukázal na R 49/2017-III.

K nemožnosti právnej kvalifikácie prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona argumentoval, že pomocník sa preukazuje utvrdzovaním v spáchaní konkrétneho skutku, príčinnou súvislosťou medzi pomocou a následkom, fyzickou pomocou a pod. Účastník ani z časti nemôže naplňať objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v Trestnom zákone. Všetky znaky pomocníka musia byť naplnené kumulatívne, pričom v danom prípade tomu tak nebolo a došlo k nadkvalifikácii skutku (viac uviedol v doplnení odvolania). Pokračoval, že ak by mal byť pomocníkom J., musel by jej pomáhať pri žalovaných skutkoch obžaloby, čo nebolo možné. Momentom zákazu kontaktu (ktorý sa reálne naplnil) boli podľa obžalovaného prerušené akékoľvek väzby s J.; kauzálny nexus nie je podľa neho naplnený. Namietal, že súd sám uviedol, že pomoc spočívala v sprostredkovaní úplatku (str. 28 rozsudku) a v „Prijímaní úplatku“ (výrok, str. 5 rozsudku), pričom toto nie je podľa obžalovaného definičný znak účastníka - pomocníka, ale právna kvalifikácia korupcie (priamej/nepriamej). Doplnil, že pojem sprostredkovanie nachádzame v priamej aj nepriamej korupcii; týmto zistením je vylúčené účastníctvo, bez ohľadu na to, či bude mať súd za preukázanú priamu alebo nepriamu korupciu spáchanú páchatel'om. Dodal, že zapojenie sa do deja, možnou samostatnou trestnou činnosťou, nie je pomoc na skutku hlavného páchatel'a.

Ďalej poukázal na § 10 ods. 2 Trestného zákona a princíp ultima ratio a subsidiaritu trestnoprávnej represie, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. decembra 2011, I. ÚS 316/2011, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. februára 2009, IV. ÚS 55/2009, nález Ústavného súdu Českej republiky z 10. februára 2011, II. ÚS 2523/10.

Posúdením všetkých okolností, ktoré § 10 ods. 2 Trestného zákona vyžaduje, možno podľa obžalovaného dospieť k záveru, že spôsob vykonania činu pri skutkoch v bodoch 4., 5., 7., 8., 9. nemôže byť závažný, pretože vykonával len bežnú inžiniersku činnosť a zároveň mal konať „len“ ako účastník (čo rovnako popiera, pretože sa nedopustil nijakého trestného činu a to ani formou účastníctva); následok z pohľadu skutočnosti, že mal konať ako účastník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (forma pomoci) (čo rovnako popiera, pretože sa nedopustil nijakého trestného činu a to ani formou účastníctva), nemôže byť konaním vysokej závažnosti, pretože účastník na trestnom čine svojim konaním nikdy nenaplní všetky znaky skutkovej podstaty a teda ani samotným jeho konaním nemohol v priamej príčinnej súvislosti vzniknúť celý následok; nebola priznaná nijaká priťažujúca okolnosť; miera zavinenia a pohnútka nie je daná, pretože rozhodne nekonal v nejakej obzvlášť opovrhnutia hodnej pohnútke; je bezúhonný a doposiaľ nebol súdne trestaný (poľahčujúca okolnosť); došlo k prieťahom v konaní vo veci samej, pretože sa trestné konanie vedie a nie je právoplatne skončené už viac ako 6 rokov, čím je podľa neho daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. p) Trestného zákona; a preto z uvedeného podľa obžalovaného vyplýva, že sú naplnené podmienky podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, pričom tieto v zmysle judikatúry nemusia byť splnené kumulatívne, avšak mal za to, že v jeho prípade aj kumulatívne naplnené sú a preto je závažnosť činu (v bodoch 4., 5., 7., 8., 9.) zjavne nepatrná.

Obžalovaný taktiež zdôraznil, že do podania predmetného podania ani po 6 rokoch a 1 mesiaci odo dňa

vydania uznesenia o vznesení obvinenia (7. august 2018) jeho trestné konanie nie je právoplatne skončené; celková dĺžka trestného konania je neprimeraná a ústavne non-konformná a je v rozpore s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

V ďalšej časti obžalovaný opätovne predložil (zaslané odvolaciemu súdu 5. septembra 2024) nový dôkaz - znalecký posudok č. 10/2024, z ktorého záverov podľa obžalovaného vyplýva, že výška prospechu spoločnosti X.-E., s. r. o., L. X, XXX XX F., IČO: XXXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX v súvislosti s dodávkou služieb spoločnosti L., s. r. o. na základe Zmluvy o spolupráci a Dodatku č.1 k nej v období 04-09/2018 bola 149.750,00 eur; a výška prospechu spoločnosti T. s. r. o., L. X, XXX XX F., IČO: XXXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX v súvislosti s dodávkou služieb spoločnosti T., s. r. o. na základe Zmluvy o spolupráci a v súvislosti s dodávkou služieb na základe Mandátnej zmluvy spoločnosti F. S., s. r. o. v období 04-09/2018 bola 1.165,00 eur. Obžalovaný uviedol, že výšku prospechu pri činoch v štádiu prípravy (body 5, 8 a 9 obžaloby) nie je možné určiť, pretože nedošlo k žiadnym finančným tokom, ani k právoplatnému vystaveniu faktúry, preto ani neboli predmetom zadania znalcovi, pretože by nemal čo hodnotiť. Bod 3 obžaloby sa neriešil, pretože je podľa neho z dokazovania zrejmé, že sa jednalo o fakturáciu omylom, ktorá ani nebola predmetom účtovníctva H., a. s. Podľa obžalovaného ani pripočítaním súm v činoch v štádiu prípravy suma údajnej škody neprekročí ani zďaleka hodnotu 250.000 eur a to ani po pripočítaní fakturácie omylom H., a. s. K samotnej DPH obžalovaný uviedol, že vzhľadom na princíp DPH neutrality v oblasti DPH zakotvený v unijnom práve cez konštantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie k tzv. Šiestej smernici o DPH (77/388/ES) zo 17. mája 1977 a jej následných doplnení a dodatkov, ktorá je transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky cez prílohu č. 6 k zákonu č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v platnom znení, pričom je nesporné, že DPH nemôže byť súčasťou škody. Ďalej poukázal na V 21/1971, R 56/2004, R 40/1972, a uviedol, že z uvedeného preto považuje vypracovaný znalecký posudok č. 10/2024 za zásadný a neopomenuteľný dôkaz a odvolaciemu súdu navrhol, aby tento dôkaz vykonal, pretože tento dôkaz môže mať zásadný vplyv na výšku údajnej škody a na právnu kvalifikáciu skutkov. Zdôraznil, že potreba tohto znaleckého posudku nevznikla len z dôvodu zanedbania si povinností ako prokurátora tak aj prvostupňového súdu (škoda nebola ustálená, obžalovaný na to poukázal v odvolaní, kde uviedol 3 rôzne spôsoby určenia škody, pričom súd prvej inštancie sa len stotožnil s názorom prokurátora) ale jeho potreba nastala práve vplyvom novelizácie Trestného zákona, kde sa hranice pre výšku škody zásadným spôsobom menili. Z uvedeného dôvodu žiadal súd aj o predvolanie znalca, ktorý predmetný znalecký posudok vypracoval. Dodal, že bez predmetného znaleckého posudku by výška škody nebola ustálená podľa § 126 Trestného zákona; pretože inú výšku škody uvádza prokurátor, inú konštatujú súdy pri dohodách o vine a treste a rozsudkoch bývalých spoluobvinených, inú výšku škody tvrdí J., že prijala vo forme úplatku od O., inú výšku škody uvádza O., že poskytol (podrobne sa tomu venoval vo vyššie uvedenom odvolaní). Na zistenie toho, či sa o opomenutý dôkaz jedná, alebo nie sa v praxi používa tzv. Perna test (bližšie uviedol v podaní z 5. septembra 2024).

Vzhľadom na uvedené obžalovaný Ing. F. C. odvolaciemu súdu navrhol, aby v zmysle § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona skutok posúdil v zmysle novely Trestného zákona a aby vykonal novo predložený dôkaz - znalecký posudok č. 10/2024; aby zmenil právnu kvalifikáciu z § 329 ods. 1, ods. 2, s poukazom na § 21 ods. 1 písm. d) na § 336 ods. 2, eventuálne na § 329 ods. 1 Trestného zákona v platnom znení od 6. augusta 2024. Ďalej, ak by mal súd za to, že vec nie je potrebné vrátiť súdu prvého stupňa a odvolací súd vo veci rozhodne sám, obžalovaný navrhol oslobodiť spod obžaloby prokurátora, týkajúcej sa korupčnej trestnej činnosti, a to podľa § 285 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku. Rovnako navrhol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku aj pre legalizácie príjmu z trestnej činnosti (ktorý nie je príjmom v značnom rozsahu - znalecký posudok č. 10/2024). Ak by súd nevyhovel návrhu na zmenu právnej kvalifikácie, obžalovaný navrhol oslobodenie obžalovaného spod obžaloby z dôvodu, že pri obžalobe z korupčnej trestnej činnosti a legalizácie nebolo preukázané, že skutky sa stali [absencia naplnenia objektívnej stránky trestného činu, procesné pochybenia spôsobujúce nezákonnosť dôkazov v spojitosti s doktrínou plodov z otráveného stromu - celková spravodlivosť nezákonnosť a ústavnú non-konformnosť konania nebola zachovaná, čím sa de iure aplikuje zásada in dubio pro reo a tak ide o dôvod oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, čo detailne ozrejní obhajca obžalovaného na

verejnem zasadnutí dňa 17. septembra 2024]. Ďalej sumarizoval procesné pochybenia, ktoré už vo vyššie uvedenom odvolaní uviedol, a dodal, že sú splnené podmienky pre zrušenie odsudzujúceho prvostupňového rozsudku vo vzťahu k nemu a/alebo pre vrátenie veci späť na nové konanie a nové prejednanie.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. septembra 2024 obžalovaný Ing. F. C. doplnil odôvodnenie svojho obvolania a opakovane zdôraznil už vyššie uvedené skutočnosti vo vzťahu k nutnosti zosúladenia postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri spolupráci so spolupracujúcimi osobami Ing. M. O., T. L. a T., s. r. o. a tiež navrhol doplniť dokazovanie v súlade s § 311 ods. 4 v spojení s § 295 ods. 2 Trestného poriadku na vykonanie nových dôkazov a opakovane navrhol doplnenie dokazovania v súlade s § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku navrhuje nový dôkaz vykonaný výsluchom svedka, pričom výsluch svedka p. A. T. (nar. XX. E. XXXX, umiestneného 8/2018 v Ústave na výkon väzby Bratislava, cela 1403, s Ing. M. O. do 14. novembra 2018).

Tiež zopakoval už uvedené vo vzťahu k absencii posúdenia vierohodnosti spolupracujúcej osoby Ing. M. O. s tým, že súd vykonal posúdenie vierohodnosti svedkov iba a len u osôb Ing. J., RNDr. F., MVDr. Y., Mgr. F.Š., JUDr. F., Ing. C., Ing. Q., Ing. L. a Ing. F. (str. 20 rozsudku). Vo vzťahu k osobe T. L. obžalovaný zopakoval, že tento bol sám páchatelom prejednávanej trestnej činnosti pred ustanovením za agenta (podľa odôvodnenia odvolania obžalovaného Mgr. Ž. 3 mesiace pred 10. aprílom 2018). Z uvedeného podľa obžalovaného vyplýva, že sa materiálne jedná o páchatela trestného činu a následne o spolupracujúcu osobu, ktorá sa teda najskôr sama podieľala na páchaní trestnej činnosti, pričom beztrestnosť tejto osoby mohla byť a podľa názoru obžalovaného aj de iure bola, nezákonným benefitom a preto je aj u tejto osoby nevyhnutné preveriť vložený záujem a otázku vierohodnosti a pravdovravnosti aj tohto svedka T. L. vo vzťahu k osobe obžalovaného. Pokračoval, že podľa rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (Bykov proti Rusku, bod 89, Jalloh proti Nemecku, bod 96) pri zisťovaní, či bolo konanie spravodlivé (v ktoromkoľvek štádiu, s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a Trestný poriadok), treba vziať do úvahy aj to, či boli dodržané práva obvineného; musí sa predovšetkým podľa obžalovaného skúmať, či mal príležitosť spochybniť hodnovernosť dôkazov a namietat ich použitie. Obžalovaný túto možnosť počas prípravného konania a ani počas súdneho konania pred súdom prvej inštancie na hlavnom pojednávaní nemal, nakoľko sa vôbec ani neskúmala otázka (i) vierohodnosti a ani otázka (ii) pravdovravnosti spolupracujúcej osoby, súdom označenej za korunného svedka (a súčasne obvineného v tej istej trestnej veci do 30. októbra 2023), Ing. M. O. v zmysle doktríny RAVEN ako ani v zmysle citovaných rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva k otázke výhod poskytnutých pre tzv. kajúcnikov. Obžalovaný preto trvá na doplnení dokazovania zo strany odvolacieho súdu o poskytnuté benefity zo strany orgánov činných v trestnom konaní či súdu pre kajúcnikov (spolupracujúce osoby) - Ing. M.Á. O. a T. L..

Súd prvého stupňa svoj rozsudok opiera najmä o výpoveď svedka Ing. M. O. (str. 14 rozsudku) a výpoveď svedka T. L. (str. 16 rozsudku), nakoľko obž. Mgr. Ž. neusvedčoval obžalovaného a Ing. J. ako verejná činiteľka pred súdom vypovedala zhodne s výpoveďou v prípravnom konaní. Tu obžalovaný poznamenal, že pri zmene procesného postavenia sa neprihliada na skoršie výpovede v procesnom postavení ako obvinenej. Preto poukázal na výpoveď svedka Ing. J. v prípravnom konaní zo 6. februára 2019 (str. 12, 13 zápisnice), v ktorej uviedla, že s obžalovaným komunikovala od konca roku 2016 asi trištvrte roka, teda do polovice roku 2017 (zhodne vypovedala aj pred Špecializovaným trestným súdom, str. 15 rozsudku), pričom aj ich komunikácia pochádzala z tohto obdobia, avšak žalované skutky voči obžalovanému pochádzajú z obdobia roku 2018. Súd vyjadrenia tohto svedka, podľa ktorých mal obžalovaný priamu korupčnú trestnú činnosť pri žalovaných skutkoch v roku 2018 a komunikáciu obžalovaného a Ing. J. z obdobia rokov 2016 - 2017 (neexistuje kauzálny nexus so žalovanými skutkami z obdobia roku 2018 a ich zákonnosť je neistá, zákaz komunikácie udelený J. zo strany O., ktorý ona uposlúchla, lebo ním bola ovládaná pretrhol akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi konaním J. a konaním obžalovaného, teda nejde o účastníctvo na páchaní trestného činu hlavného páchatela) takpovediac spaušalizoval. Tento v podstate neudržateľný prístup súdu sa podľa obžalovaného nutne odzrkadlil i vo vzťahu k otázke priamej alebo nepriamej korupcie. Zároveň poukázal

na skutočnosť, že Ing. J. nebola poučená o jej hybridnom postavení pred súdom v dôsledku zmeny procesného postavenia a možnosti odmietnuť vypovedať bez uvedenia dôvodu, napriek procesnému postaveniu svedka pred súdom. V prípade, ak výsluch takéhoto svedka obsahuje nedostatočné poučenie (ako osoba, ktorá mala vo veci, o ktorej mala vypovedať ako svedok, v predchádzajúcom čase procesné postavenie obvineného - hybridný svedok), o tom, že môže odmietnuť vypovedať z dôvodu jeho predchádzajúceho procesného postavenia obvineného, a jedná sa o kľúčového svedka alebo svedkov obžaloby, ich procesná nepoužiteľnosť spôsobuje nemožnosť podania obžaloby, nakoľko nemožno pojednávať o naplnení podmienok uvedených v ustanovení § 234 ods. 1 Trestného poriadku. Dodal, že k obžalobe musia byť pripojené také dôkazy, ktoré sú zákonné a bez dôkazov, na ktorých je postavená obžaloba, niet obžaloby; nezákonnosť sa prenáša aj na napadnutý rozsudok v zmysle doktríny plodov z otráveného stromu.

To, že sú výpovede Ing. M. O. a T. L. ťažiskovými dôkazmi je podľa obžalovaného preukázané aj vyjadrením súdu v odôvodnení rozsudku (str. 26 - 27), napr. ku skutku č. 5 a č. 9, že skutky sú preukázané „najmä“ výpoveďou T. L. a vo vzťahu k osobe Ing. M. O., ktorý usvedčuje z priamej korupcie obžalovaného en block ku všetkým skutkom, ktoré sa mu kladú za vinu a osobitne zo skutkov č. 3, č. 4, č. 7, č. 8. Pokračoval v argumentácii, že sa jedná o dvoch kľúčových svedkov obžaloby celej korupčnej kauzy, pri ktorých sa vytvorilo zákonne neudržateľné odôvodnenie, prečo sa práve ich vierohodnosť neposudzovala (nebola schválená dohoda o vine a treste, z páchatel'a trestnej činnosti bol agent - svedok) a u ktorých existujú najväčšie pochybnosti o pravdivosti ich tvrdení. Súdu nebola známa výhoda svedka Ing. M. O. pred vydaním rozhodnutia, aby vedel posúdiť vierohodnosť a vložený záujem, teda či výhoda bola primeraná. Spoluprácu nemožno podľa obžalovaného označovať za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa orgány činné v trestnom konaní s pomocou takejto výpovede dopracovali. Avšak, súd sa musí podľa obžalovaného dôkladne oboznámiť s výhodami, ktoré boli tejto osobe poskytnuté, súd musí podľa neho analyzovať motiváciu tejto osoby a orgánov činných v trestnom konaní na uzatvorenie dohody o vine a treste a v tom smere motiváciu svedka odkrývať trestnú činnosť. Musí posúdiť rozsah poskytnutej výhody, pričom čím väčší bude rozsah výhody (resp. čím bude neobvyklejšia výhoda - napríklad náhle pominutie dvoch dôvodov väzby), tým hlbší a rozsiahlejší a kritickejší prieskum bude musieť byť vykonaný. Bude sa teda musieť posudzovať kvalita tohoto dôkazu produkovaného spolupracujúcou osobou a tiež zisťovať, či okolnosti jeho získania spochybňujú jeho kvalitu a presnosť. Súd prvého stupňa a aj orgány činné v trestnom konaní podľa obžalovaného opomenuli, že T. L. je „sám“ páchatel' trestnej činnosti z obdobia, pred ustanovením za agenta, napriek tomu bol uvedený zo strany súdu prvej inštancie za procesne prípustného zákonného svedka, čo obhajoba obžalovaného kategoricky namieta a rozporuje a považuje za nezákonné. Takýmto postupom podľa obžalovaného dochádza k výraznému potlačeniu zásady legality a oficiality, a teda nosných zásad začatia trestného konania, na ktorých je dlhoročne postavený celý kontinentálny trestný proces. Pokiaľ ide o spoluprácu páchatel'a s orgánmi činnými v trestnom konaní (agent) obžalovaný zdôraznil, že je otázna vierohodnosť a aj otázna pravdivosť výpovede takéhoto páchatel'a, ktorý môže zásadným spôsobom klamať a výraznou mierou zatajovať, bagatelizovať či skresľovať svoj vlastný podiel na trestnej činnosti v neprospech stíhaných osôb, proti ktorým vypovedá, zásadná.

Ďalej obžalovaný namietal, že na to, aby Ing. M. O. potvrdil zákonným a procesným spôsobom výpoveď Ing. Q. ku skutku č. 3, výpoveď Ing. C. ku skutku č. 4, nepriame dôkazy ku skutku č. 7, spôsobom výpoveď Ing. L. ku skutku č. 8 podľa napadnutého rozsudku, avšak súd prvého stupňa nesprávne interpretuje výpoveď Ing. Q. z prípravného konania, z ktorej nevyplýva korupčná trestná činnosť, a ktorá je, podľa jeho názoru, procesne neprípustná a tak zákonne nepoužiteľná ako dôkaz pred súdom po zmene procesného postavenia Ing. Q.. Na to, aby boli riadne preukázané skutky č. 3, č. 4, č. 7, č. 8, z ktorých bol obžalovaný uznaný za vinného súdom prvého stupňa, je podľa neho nevyhnutné preveriť vierohodnosť a pravdivosť jediného svedka Ing. M. O. vo vzťahu ku skutkom č. 3, č. 4, č. 7, č. 8, čo sa podľa obžalovaného zo strany súdu prvej inštancie v konaní predchádzajúcom vydaniu napádaného rozsudku v rozpore so zákonom nikdy nestalo, nakoľko na výpoveď obvinenej Ing. Q. nemožno prihliadať z dôvodu zmeny procesného postavenia a nesprávnej interpretácie v neprospech obžalovaného, a súčasne odvolací súd by musel identifikovať existenciu ničím neprerušenej reťaze ďalších nepriamych dôkazov, ktoré by neboli zaťažené vadou nezákonnosti a súčasne, ktoré by neboli zaťažené vadou procesnej použiteľnosti a ktoré by v jednotlivosti a aj vo vzájomnej súvislosti

podporovali vierohodnosť a pravdovravnosť výpovede Ing. Q. ku skutku č. 3, výpovede Ing. C. ku skutku č. 4, výpovede Ing. M. O. ku skutku č. 7, výpovede Ing. M. O. ako aj výpovede Ing. L. ku skutku č. 8, čo sa však doposiaľ podľa obžalovaného zo strany súdu prvej inštancie v napádanom rozsudku nikdy nestalo a súčasne čo sa nikdy nestalo ani v konaní predchádzajúcom vydaniu napádaného rozsudku a súčasne čo nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie a čo nie je ani obsahom trestného súdneho spisu.

Rovnako podľa názoru obžalovaného na to, aby T. L. potvrdil zákonným a procesným spôsobom výpoveď RNDr. F. ku skutku č. 5, č. 6, č. 9 napadnutého rozsudku, ergo na to, aby boli riadne a zákonným a procesným spôsobom preukázané skutky č. 5, č. 6, č. 9, z ktorých bol obžalovaný uznaný za vinného napadnutým rozsudkom súdom prvého stupňa, je nevyhnutné preveriť vierohodnosť a pravdovravnosť svedka T. L. vo vzťahu ku skutkom č. 5, č. 6, č. 9 napadnutého rozsudku, a súčasne odvolací súd by musel identifikovať existenciu ničím neprerušenej reťaze ďalších nepriamych dôkazov, ktoré by neboli zaťažené vadou nezákonnosti a súčasne, ktoré by neboli zaťažené vadou procesnej použiteľnosti a ktoré by v jednotlivosti a aj vo vzájomnej súvislosti podporovali vierohodnosť a pravdovravnosť výpovede T. L. ku skutkom č. 5, č. 6, č. 9 napadnutého rozsudku, čo sa však doposiaľ podľa obžalovaného zo strany súdu prvej inštancie v napádanom rozsudku nikdy nestalo a súčasne čo sa nikdy nestalo ani v konaní predchádzajúcom vydaniu napádaného rozsudku a súčasne čo nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie a čo nie je ani obsahom trestného súdneho spisu.

Následne aj otázka nevyhnutnosti posúdenia vierohodnosti a pravdovravnosti spolupracujúcej osoby Ing. M. O. a T. L. podľa obžalovaného vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, ako ju vo svojom odôvodnení odvolania uviedol obžalovaný - bod H) - ako aj z novelizovaného znenia Trestného poriadku. Vierohodnosť svedka je podľa obžalovaného oslabená aj výpoveďami Ing. C., Mgr. Ž.Ď. (28. januára 2019 - podrobný opis vo výpovedi, kde svedok Ing. M. O. klame), Ing. J. (8. apríl 2022/7. november 2018 - odvoz k lekárovi, zákaz komunikácie), RNDr. F. (23. január 2019, 7. február 2019, 8. apríl 2022/7. apríl 2022) - príjem 2000 eur) o nepravdivosti tvrdení Ing. M. O.. Vierohodnosť je podľa obžalovaného oslabená tiež z dôvodu rozporov vo výpovediach svedka Ing. M. O. ako ich vo svojom odôvodnení odvolania uviedol obžalovaný - bod U. Pokračoval, že vierohodnosť svedka je oslabená aj podaným trestným oznámením z 13. marca 2019 a 24. mája 2022 zo strany obžalovaného, trestným oznámením zo strany RNDr. F. (výpoveď z 23. januára 2019 a 7. februára 2019, str. 14) a spochybnením vierohodnosti svedka Ing. M. O. už v prípravnom konaní zo strany obžalovaného, ktoré vyplýva z návrhu konfrontácie, ktorý bol zamietnutý v zázname o preštudovaní spisu z 27. júna 2019. Súd prvej inštancie v napádanom rozsudku ako ani v konaní predchádzajúcom vydaniu napádaného rozsudku podľa obžalovaného nevykonával posúdenie vierohodnosti a pravdovravnosti tvrdení Ing. M. O. v spojitosti s výpoveďami p. Y. a p. I.X. ani v spojitosti so skutkovými tvrdeniami v opise totožnosti skutku obžaloby prokurátora vo vzťahu k právnej kvalifikácii a preukázaniu skutkov č. 3 a č. 4, č. 7, č. 8 v odsudzujúcom rozsudku proti obžalovanému. Porovnaním dotknutých výpovedí možno podľa obžalovaného vyvodiť záver, že svedok Ing. M. O. je nedôveryhodný a nepravdovravný, nakoľko ich výpovede sa rozchádzajú v podstatných skutočnostiach, pričom p. Y. a p. I.X. z D.-H., s. r. o. vypovedali o skutočnej legalizácii príjmov z trestnej činnosti osoby Ing. M. O. (finančná dispozícia za účelom zakrytia pôvodu finančných prostriedkov získaných bez právneho dôvodu), ktorú však Ing. M. O. popieral, napriek vznesenému obvineniu z legalizácie. Doposiaľ obžalovanému nie je známe akým spôsobom bola táto trestná vec zo strany orgánov činných v trestnom konaní voči Ing. M. O. vyriešená.

Obžalovaný v súvislosti s výsluchom Ing. Q. a Ing. L. (ťažiskovými dôkazmi v skutku č. 3 a č. 8, pričom sa jedná o výpovede obvinenej L. - pred zmenou procesného postavenia z 3. októbra 2018 a svedka - pred vznesením obvinenia a zmene procesného postavenia Q. bez účasti obvineného alebo obhajcu zo 4. októbra 2018) poukázal na článok 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní v spojení s článkom 47 druhý odsek a článkom 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, sa podľa obžalovaného má vykladať v tom zmysle, že: bráni uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá vnútroštátnemu súdu umožňuje, aby v prípade, že nie je možné vypočuť svedka obžaloby v štádiu konania pred súdom v trestnom konaní, založil svoje rozhodnutie o vine alebo nevine obvinenej osoby na výpovedi uvedeného svedka, ktorá bola získaná počas výsluchu

vedeného pred súdom v štádiu prípravného konania v tomto konaní, no bez účasti obvinenej osoby alebo jej obhajcu, ibaže existuje vážny dôvod odôvodňujúci neúčast' svedka v štádiu konania pred súdom v trestnom konaní, výpoveď tohto svedka nepredstavuje jediný alebo rozhodujúci základ na odsúdenie obvinenej osoby a existujú dostatočné kompenzačné prvky na vyváženie ťažkostí spôsobených tejto osobe a jej obhajcovi z dôvodu zohľadnenia uvedenej výpovede. V zmysle vyššie uvedeného obžalovaný poukázal aj na čítanie zápisnice z prípravného konania osoby Ing. C., pri výsluchu ktorého v prípravnom konaní nebol prítomný obhajca obžalovaného, a preto táto nie je procesne použiteľná v konaní pred súdom.

Skutok č. 7 nie je podľa obžalovaného preukázaný žiadnym svedkom, naopak, je vyvrátený výpoveďou obžalovaného. Zopakoval, že svedok Ing. M. O. je nevierohodný svedok ku skutku č. 3, 4; svedok agent T. L. je nevierohodný/nezákonný svedok ku skutkom č. 5, 6, 9; a svedok RNDr. F. nevypovedal slobodne a bez nátlaku ku skutkom č. 5, 6, 9.

Obžalovaný opätovne poukázal na aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. apríla 2022, sp. zn. 3 To 5/2021, uviedol, že v jeho prípade by mal byť aplikovaný práve tento judikát a obžalovaný by mal byť oslobodený spod obžaloby, a to z dôvodu, že trestné stíhanie pro futuro za skutky, ktoré sa ešte nestali, bráni procesne účinnému začatiu trestného stíhania, teda uvedené bráni aj použitiu dôkazov získaných do 7. augusta 2018, teda do procesne spôsobilého začatia trestného stíhania a súbežného vznesenia obvinenia zo 7. augusta 2018 (str. 41, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020, sp. zn. 2 Tost 12/2020). Ak podľa obžalovaného nemožno použiť dôkazy získané do 7. augusta 2018, nemožno na ich podklade vydať dostatočne odôvodnený príkaz na domovú prehliadku, preto aj dôkazy takto získané sú kontaminované podľa doktríny plodov z otráveného stromu. Pokračoval, že bez dôkazov niet podkladu, ktorým by bolo možné odôvodniť samotné vznesenie obvinenia a v neposlednom rade, takto získané dôkazy nebolo zákonným spôsobom možné vôbec vykonávať pred súdom prvého stupňa, pričom nemohli byť ani vykonávané výsluchy pred súdom prvého stupňa vo vzťahu k dopytu na nezákonne získané dôkazy voči obžalovanému, nemohli byť ani prečítané zápisnice o výsluchu hybridných svedkov (po vylúčení bývalých spoluobvinených na samostatné konanie), ktorých predmetom výsluchu v prípravnom konaní boli dotknuté otrávené dôkazy. Obžalovaný poznamenal, že súd prvého stupňa vedel, že deň 7. august 2018 sa ustálil ako deň začatia trestného stíhania pre skutok podľa § 233 Trestného zákona, dňa 3. októbra 2018 sa obvinenie rozšírilo pre skutok podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona, napriek tomu dôkazy vykonal a nerešpektoval základné zásady trestného konania a spravodlivého procesu. Pokiaľ by súd prvého stupňa nevykonával nezákonné dôkazy, nebolo by v tomto štádiu trestného konania a z tohto dôvodu obžalovaného oslobodiť spod obžaloby prokurátora, avšak uvedené vady sú už nekonvalidovateľné. Zdôraznil, že sa stále pridrižiava jeho predchádzajúceho stanoviska v rámci odvolania voči rozsudku Špecializovaného trestného súdu ako aj všetkých predchádzajúcich, kde konzistentne celý čas tvrdí, že trestné stíhanie za trestné činy korupcie nezačalo ani vznesením obvinenia 7. augusta 2018, pretože prokurátor postupoval podľa § 206, ods. 2 Trestného poriadku len pri trestných činoch legalizácie, pri trestných činoch korupcie vznesol obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom je už v tomto štádiu konania bez pochybností, že toto začatie trestného stíhania pre korupciu do 7. augusta 2018 nezačalo; nemohlo teda začať ani po 7. auguste 2018. V súvislosti s procesne nespôsobilým začatím trestného stíhania obžalovaný poukázal na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý dospel vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 6 To 6/2018 a 4 To 2/2016 jednoznačne k záveru o prípustnosti použitia záznamu v telekomunikačnej prevádzke ako dôkazu v trestnom konaní vedenom v inej trestnej veci než je tá, v ktorej došlo k jeho vyhotoveniu, len v prípade, že použijúc dikciu ustanovenia § 115 ods. 7 Trestného poriadku, trestné konanie v tejto inej trestnej veci bolo vedené už v čase vykonania odpočúvania a vyhotovenia záznamu telekomunikačnej prevádzky. Ustálil, že kľúčovým pre posúdenie prípustnosti použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v trestnom konaní vedenom v inej trestnej veci než je tá, v ktorej došlo k vydaniu príkazu na odpočúvanie a záznamu telekomunikačnej prevádzky, bude preto určenie okamihu začatia trestného konania v tejto inej trestnej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s právnym záverom Špecializovaného trestného súdu, že okamih prípustnosti použitia záznamov telekomunikačnej prevádzky získaných v trestnom konaní ako dôkazu sa viaže na moment začatia trestného stíhania v posudzovanej veci. Skutky v napadnutom rozsudku voči obžalovanému podľa obžalovaného vzhľadom na vyššie namietané nie sú dostatočne preukázané bez akýchkoľvek pochybností tak ako to prikazuje § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku. Záznamy z

telekomunikačnej prevádzky vyhotovené do 7. augusta 2018 sú podľa obžalovaného nezákonné a procesne nepoužiteľné a tak sú nezákonné a procesne nepoužiteľné aj všetky dôkazy, ktoré na tieto dôkazy nadväzujú časovo či obsahovo.

V ďalšej časti obžalovaný zopakoval argumentáciu vo vzťahu k nesprávnemu hmotnoprávnemu posúdeniu skutku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona miesto § 336 ods. 2 Trestného zákona, opätovne poukázal na R 49/2017 a navrhol zmenu právnej kvalifikácie.

Vo vzťahu k opomenutým právnym vadám v napadnutom rozsudku obžalovaný argumentoval, že súd opomenul nesúhlas JUDr. Almášiho z 23. marca 2022 ako aj opakovaný nesúhlas na JUDr. Ing. Cádru hlavnom pojednávaní s čítaním prepisov obrazovo-zvukových záznamov, nakoľko zhodne uviedli, že obrazovo-zvukové záznamy majú byť vykonané pred súdom ich prehratím, inak na ne nemožno prihliadať ako na zákonne vykonané dôkazy a odôvodňovať nimi preukázanie skutkov či vykonávať iné dôkazy na ne nadväzujúce. Dôkaz nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom na technickom zariadení v časti, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti v zmysle § 270 ods. 2 Trestného poriadku. Súd nevykonan previerku, či prepis nahrávky korešponduje s audio stopou a túto možnosť nedal ani obžalovaným. Obsah predmetného dôkazu nie je podľa obžalovaného ani podrobne analyzovaný v odôvodnení rozsudku. Súd nedefinoval, čo zachytáva obrazovo-zvukový záznam, o ktorý opiera preukázanie skutkov. Súd nedefinoval ani zachytenú komunikáciu prostredníctvom telekomunikačnej prevádzky. Neopísal listiny predložené svedkami (pričom sa jedná o listiny zo spisu a nemožno tak domnelo duplicitou znásobovať rozsah dôkazov). Obžalovaný pokračoval, že spoločenie osôb v rámci organizovanej skupiny (str. 29 rozsudku) za účelom páchania korupčnej trestnej činnosti nemožno len deklarovať, musí byť preukázané ako sa spoločne dohodli, na akej deľbe úloh, kto s kým sa dohol na čom presne, ako sa koordinovali, kontrolovali, čím sa medzi nimi prejavovala zosúladená a harmonizovaná činnosť, musí byť preukázaná horizontálna štruktúra, čo však v rozpore so zákonom konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozsudku ako aj samotný napadnutý rozsudok opomína a čo v predmetnej trestnej veci v rozpore so zákonom ani nebolo splnené. Zhrňujúco základné kvalifikačné kumulatívne znakmi organizovanej skupiny, ktoré ju odlišujú od inej menej závažnej súčinnosti páchatel'ov, najmä spolupáchatel'stva a účastníctva neboli preukázané a nevyplýva to ani z odôvodnenia napadaného rozsudku, pre ktoré je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, a tak je zmätočný, vágny, arbitrárny, právne svojvoľný a tak ako celok nezákonný a ústavne non-konformný. V (ne)odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie neboli ani elementárne rozvedené zistené skutočnosti, ktoré možno podľa obžalovaného označiť len za strohé sumarizovanie skutkov č. 3 - č. 9 v dejových líniiach. Napadnutý rozsudok podľa obžalovaného trpí vadou právnej svojvôle, vadou zmätočnosti, vadou nepreskúmateľnosti pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, a tak i vadou arbitrárnosti a vadou nezákonnosti. Podľa názoru obžalovaného je opis totožnosti skutku vágny, pritom tento by mal vykazovať znaky jedinečnosti a detailnej špecifikácie a tým aj nezameniteľnosti. Jediný zmysel § 163 ods. 3 Trestného poriadku je umožniť konkrétnej osobe poznať, čo sa jej kladie za vinu, čomu sa má brániť a akým dôkazom sa má brániť. Ak je opis skutku zadefinovaný vágne, tak konkrétna osoba nevie, čomu sa má brániť. Ak neexistujú dôkazy alebo opis spôsobu, z ktorého vyplýva úmyselné konanie, nemožno sa v trestnom konaní brániť. Podľa obžalovaného je zrejmé, že v skutkovej vete absentujú dôležité okolnosti skutku (skutok predstavuje konanie a následok, ktorý nemusí byť trestným činom). Neúplnosť opisu skutku a okolností pred ním môžu mať za následok vadu pri posudzovaní subjektívnej alebo objektívnej stránky trestného činu. Spôsob a rozsah, akým k opisu skutkov pristúpil súd sa však podľa obžalovaného zdá byť na hrane udržateľnosti. Súd používa v opísanom skutku výrazy ako „od presne nešpecifikovaného obdobia najmenej od 01.11.2016“, „a na ďalších nezistených miestach na území SR“, bez priblíženia časového rozpätia popisom napr.: „v apríli 2018“, „od 28.05.2018“ (nevieme dokedy, nevieme v akej hodine, a to napriek záznamu ITP). Problematickosť používania uvedených výrazov/úplná absencia popisu dejových línii/absencia opisu okolností za akých malo dôjsť k spoločeniu na korupčnej trestnej činnosti spočíva v tom, že sa môžu stať akousi „premennou“, za ktorú bude možné dosadiť žiadajú určitú „hodnotu“, aká bude práve vyhovovať. To naozaj podľa obžalovaného do veľkej miery spôsobuje neurčitosť a oslabuje požiadavku nezameniteľnosti a totožnosti skutkov čo do kvality vyžadovanej ako základu pre uznanie viny. Zo strany súdu nebola snaha o bližšiu konkretizáciu skutku pred vydaním odsudzujúceho rozsudku. Skutok je podľa neho vyjadrený príliš abstraktným, nedostatočne konkrétnym a v spojení s dôvodmi napadnutého rozsudku logicky rozporným spôsobom. Je úlohou súdu, aby sa jasným, právne

korektným, no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu, pričom v prejednávanej trestnej veci tomu tak nebolo. Doplnil, že bez úplnosti opisu podstatných skutočností je trestné stíhanie konkrétnej osoby premietnutím stíhania bez zákonných dôvodov a porušenia čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd.

Súd sa podľa obžalovaného dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho obhajobou, napr. v zápisnici o výsluchu MVDr. Y. na hlavnom pojednávaní zo 4. apríla 2022 na str. 3 sa uvádza, že „keď sa prvý raz stretol s O.“, z uvedeného vyplýva, že tých stretnutí medzi MVDr. Y. a Ing. M. O. bolo viac. MVDr. Y. ďalej uviedol, že s obžalovaným sa pozná 20 rokov z politiky, medzi tým nič, len bol konateľom obchodných spoločností obžalovaného bez akéhokoľvek vysvetlenia, prečo by tomu tak bolo, ak by to malo byť pravdivé tvrdenie. MVDr. Y. vracal zisk z údajnej trestnej činnosti jeho spoločnosti, nie obžalovaný, teda za ňu konal MVDr. Y., nie obžalovaný. Žiadnym zrozumiteľným ani logickým spôsobom nevysvetlil prečo spája obžalovaného s jeho spoločnosťou a jeho skutkami, najmä keď nebol obžalovanému preukázaný žiadny prospech, žiadny výber v hotovosti, žiadny prevod finančných prostriedkov na jeho účet, žiadne vlastnícke práva k hnutelným ani nehnuteľným veciam, čo sa naplno prejavilo v následnej dispozícii s finančnými prostriedkami zo strany MVDr. Y. a Ing. Z.. Následne aj Ing. Z. v zápisnici o výsluchu z hlavného pojednávania zo 4. apríla 2022 na str. 7 uvádza, že pomáhal MVDr. Y. „udržať“ si jeho spoločnosti a majetok spoločnosti. Len pri trestnoprávnej zodpovednosti svojej obchodnej spoločnosti sa MVDr. Y. nehlásil k svojej spoločnosti. Dňa 9. marca 2022 na hlavnom pojednávaní svedok Y. Q. potvrdil, že konateľom predmetnej spoločnosti X.- E., s. r. o. bol MVDr. Y., nie obžalovaný. Nie je zrejmé, akým spôsobom súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyvodil, že za obchodnú spoločnosť MVDr. Y. konal obžalovaný Ing. C., a preto je napadnutý rozsudok aj v tejto časti nepreskúmateľný pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, a tak právne svojvoľný, zmätočný, nezákonný. Obžalovaný pokračoval, že svedkyňa Mgr. L. a N. 15. marca 2022 na hlavnom pojednávaní uviedli, že nemali žiadnu vedomosť o údajnej korupčnej trestnej činnosti na OSŽP. Súd je povinný vysporiadať sa aj s dôkazmi v prospech obžalovaného v odôvodnení rozhodnutia z pohľadu práva obžalovaného na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je i povinnosť súdu sa vysporiadať s konkrétnymi námietkami obžaloby vedúcimi proti výroku o vine a tým ipso facto i výroku treste obžalovaného a to na podklade námietky obžalovaného o nesprávne a nezákonne vyhodnotenom skutkovom stave veci súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ktorý navyše nemá ani oporu vo vykonanom dokazovaní a nekoreluje a nezodpovedá ani obsahu trestného spisu. Ďalej obžalovaný poznamenal, že Ing. J. 8. apríla 2022 na hlavnom pojednávaní uviedla, že okrem predmetných skutkov, z ktorých bola odsúdená (pozn. v roku 2018) neprijala v minulosti žiadne úplatky. Z uvedeného podľa obžalovaného vyplýva, že konštatovanie v skutkovej vete obžaloby aj napadnutého rozsudku, že „od presne nešpecifikovaného obdobia najmenej od 01.11.2016, v Bratislave a na iných miestach na území Slovenskej republiky, sa obž. Mgr. C. Ž., Ing. Y. J., obž. Ing. F. C.K. a Ing. M. O. dohodli na opakovanom páchaní korupčnej trestnej činnosti...“. Skutkové tvrdenia nie sú odrazom vykonaného dokazovania, neexistuje jediný dôkaz o ich dohode najneskôr 1. novembra 2016, neexistuje jediný dôkaz o spáchaní opakovanej trestnej činnosti v predmetnom období do apríla roku 2018. Napadnutý rozsudok tak podľa obžalovaného vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu na podklade dedukcii, ktoré nemajú oporu tak v zákone ani vo vykonanom dokazovaní a nezodpovedá tomu ani obsah trestného súdneho spisu. Ing. J. 8. apríla 2022 na hlavnom pojednávaní ďalej uviedla, že skutok č. 4 s ňou riešil Ing. M. O., nie obžalovaný (záznam z hlavného pojednávania 1 hod., 50 min.). Svedkyňa podľa obžalovaného neuviedla, že by skutok č. 4 s ňou riešil obžalovaný cez Ing. M. O., a súčasne ani svedkyňa neuviedla ani to, že by medzi nimi tromi bola nejaká deľba vopred rozdelených úloh a súčasne ani svedkyňa neuviedla ani to, že by medzi nimi tromi bola nejaká súčinnosť týchto troch osôb (nejakým spôsobom navzájom či s nejakým prepojením). Preto obžalovaný namietal, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu na podklade dedukcii, ktoré nemajú oporu tak v zákone ani vo vykonanom dokazovaní a nezodpovedá tomu ani obsah trestného súdneho spisu, a preto je výrok napadnutého rozsudku voči obžalovanému nepreskúmateľný pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, a tak je zaťažený vadou zmätočnosti, právnej svojvoľnosti, arbitrárnosti, a súčasne i porušuje princíp práva obžalovaného na obhajob v materiálnom slova zmysle ako aj právo na spravodlivý proces a právo obžalovaného na súdnu ochranu, a tak je konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozsudku ako aj samotný rozsudok voči obžalovanému nezákonný. Spoľahlivé preukázanie skutkovej okolnosti,

ktorou je skutočnosť dôležitá pre rozhodnutie, je zhmotnené v zásade materiálnej pravdy, ktorá musí byť naplnená. Súd podľa obžalovaného musí zistiť skutočný, objektívne pravdivý stav veci, o ktorej rozhoduje, a nie iba zdanlivý stav veci, ako vyplýva z obžaloby. Obžalovaný sa nestotožnil s hľadaním objektívnej pravdy u osoby Ing. M. O. a T. L., ktorí si buď na rozhodné skutočnosti nepamätajú a/alebo neuvádzajú skutočnosti, ktoré by sa zakladali na pravde ohľadne a ktoré by boli spoľahlivo verifikované inými priamymi dôkazmi. Obžalovaný poukázal na svoje rozsiahle vyjadrenie ku každému skutku na hlavnom pojednávaní z 28. januára 2022 (písomné poznámky na čl. 17565 - 17580), s ktorým sa súd prvého stupňa nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia. Vo vzťahu k nutnosti vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia poukázal na analogické aplikovanie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2023, I. ÚS 145/2023, ako aj I. ÚS 108/07, III. ÚS 311/07.

Kvalitné odôvodnenie rozhodnutia je teda v každom prípade súčasťou práva na spravodlivý súdny proces. Ak sa však vydáva rozhodnutie v situácii „tvrdenie proti tvrdeniu“, na súd sú kladené vyššie nároky spočívajúce v tom, že musí adresáta dostatočným a rozumným odôvodnením presvedčiť o tom, prečo prisvedčil jednému tvrdeniu a druhému nie. V tomto prípade obžalovaný poukázal na skutočnosť tvrdenia Ing. M. O. proti tvrdeniu obžalovaného Ing. C. vo vzťahu ku komunikácii s verejnou činiteľkou Ing. J., ktorá je významnou z hľadiska posúdenia právnej kvalifikácie ako priamej alebo ako nepriamej korupcie, v prípade preukázania viny obžalovanému, ktorého výpoveď bola podporená aj výpoveďou samotnej Ing. J., pričom ani z vykonaného dokazovania (listinné dôkazy, záznamy zo sledovania, odpočúvania alebo komunikácie) nepotvrdili kontakt obžalovaného s verejnou činiteľkou v rozhodnom období daných skutkov, ktoré sú obžalovanému kladené za vinu v napadnutom rozsudku.

Vo vzťahu k nezákonnému sudcovi JUDr. Stierankovi súdu prvej inštancie obžalovaný zopakoval svoju vyššie uvedenú argumentáciu, a namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie predchádzajúceho jeho vydaniu, trpí vadou nezákonného sudcu JUDr. Stieranku a tak je de iure nezákonný aj napadnutý rozsudok, lebo bol vydaný nezákonným sudcom, a tým je nezákonný celý a ide o neodstrániteľnú procesnú vadu konania, ktorá sa dá odstrániť iba zrušením napadnutého rozsudku a vrátením veci späť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie a súčasne s prikázaním pridelenia nového trestného senátu. Pokiaľ by vo veci nezačal konať vylúčený sudca JUDr. Stieranka, postačovalo by vymeniť len jeho, avšak v prípade, že tento sa zúčastňoval vykonávania dokazovania na všetkých hlavných pojednávaniach, radil sa s ostatnými členmi senátu, podieľal sa na samotnom rozhodnutí, svojou zaujatosťou mohol ovplyvniť aj ostatných členov senátu. Obžalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že JUDr. Mišková ihneď a bez meškania na prvom hlavnom pojednávaní upozornila na možnú zaujatosť, ak niekto schvaľoval dohodu o vine a treste bývalého spoluobvineného; poukázal na zásadu dobrodenia v prospech obvineného podľa § 324 Trestného poriadku (beneficium cohaesionis). Na základe vyššie uvedeného poukázal na zápisnicu z hlavného pojednávania z 28. januára 2022; podľa zvukového záznamu (1. časť z hlavného pojednávania z 28. januára 2022, 24 min. - 30. min.) JUDr. Mišková poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mucha proti Slovensku a predložila návrh dôkazov na predloženie uzavretých dohôd s bývalými spoluobvinenými. JUDr. Stieranka na jej dopyt v konaní neskôr vyslovil mimo zápisnicu, že schvaľoval dohodu o vine a treste vo veci Ing. L., ale necítil sa zaujatý.

K zmene totožnosti skutku/porušeniu obžalovacej zásady obžalovaný konštatoval, že úprava skutkovej vety v rozsudku oproti obžalobe zhoršila postavenie obžalovaného, rozšírila skutok o ďalší trestný čin, čo sa odzrkadľuje aj v prísnejšom posudzovaní pri ukladaní trestu (str. 28 rozsudku), čím súd sledoval jediný cieľ, a to sprísniť obžalovanému uložený trest oproti trestu Ing. J.. Takýto postup je podľa obžalovaného zakázaný s poukazom na judikatúru R 19/1964 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2018, sp. zn. 2 To 9/2017, v zmysle ktorého Špecializovaný trestný súd nespresňoval skutok s dôrazom na zákaz zmeny obžalovaného skutku. Obžalovaný pokračoval, že skutok č. 4 bol v rámci znenia trestného zákona pred jeho poslednou novelizáciou jediným obžalovaným skutkom so škodou väčšieho rozsahu (§ 233 ods. 5 Trestného zákona - odvolanie prokurátora s návrhom na uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 15 rokov), teda s jediným primárnym skutkom podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona. Vo vzťahu k tomuto by obžalovaný nemohol mať vyšší trest ako Ing. J. (podmienečný trest). Jediný spôsob, ktorým by súd/prokurátor mohli podľa obžalovaného vykonštruovať ako mu uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody 12-15 rokov, bolo spojiť spol. X.-E., s. r. o. a obžalovaným, aby súd prepojiť korupciu s leg. alizáciou príjmov z trestnej

činnosti podľa § 233 ods. 4 písm. a) Trestného zákona v skutku č. 4. Nemožno však podľa obžalovaného opomenúť, že ani spol. X.-E., s. r. o. nemôže mať prísnejší primárny trest (§ 329 ods. 3 Trestného zákona) ako jej konateľ MVDr. Y. (§ 329 ods. 2 Trestného zákona - dohoda o vine a treste pod sp. zn. 5T/12/2021), teda ani ustanovenie § 233 Trestného zákona podľa obžalovaného nemôže zodpovedať kvalifikačnému momentu vo veľkom rozsahu. Ak bol konateľ MVDr. Y. odsúdený za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona v základnej skutkovej podstate, nemôže byť odsúdená jeho obchodná spoločnosť X., s. r. o. v inej než v základnej skutkovej podstate tohto trestného činu. To podľa obžalovaného znamená, že mohol byť obžalovaný rovnako len v základnej skutkovej podstate trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti, nie prísnejšie a odsúdený by mohol byť za pomoc zástupcovi obchodnej spoločnosti X.-E. s. r. o., len ak by MVDr. Y., vzhľadom na svoje priznanie sa ku skutku v dohode o vine a treste, na súde prvého stupňa v procesnom postavení svedka dosvedčil, že v tejto jeho trestnej činnosti mu obžalovaný poskytol pomoc (spôsob a rozsah pomoci by podrobne popísal), ale to sa však nikdy nestalo, nakoľko MVDr. Y. vypovedal, že on o ničom nevedel. V takom prípade nevie dosvedčiť ani údajnú pomoc pre neho a jeho obchodnú spoločnosť. Čím alebo kým mal potom súd žalovanú trestnú činnosť vo forme pomoci za preukázanú? Rovnako to podľa obžalovaného platí aj pre jeho spoločnosť T. s. r. o. V zásade zmena v napadnutom rozsudku (str. 5 „čím spáchali“) oproti obžalobe (str. 9, 10 „čím spáchali“) spočíva v tejto skutočnosti v prvom rade. O konštrukt súdu sa skutočne jedná, najmä, ak súd právoplatne odsúdil na podmienený trest odňatia slobody konateľa spol. X.-E., s. r. o., MVDr. U. Y.Š., za korupciu, ale aj za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti. Akékoľvek vnútorne nekonzistentné odôvodnenie rozsudku kto s kým, kde a prečo, cez koho a prečo to isté konanie nie je to isté konanie je zmatečné a zavádzajúce, preto pri komparácii rozsudku (str. 5 „čím spáchali“) oproti obžalobe (str. 9, 10 „čím spáchali“) je v napadnutom rozsudku podľa obžalovaného zrejme, že § 233 ods. 4 písm. a) Trestného zákona je len pri obžalovanom a X.-E. s. r. o. Obžalovanému „sa ukladá trest vo výmere 12 rokov odňatia slobody“ pre skutok podľa § 233 ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Jedná sa tiež o nezákonný výrok o treste v napadnutom rozsudku, nakoľko vo vzťahu k legalizácii príjmov z trestnej činnosti je nevyhnutné uviesť, že právnická osoba bez zástupcu fyzickej osoby nemôže nič vykonať alebo sa s niekým dohodnúť. Obchodná spoločnosť nie je živým subjektom s ľudskými vlastnosťami a keď MVDr. Y. neopísal kedy, kde a za akých okolností mu mal obžalovaný pomáhať v trestnej činnosti a svoju výpoveď zúžil na to, že on o ničom nevedel, najmä keď sa uzavretím dohody o vine a treste priznal, takúto výpoveď nemožno považovať za dôkaz preukazujúci pomoc odsúdenému konateľovi. Pod pojmom pomoc inému pri legalizácii sa má na mysli práve spoločnosť X.-E., s. r. o., nakoľko aj prokurátor požadoval pred poslednou novelizáciou Trestného zákona uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 15 rokov (vo veľkom rozsahu za skutok č. 4, Trestný zákon účinný od 1. januára 2021) práve z premisy, že pomoc inému sa má na mysli spol. X.-E. s. r. o., pričom sám v obžalobe poukázal na údajnú pomoc obžalovaného výlučne spoločnosti X.-E., s. r. o. pri legalizácii, nie žiadnej inej spoločnosti. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku voči obžalovanému v rozpore so zákonom zmenil skutok, nie trestný čin, teda obžalobným návrhom opísané konanie (konanie za spoločnosť - účasť obžalovaného na skutku/práva) a následok (trestnoprávna zodpovednosť/povinnosť) ako aj formuláciu právnej vety (str. 30 rozsudku), takýto postup je podľa zákona vylúčený, a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 3/2019.

Obžalovaný tiež poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 1/2021, ktorým súd rozhodol, že § 58 ods. 3 Trestného zákona nie je v súlade s ústavou. Mal za to, že trest prepadnutia majetku uložený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu nie je primeraný, teda výrok o treste prepadnutia majetku nie je ústavne konformný a tým ani zákonný, a preto je potrebné v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť ako nezákonný.

V súvislosti s podaným trestným oznámením proti Ing. M. O. za krivú prisahu a krivú výpoveď pred súdom prvého stupňa, pod ČVS: ORP-197/1-VYS-PK-2022, z 24. mája 2022 poukazujeme na rozhodnutie R/2015 (nesprávne uvedené - pozn. súdu), v zmysle ktorého trestné oznámenie spadá do kategórie všetkého v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku, pretože za dôkaz môže slúžiť všetko; nič podľa obžalovaného nebráni tomu, aby bolo trestné oznámenie prečítané a vykonané pred súdom ako dôkaz. Obžalovaný už 20. novembra 2018 uviedol, že podá na Ing. M. O. trestné oznámenie za krivú

svedeckú výpoveď v prípravnom konaní, ktorú podal 13. marca 2019 (č. l. 16374). V zmysle stanoviska č. 33/2019 je trestné oznámenie podklad na vznesenie obvinenia ale aj listinný dôkaz v inom konaní.

V zmysle záznamu o preštudovaní spisu z 27. júna 2019 obžalovaný poukázal na návrh vykonania konfrontácie medzi obžalovaným a Ing. M. O., ktorý už v roku 2019 upozorňoval na nevierohodnosť a nepravdovravnosť tejto spolupracujúcej osoby.

Obžalovaný navrhol vykonať ním poskytnutý listinný dôkaz, pričom z prepisu vyjadrenia A. T., do slovenského jazyka vyplýva, že vo veci konajúci vyšetrovateľ Policajného zboru mal manipulovať s trestnou vecou obžalovaného, pričom výpovede Ing. M. O. sa nezakladajú na pravde. Pokračoval, že A. T. spomínal aj Ing. M. O. na hlavnom pojednávaní 7. apríla 2022 (str. 2 zápisnice), ktorý priznal, že A. T. pýtal od Ing. M. O. peniaze za zmenu výpovede, ktorú navrhol obžalovaný vykonať, čím Ing. M. O. priznal pravosť tejto listiny, napriek tomu, že sa tento snažil deklarovať obsah listiny ako vybavený zosnulým obhajcom JUDr. Almášim, ktorý k tomu už nemôže zaujať stanovisko. Obžalovaný na str. 7 uviedol, že A. T. ho oslovil vo väzbe, že je ochotný mu poskytnúť informácie, že Ing. M. O. spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní a účelovo je manipulovaná jeho výpoveď. Túto skutočnosť oznámil svojmu obhajcovi, ktorý opakovane navrhol A. T. vypočuť, čo však súd prvej inštancie v rozpore so zákonom v napadnutom rozsudku neurobil, čím zaťažil konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozsudku vadou nezákonnosti, ktorá sa následne ipso facto premietla aj do vady nezákonnosti napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému. S poukazom na vyššie uvedené obžalovaný konštatoval, že výsluch svedka A. T. sa navrhoval v roku 2021, v roku 2022 a navrhuje sa aj v roku 2024, nejde tak o novovytvorený dôkaz, ale dlhodobo súdom prvého stupňa opomínaný návrh dôkazu, ku ktorému sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevyjadril, čím a v dôsledku toho zaťažil tento rozsudok vadou nezákonnosti a vadou nepreskúmateľnosti pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov a tak i vadou právnej svojvoľnosti, vadou zmätočnosti a vadou arbitrárnosti. Obžalovaný namietal, že vyjadrenia A. T. sú natoľko závažné a pre rozhodnutie súdu podstatné, že sa vyžaduje jeho osobný výsluch, ktorý môže zmeniť celkový obraz o vyšetrovanej trestnej veci. Ing. M. O. mal údajne zaplatiť vyšetrovateľovi 100.000 eur, aby získal nezákonné benefity za usvedčujúce výpovede, pričom zo spisu je podľa obžalovaného zrejmé, že ako fyzická osoba mal na účte v Tatrabanke vklady v hotovosti v sume viac ako 240.000 eur z desiatok menších vkladov, na inom účte viac ako 150.000 eur a výbery v hotovosti viac ako 50.000 eur. Poukázal na R 7/2011, a uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku 2 krát v rozpore so zákonom opomenul akýmkoľvek spôsobom vyjadriť sa k návrhu na vypočutie svedka A. T. (vyhovieť/odmietnuť) a tento svoj postup aj zákonným spôsobom náležite odôvodniť, tento postup súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku je podľa obžalovaného možné označiť za hrubé porušenie práva obžalovaného na obhajobu v materiálnom slova zmysle ako aj hrubé porušenie práva obžalovaného spravodlivý súdny proces a tiež i porušenie práva obžalovaného na súdnu ochranu.

V ďalšej časti svojho doplnenia odvolania obžalovaný sa rozsiahlo vyjadril k doktríne RAVEN, k možnosti posudzovania vierohodnosti a pravdovravnosti, ktoré mal súd prvej inštancie k dispozícii, opätovne upriamil pozornosť odvolacieho súdu na pretrvávajúce rozpory aj v konaní pred súdom medzi rôznymi typmi dôkazov, a to medzi výpoveďami Ing. Tomáša O. a výpoveďami obžalovaného, obž. Mgr. Ž., Ing. J. a RNDr. F. o nepravdivosti tvrdení Ing. M. O.. Je podľa obžalovaného nevyhnutné, aby orgány činné v trestnom konaní za každých okolností preskúmavali a všetkými dosiahnuteľnými spôsobmi aj overovali špecifickú výpoveď spolupracujúcej osoby v procesnom postavení svedka kajúcnika (Ing. M. O. a T. L.). Ak sa podľa obžalovaného osoba ocitne v situácii, že môže mať eminentný záujem na istom spôsobe výpovede tak, aby sama naplnila podmienky o rozhodnutí o podmienkach zastavení trestného stíhania a osvedčenia sa v skúšobnej dobe, prijatí návrhu na konanie o dohode o vine a treste prokurátorom a schválení dohody o vine a treste súdom (napr. po skončení konania pred súdom prvého stupňa, kedy už žalobca nebude potrebovať výpoveď takéhoto svedka) alebo iné podmienky benefítov všeobecne (nevzniesenia obvinenia - beztrestnosti), tieto okolnosti vyvolávajú pochybnosti o vierohodnosti ako aj pravdovravnosti svedka kajúcnika (Ing. M. O. a T. L.). V kontexte vyššie uvedeného mali podľa obžalovaného orgány činné v trestnom konaní a súd analyzovať

motiváciu svedka Ing. O. a svedka T. L. odkrývať údajnú trestnú činnosť. Pozornosť by sa mala upriamiť na obvyklosti, ktorými je napr. pominutie dôvodov väzby alebo nesprávna právna kvalifikácia alebo neprimerane nízky trest za skutky, ku ktorým sa priznal alebo beztrestnosť za skutok, ku ktorému sa svedok priznal v procesnom postavení formálne/materiálne spolupracujúcej osoby. Riziko zobchodovania nepravdivých informácií poskytnutých orgánom činným v trestnom konaní za beztrestnosť/nestíhatelnosť alebo iné výhody sa zvyšuje u svedkov, ktorí sami participovali na páchaní závažnej a rozsiahlej trestnej činnosti, ku ktorej sa doznali. Obžalovaný zdôraznil skutočnosť, že spolupracujúca osoba Ing. M.Á. O. mala v minulosti možnosť oboznámiť sa spisom ako osoba obvinená, robiť si z neho kópie a v procesnom postavení hybridného svedka už disponovala informáciami, ktorými by obyčajný svedok nedisponoval a preto je jeho hodnovernosť aj z tohto titulu oslabená. Spolupracujúca osoba T. L. bola vopred, pred samotnými skutkami, súčinná s orgánmi činnými v trestnom konaní. Obžalovaný konštatoval, že pri extenzívnom výklade uvedených aspektov možno absenciu testu vierohodnosti a pravdivosti spolupracujúcej osoby prirovnať k dôkazu bez prvku zákonnosti. Ani v záujme celkovej spravodlivosti sa nemožno odkloniť od zásad trestného procesu.

Obžalovaný poukázal na zápisnicu o výsluchu svedka Ing. I. zo 7. augusta 2018 (str. 7 zápisnice, č. I. 2145), v ktorej sa poukazuje na záznam z telekomunikačnej prevádzky z 1. augusta 2018, kde Ing. M. O. povedal tomuto svedkovi, že sa zastavil za šéfkou (pozn. Ing. J.) a že jej napíše kvôli podpisu. Z uvedeného vyplýva, že spolupracujúci svedok nekonal súčinne s obžalovaným a Ing. J., ale iba s J.. Ďalej poukázal na zápisnicu o výsluchu svedka Y. J. z 13. augusta 2018 (str. 7 zápisnice, č. I. 2153), ktorý uviedol, že obžalovaného nepozná, ale za to vypovedal, že Bratislava je malá dedina a developeri rozprávajú, že ak sa s Ing. M. O. (nie obžalovaným) nepodpíše zmluva, tak súhlas nedostane na úrade a priamo uviedol, že bol vydieraný Ing. M. O.. Uvedené naozaj nenasvedčuje tomu, že spolupracujúci svedok tvrdil pravdu, keď usvedčoval obžalovaného zo spolčenia s ním a Ing. J.. Právo na obhajobu podľa obžalovaného nadobudlo v materiálnej rovine u obžalovaného v prípravnom konaní čisto iluzórny charakter, nakoľko jadro dokazovania v prípravnom konaní spočívalo v tom, že vyšetrovateľ vypočul spolupracujúce osoby, avšak dokazovanie za účelom verifikácie výpovede Ing. M. O. ani konfrontácia na odstránenie rozporov medzi dôkazmi a výpoveďou Ing. M. O. na návrh (z 27. júna 2019) obžalovaného vykonané neboli. Obžalovanému súd neumožnil ani v konaní pred súdom spochybniť vierohodnosť spolupracujúcej osoby na návrh obžalovaného (návrh na vypočutie svedka A. T. z 12. novembra 2021 a 7. februára 2022), ktorej výpoveď podľa obžalovaného sa nezakladá na pravde. Obžalovaný namietal, že v tomto prípade môžeme hovoriť o skutočnej nezákonnosti obžaloby, ako aj rozsudku, nakoľko ide o rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní aj rozhodnutie súdu bez dostatočného preverenia, resp. vykonania dôkazov v rámci prípravného konania a konania pred súdom. Zákonnosť pritom predstavuje esenciálny prvok trestného konania ako celku, ktorý napomáha k dodržaniu právnej istoty, vďaka ktorej osoby nebudú stíhané bezdôvodne ako aj to, že do základných práv a slobôd sa bude zasahovať len v zákonoch predvídaných prípadoch a výlučne len v nevyhnutnej miere. Obžalobu možno podať len voči tej osobe, u ktorej je naozaj dôvodné podozrenie, že spáchala skutok, ktorý je obsiahnutý v osobitnej časti Trestného zákona a podstatné skutočnosti by nemali ostať neobjasnené. Rovnako ani odsudzujúci rozsudok nemôže byť vydaný konformne so zákonom, pokiaľ podstatné dejové línie nie sú dostatočne objasnené a ak sa objasniť nepodaria, súd sa s týmto musí vysporiadať uplatnením zásady in dubio pro reo. K dôkazu získanému na základe výpovede spolupracujúcej osoby je podľa obžalovaného potrebné pristúpiť s opatrnosťou, prezieravosťou, rozvahou a pozornosťou najvyššieho stupňa. Rovnako súd je povinný zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom sa vyjadriť k obhajobnej argumentácii obžalovaného, aby bol rozsudok zákonný a preskúmateľný, ako aj k tomu, prečo súd uveril Ing. M. O., bez ohľadu na to, že jeho vec, vyčlenená na samostatné konanie, nebola právoplatne skončená. Je alarmujúce, že u osoby T. L. nedošlo k verifikácii jeho výpovedí ani len prostredníctvom obrazovo - zvukových záznamov, ktoré mali byť zaznamenané na technické zariadenie.

Obžalovaný namietal, že na to, aby bolo možné tvrdiť, že nedošlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru, by v prípravnom konaní a v konaní pred súdom musela spolupracujúca osoba vypovedať konzistentne s inými vykonanými dôkazmi (výpoveď Ing. C., Mgr. Ž., Ing. J., RNDr. F.) a podrobne ku každému aspektu skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, bez rozporov, a to spôsobom, ktorý by jasne svedčil o osobe, ktorá hovorí pravdu. Spolupracujúca osoba mala byť podrobená veľmi dlhým, veľmi

náročným a vyčerpávajúcim výsluchom. Ing. M. O. a T. L. by mali byť pri nich odzbrojujúco úprimní, živí a obrazní vo svojich opisoch. Ing. M. O. a T. L. by mali uvádzať fakty a detaily, ktoré by mohol vyrozprávať len ten, kto ich skutočne zažil, čím by sa vylúčila akákoľvek možnosť, že by tvrdenia svedka - spolupracujúcej osoby mohli byť len výplodom fantázie alebo výsledkom spolupráce alebo réžie, či už vyšetrovateľa alebo prokurátora. Výpoveď by sa mala vyznačovať aj spontánnosťou a pripravenosťou. Tu je nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že Ing. O. a T. L. vo väčšej časti svojich výpovedí odkázali na čítanie zápisníc z prípravného konania s odôvodnením, že sa už nepamätajú na detaily, pričom aj z toho strohého sumarizovania, čo uviedli pred súdom vzišli rozpory (str. 16 rozsudku - T. L., str. 14 - Ing. M. O.). Záverom prípravného konania by sa orgány činné v trestnom konaní a súd záverom konania pred súdom mali zaoberať všetkými námietkami, ktoré predložila obhajoba, čím by preukázali rešpekt voči právam obvineného, neskôr obžalovaného pred súdom a ak by nezistili nič, čo by poukazovalo na maligne alebo vonkajšie motívy na strane svedka alebo na akýkoľvek odklon od zaužívanej policajnej praxe a reálií pre účinné vyriešenie trestného činu, potom by prokurátor mohol podať obžalobu a na jej základe súd odsudzujúci rozsudok v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Na základe uvedeného tak podľa obžalovaného nemôže byť Ing. M. O. automaticky vyhodnotený ako dôveryhodný a pravdivý spolupracujúci svedok, nakoľko Ing. M. O. s orgánmi činnými v trestnom konaní od počiatku ani nespolupracuje, pričom existuje dostatočne dôvodné podozrenie, že nevypovedá pravdu a zatajuje podstatné skutočnosti, s poukazom na možnú nezákonnú dohodu o vine a treste, možnú manipuláciu s USB a s mobilným telefónom počas domovej prehliadky, čo vo výpovedi v prípravnom konaní sám priznal, na vyjadrenie A. T. a odôvodnenie odvolania obž. Ž. (str. 61 a nasl.) o možnom ovplyvňovaní výpovedí svedkov vo väzbe. Existencia podozrenia bude trvať minimálne do zistenia benefitov, vykonania testu vierohodnosti a objasnenia skutočností, ktoré sa stali v Ústave na výkon väzby Bratislava. Pokračoval, že výpovede Ing. M. O. a T. L. nielenže neboli potvrdené inými priamymi aj nepriamymi dôkazmi, ale navyše ostatné dôkazy (najmä výpovede iných odsúdených) pravdivosť tvrdení Ing. M. O. a T. L. priamo vyvracajú, čo prisvedčuje zmätočnosti dokazovania a tým aj vade nezákonnosti napádaného rozsudku.

Obžalovaný v ďalšej časti namietal vecnú nesprávnosť a nevaliditu určenia výšky škody/prospechu/príjmu/výnosu z trestného činu v predmetnom trestnom konaní, nakoľko Špecializovaný trestný súd sám nie je správcom dane, napriek tomu samostatne rozhoduje o DPH a/alebo dane z príjmu, ktoré pričítal ku celkovej tzv. škode z faktúr vystavených na základe mandátnych zmlúv a zmlúv o spolupráci, pričom nespolupracoval s daňovým úradom ako správcom dane a ani ho nepožiadaval o žiadne podklady a súvisiacu dokumentáciu, aby DPH a/alebo na dani z príjmov právnických osôb či na dani z príjmov fyzických osôb mohol označiť za súčasť výšky škody. Daňový úrad Bratislava ako vecne a miestne príslušný správca dane ako jediný určuje vecnú správnosť a vyčíslenie DPH, nie orgány činné v trestnom konaní a ani súd. Uvedené podľa obžalovaného spôsobuje zmätočnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov a tak i vadu právnej svojvoľnosti a arbitrárnosti a tým spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozsudku. K uvedenému súčasne poukázal na skutočnosť, že ku dňu podania doplnenia odvolania stále pojednávame za účinnosti nenovelizovaného Trestného zákona v časti právnej úpravy škody pre účely trestného práva podľa § 124 Trestného zákona. Súčasne účinné znenie Trestného zákona doposiaľ vzhľadom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2024, PL. ÚS 3/2024, neobsahuje ustanovenie § 124 ods. 4, ktorého účinnosť bola uvedeným uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky pozastavená a ktoré ustanovovalo, že „Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj neoprávnene získaný alebo použitý nenávratný finančný príspevok, subvencia, dotácia, alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, rozpočtu Európskej únie, rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v mene Európskej únie, aj skrátená, neodvedená alebo nezaplatená daň alebo poistné, neoprávnene vrátená daň z pridanej hodnoty alebo spotrebná daň ...“. Obžalovaný poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 40/2024 Z. z. (novela Trestného zákona), k ustanoveniu § 124 ods. 4 Trestného zákona, a zdôraznil, že návrhom sa reaguje najmä na skutočnosť, že v zmysle stanoviska č. 71/2017 je pri súčasnom znení Trestného zákona vylúčené, aby tieto nároky boli uplatnené v trestnom konaní ako nároky o náhradu škody, na ktoré následne poukázal. Obžalovaný ďalej namietal, že obžaloba nepreukázala a súd nevykonával na hlavných pojednávaniach žiadne dokazovanie, či za zdaňovacie obdobie roku 2018 došlo k daňovej kontrole u dotknutých daňových subjektov na dani z pridanej hodnoty a/alebo dani z príjmov

dotknutých právnických osôb, prípadne či bolo vykonané iné miestne zisťovanie zo strany príslušného či dožiadaného správcu dane. Obžalovaný uviedol, že nebol nikdy v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom oboznámený s výsledkami daňových kontrol, ak sa takéto uskutočnili, resp. ani so závermi správcu dane, či došlo k dorúbeniu rozdielu na dani z DPH a/alebo či došlo k dorúbeniu rozdielu na dani z príjmov dotknutých právnických osôb, a ak áno v akej výške a z akého dôvodu a na akom právnom podklade. Dodal, že uvedené opätovne spôsobuje zmätočnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov a tak i vadu právnej svojvoľnosti a arbitrárnosti a tým spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozsudku.

Obžalovaný z napadnutého rozsudku zistil, že Špecializovaný trestný súd bez akéhokoľvek rozhodnutia správcu dane o zistených pochybeniach daňových subjektov (ktoré by preukazovali, že mandátne zmluvy a zmluvy o spolupráci neboli v súlade so zákonom, boli fiktívne za účelom zakrytia korupčnej trestnej činnosti, teda neboli platné a neexistovali) právne svojvoľne a arbitrárne v napadnutom rozsudku rozhodol, že bez opory v dokazovaní neuznáva mandátne zmluvy uzatvorené podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka a zmluvy o spolupráci ako právny dôvod finančného plnenia, teda bez objektívnych dôkazov dospel k záveru (myšlienkovému konštrukt), že finančné plnenie bolo úplatkom podľa § 131 Trestného zákona. Obžalovaný mal za to, že v konaní nebolo preukázané naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 329 Trestného zákona (úplatok - plnenie bez právneho dôvodu). Bez preukázania primárneho trestného činu niet trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona. Pri absencii jedného zo štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu je nie len rozsudok a obžaloba nezákonná, ale aj uznesenie o vznesení obvinenia a stíhanie konkrétnej osoby bez zákonného dôvodu v zmysle § 2 Trestného poriadku, pričom uvedená nezákonnosť sa prenáša podľa doktríny plodov z otráveného stromu na všetky dôkazy, rozhodnutia a celé trestné konanie, nakoľko spôsobuje absolútnu dôkaznú núdzu, ktorú nemožno konvalidovať. Popísaná dokumentácia je daňovým tajomstvom, preto obžalovaný nemá sám možnosť tieto podklady predložiť na preukázanie svojich tvrdení, ktoré majú podstatný vplyv na objasnenie skutkového stavu a konečný rozsudok. Preto aj v tomto smere požiadal súd v rámci edičnej povinnosti doplniť dokazovanie. Zopakoval, že reálne vykonaný predmet činnosti podľa mandátnej zmluvy a zmluvy o spolupráci, ku skutkom, ktoré sa mu kladú za vinu, preukázal na hlavnom pojednávaní svojou výpoveďou, výpoveďou Ing. F. a RNDr. F..

Obžalovaný z napadnutého rozsudku taktiež zistil, že súd za škodu uznal aj DPH, čo je v hrubom rozpore s unijným právom na úseku DPH, ktoré je v celej Európskej únii harmonizované a musí sa vykladať euro-konformne a plne v súlade s princípom DPH neutrality zakotveným v rozsudkoch Súdneho dvora Európskej únie vo veci INZO a ROMPELMAN, čo Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku v rozpore s zákonom (zákon o DPH a smernice na úseku DPH ako súčasť európskeho úijného práva na úseku DPH) neurobil, čo spôsobuje vadu nezákonnosti napadnutého rozsudku. K uvedenému poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SžoKS 90/2006, a odvolával sa na princíp DPH neutrality v oblasti DPH zakotvený v unijnom práve cez konštantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie k tzv. Šiestej smernici o DPH (77/388/ES) zo 17. mája 1977 a jej následných doplnení a dodatkov, ktorá je transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky cez prílohu č. 6 k zákonu č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v platnom znení, pričom je nesporné, že DPH nemôže byť súčasťou škody. Dodal, že výška prospechu získaného trestným činom spadá pod pojem škoda podľa § 124 Trestného zákona. Obžalovaný opätovne poukázal na stanovisko č. 71/2017, § 3 ods. 6 Daňového poriadku, a uviedol, že korupcia odpočítavaním DPH od sumy z faktúr (do stavu čistého príjmu) nie je korupcia (ak by prokurátor zabezpečil znalecký posudok, potvrdil by validitu exekučného titulu, teda by potvrdil právny dôvod, kedy by nemohol pojednávať o úplatku pri korupcii a teda ani o legalizácii). Podľa obžalovaného Špecializovaný trestný súd postupoval hmotnoprávne aj procesne nesprávne a tým i nezákonne, a to odzadu od legalizácie príjmov z trestnej činnosti (nezákonná praktika, ktorou sa najskôr určí trestný čin v jeho základných znakoch a potom sa tomu prispôbujú dôkazy), súd aplikoval ustanovenie § 233 Trestného zákona podľa právnej úpravy účinnej od 1. januára 2021, kedy je legalizáciou úmysel prechovávať výnos v hrubom z OZZ pri § 233 Trestného zákona, lebo keď sa neodpočíta DPH od sumy z faktúr, sú to príjmy v hrubom s DPH pri § 329 Trestného zákona (keby sa odpočítala DPH, potvrdí sa právny dôvod a potom niet korupcie ani legalizácie). Obžalovaný pokračoval, že súčasne súd prvej inštancie právne a procesne hrubým spôsobom pochybil, lebo v trestnom súdnom spise vôbec nie sú obsiahnuté „daňové spisy obžalovaného

ako ani obžalovaných spoločností“ a tak podľa neho nevedno ako môže a nevedno ako mohol a na podklade akých dôkazov a za vyhodnotenia akých listín súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku „preklasifikovať“ zmluvné plnenie na súdom akože dorubenú daň“ keď takéto dorubenie je podľa právneho poriadku oprávnený urobiť iba a len príslušný správca dane a iba v daňovom vyrubovacom konaní, pričom si súd prvej inštancie ani od správcu dane a ani od nadriadeného odvolacieho orgánu (Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky) nikdy nezabezpečil daňové spisy obžalovaného ako ani daňové spisy obžalovaných obchodných spoločností, a preto sú zistenia súdu prvej inštancie čo do výšky škody na DPH, či na dani z príjmov právnických osôb či dani z príjmov fyzických osôb absolútne nepreskúmateľné pre neurčitost' a pre vágnosť a pre neuvedenie dôvodov a pre to, že úplne absentujú v trestnom súdnom spise daňové spisy obžalovaného ako ani daňové spisy obžalovaných obchodných spoločností, a tak vykonané dokazovanie nemá žiadnu oporu v trestnom súdnom spise, a ako také je celé nezákonné, právne svojvoľné a nepreskúmateľné a zmaťochné a tak nezákonné a ústavne non-konformné.

Obžalovaný v zmysle Perna testu navrhol aby si odvolací orgán sám zabezpečil od príslušného správcu dane (i) daňové spisy obžalovaného ako aj (ii) daňové spisy obžalovaných obchodných spoločností, a aby následne podľa týchto daňových spisov vyhodnotil jednotlivu ako aj vo vzájomných súvislostiach zistenia a závery súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

Ďalej obžalovaný namietal, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku - bez zabezpečenia daňových spisov obžalovaného ako aj bez zabezpečenia (ii) daňových spisov obžalovaných obchodných spoločností - nebol oprávnený a nemal žiadne podklad k formálnemu preklasifikovaniu a neuznaniu odmeny podľa mandátnej zmluvy a zmluvy o spolupráci a už vôbec nie k akože dorubu neoprávnene uplatnenej dane z pridanej hodnoty či dane z príjmov a jej započítaniu ako škody, lebo posudzovať na daňové účely obsah nad formou má podľa § 3 ods. 6 Daňového poriadku iba správca dane v daňovej kontrole a v následnom daňovom vyrubovacom konaní, no nikdy nie trestný súd a už vôbec nie nikdy trestný súd bez pripojenia (i) daňových spisov obžalovaného ako aj bez pripojenia (ii) daňových spisov obžalovaných obchodných spoločností, lebo trestný súd prvej inštancie v čase vydania napadaného rozsudku ani len „netušil“ či správca dane vôbec obžalovanému či obžalovaným spoločnostiam po prvé či dorubil či nedorubil nejaký rozdiel na DPH a ak áno v akej výške a za aké zdaňovacie obdobie a na podklade akých zistení a podobne a po druhé či dorubil či nedorubil nejaký rozdiel na dani z príjmov fyzických osôb či dane z príjmov právnických osôb a ak áno v akej výške a za aké zdaňovacie obdobie a na podklade akých zistení a podobne, čo je podľa obžalovaného súčasne v rozpore s princípom právnej istoty, lebo prvostupňový trestný súd nemôže „izolovane“ v trestnom konaní dorubiť DPH či daň z príjmov fyzických osôb či dane z príjmov právnických osôb na strane jednej a to za situácie ak správca dane na strane druhej vôbec v rámci daňovej kontroly či v rámci daňového vyrubovacieho konania vôbec v daňovom konaní vôbec nedorubil žiadnu DPH či daň z príjmov fyzických osôb či dane z príjmov právnických osôb.

Obžalovaný poznamenal, že zabezpečenie znaleckého posudku v tomto prípade a odpočítanie DPH podľa úniijného práva nie je voľbou prokurátora, ale povinnosťou (vyplývajúcou z dôkazného bremena) pre spoľahlivé objasnenie skutkového stavu, o ktorom neexistujú rozumné pochybnosti a to podľa § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku. Ak pochybnosti pretrvávajú, súd sa s týmito pochybnosťami musí vysporiadať zákonným spôsobom a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby prokurátora. Avšak ak to prokurátor a ani prvostupňový súd, ani po novelizácii Trestného zákona, kde sa zásadným spôsobom menili hranice pre výšky škody, nezabezpečil, čím pripustil možnosť rôzneho výkladu škody (obžalovaný na to upozorňoval počas celého konania a výslovne to namietol aj obžalovaný vo svojom odvolaní voči napádanému rozsudku súdu prvej inštancie, kde obžalovaný výslovne uviedol 3 rôzne spôsoby vyčíslenia škody), bol obžalovaný nútený tento znalecký posudok zadať vypracovať a hneď po jeho vypracovaní ho predložiť odvolaciemu súdu

V súvislosti s argumentáciou ohľadne agenta provokatéra alebo nezákonnej činnosti agenta/agenta provokatéra obžalovaný poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 19. septembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 58/2012, a poukázal na skutok č. 6, kedy k zabráneniu údajného trestného činu neprišlo, keďže T. L. uhradil faktúru 29. júna 2018, čím skutok dokonal a v konaní pokračoval aj ďalej 24. júla 2018 pri skutku č. 9. Toto konanie podľa obžalovaného vybočilo od zákonných ustanovení nie len tým, že provokácia je prípustná iba pri verejnom činiteľovi, ktorým obžalovaný nebol, ale aj tým, že

konaním agenta sa nesledoval cieľ zabrániť spáchaniu skutku ani cieľa zabrániť v pokračovaní údajnej trestnej činnosti. Takéto konanie agenta vynúteného orgánmi činnými v trestnom konaní nemôže podľa obžalovaného požívať ochranu legality zabezpečeného dôkazu; bolo súčasne v rozpore s utajovanou prílohou o ustanovení agenta, na čo súd prvej inštancie v konaní predchádzajúcom vydaniu napádaného rozsudku ako ani v samotnom napádanom rozsudku nijakým spôsobom nereagoval, čím a v dôsledku čoho je napádaný rozsudok nepreskúmateľný pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov a tiež je zmätočný, právne svojvoľný a vágny a ako celok nezákonný. Poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 5/2013 uviedol, že v dôsledku toho sú dôkazy takýmto spôsobom získané od počiatku nezákonné a v trestnom konaní nepoužiteľné, vrátane výsluchu svedka T. L. pred súdom. Pokiaľ by činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontrolovaná osoba spáchala trestný čin, šlo by podľa obžalovaného už o policajnú provokáciu trestného činu, čomu nasvedčuje pokračovanie činnosti agenta pri skutku č. 6 a č. 9, ktoré nasledovali po skutku č. 5. A napokon, ani skutok č. 5 za účasti agenta nebol potrebný, ak polícia dovtedy získala dôkazy pre podozrenie zo skutkov č. 3 a č. 4. V danom prípade už ani nejde o posúdenie, či išlo o prípustnú provokáciu agenta lebo nie, ale či išlo o beztrestné páchanie skutkov políciou alebo nie. Obžalovaný mal za to, že takto získané dôkazy sú nezákonné s poukazom na vyššie uvedenú judikatúru. K uvedenému obžalovaný namietal aj postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mali objasniť vyšetrované trestnú činnosť iným spôsobom, než opakovaným použitím agenta a účelovým predlžovaním doby jeho pôsobenia. Postup vyšetrovateľa bol podľa obžalovaného v tomto smere absolútne neporovnateľný vo vzťahu k zásahom do práv obžalovaného, nakoľko využíval inštitúty Trestného poriadku, ktoré vôbec neboli nevyhnutné, čím nesledovali nič iné, len rozšírenie možnej trestnej činnosti kontrolovanej osoby a nie účel trestného konania, ktorý je vyjadrený v § 1 Trestného poriadku (náležité zistenie trestných činov, spravodlivé potrestanie páchatel'ov a odňatie výnosu z trestnej činnosti pri rešpektovaní základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb), čo je z ústavného hľadiska netolerovateľné. Hmotnoprávne ustanovenie o vylúčení protiprávnosti podplácania podľa § 30 ods. 3 Trestného zákona sa vzťahuje práve na situáciu podľa vety za bodkočiarkou § 117 ods. 2 Trestného poriadku, keď ide o odhaľovanie korupcie verejného činiteľa. Ustanovenie druhého odseku druhej vety v časti za bodkočiarkou v spojení s § 30 ods. 3 Trestného zákona tak liberalizuje aktívnu provokáciu agenta voči verejnému činiteľovi. Provokovaným subjektom tam môže byť len verejný činiteľ, čo vylučuje využitie agenta provokatéra pri odhaľovaní nepriamej korupcie osoby, ktorá nie je verejným činiteľom ani sprostredkovateľom verejného činiteľa. V zmysle § 30 ods. 3 Trestného zákona, čin uvedený v § 336 alebo § 329 Trestného zákona nie je trestným činom, ak agent plní úlohy na účely odhalenia trestného činu spôsobom ustanoveným v Trestnom poriadku. S poukazom na uvedené použitie T. L. ako agenta v tejto trestnej veci, ktorý hrubo porušil kritérium legality ako aj kritérium proporcionality pri použití agenta, nakoľko obžalovaný nebol verejným činiteľom a nakoľko agent skutok dokončil a pokračoval v činnosti ďalej. Z toho potom podľa obžalovaného vyplýva, že pokiaľ orgán činný v trestnom konaní iniciatívne a vlastnou aktivitou vytvorí podmienky a navodí situáciu so zjavnou snahou, aby bol trestný čin spáchaný, rozšírený jeho rozsah, resp. aby bol dokonaný, pôjde o excés z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje. V dôsledku toho sú dôkazy takýmto spôsobom získané od počiatku nezákonné a v trestnom konaní procesne nepoužiteľné. Obžalovaný poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Akbay a ostatní proti Nemecku z 15. októbra 2020, a uviedol, že ak teda došlo k policajnej provokácii, je nevyhnutné zo skupiny dôkazných prostriedkov vylúčiť akékoľvek dôkazy získané v dôsledku policajného podnecovania, a to aj vrátane priznania obžalovaného ku skutku nepriamej korupcie. Ďalej poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ramanauskas proti Litve z 5. februára 2008 (č. 74420/01, bod 62 a nasl.), vo veci Ványan proti Rusku (body 11, 49, 70). Podľa obžalovaného z vykonaného dokazovania jasne vyplýva, že T. L. vystupoval a konal ako agent provokatér, čo je v zmysel citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vzhľadom na spôsob jeho konania a postupu absolútne procesne neprípustný a tak i nezákonný. Konanie T. L. podľa obžalovaného nemožno charakterizovať ako skrytú reakciu polície, nakoľko išlo o výslovnú snahu polície, aby kontrolovaná osoba páchala ďalšiu možnú trestnú činnosť prostredníctvom agenta, preto dôkazné prostriedky produkované agentom sú absolútne procesne nepoužiteľné z dôvodu nezákonnosti postupu agenta, ktorý po dokončení trestného činu (29. júna 2018) konal podľa inštrukcií polície s evidentnou snahou, aby kontrolovaná osoba páchala ďalšiu možnú trestnú činnosť. Pokračoval, že T. L. a jeho činnosť v pozícii agenta neobstojí v žiadnom prípade vo vecnom a procesnom teste policajnej

provokácie podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, nakoľko tento postupoval ako agent iniciatívne, ktorý napriek odmietnutiu zo strany obžalovaného vyvolával skutok (č. l. 10525). Provokáciou je aj iniciovanie trestného činu v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 30/2015. Aj keď bol T. L. podľa príkazu ustanovený ako tzv. agent kontrolór, v skutočnosti konal a postupoval ako agent provokatér voči osobe, ktorá nie je verejný činiteľ. Obžalovaný dodal, že provokovanie je preukázané už len samotnou skutočnosťou, že opakovane pokračoval vo svojej činnosti pri skutku č. 6 a pri skutku č. 9. Poznamenal, že ani obyčajný svedok (osoba odlišná od páchatel'a) nemôže byť agentom a ani v rámci spolupráce s políciou, predstierať pokračovanie v páchaní trestného činu na účel usvedčenia ďalšieho páchatel'a, resp. spolupáchatel'a dotknutého činu. Ak k takému postupu došlo, nie je podľa obžalovaného možné výpoveď dotknutej osoby ako svedka vo vzťahu k okolnostiam týkajúcim sa predstieraného pokračovania v páchaní trestného činu po oznámení tohto činu polícii použiť v trestnom konaní ako dôkaz; nie je možné použiť v trestnom konaní ani ďalšie dôkazy, zabezpečené v súvislosti s činnosťou osoby vo faktickom, nie však právne (procesne) podloženom postavení agenta, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sp. zn. 2 To 15/2015. Dodal, že svedok vypovedá o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatel'ovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, nad tento rámec sa však aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatel'om nepodieľa na odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'ov trestných činov. Pokiaľ by činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontaktovaná osoba spáchala trestný čin bez zistenia skutočností, ktoré nasvedčujú tomu, že páchatel' by spáchal trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný (§ 117 ods. 2 Trestného poriadku), išlo by podľa obžalovaného o neprípustnú policajnú provokáciu trestného činu. Výšetrujúce orgány nekonajú pasívne, ak iniciatívne kontaktujú záujmovú osobu (T. L. kontaktoval opakovane obžalovaného napriek jeho predchádzajúcemu odmietnutiu, č. l. 10525), prehovárajú ju, ak odmietne ponuku, naliehajú na ňu, prisľubia peňažný zisk alebo apelujú na súcit. Procesná zložka pozostáva z povinnosti súdov preskúmať námietky o policajnej provokácii, dôvodnosť a rozsah operácie, ako aj preukázať, že k navedeniu nedošlo. Spoločným menovateľom všetkých (vyššie uvedených) rozhodnutí je neprípustnosť konania polície prostredníctvom agenta, ktoré spočíva v podnecovaní spáchania trestného činu, t. j. v ovplyvňovaní vôle páchatel'a vôbec trestný čin spáchať, resp. ho spáchať vo väčšom rozsahu (pokračovať v skutku č. 6 a následne pokračovať aj v skutku č. 9), ako zamýšľal. Zároveň sa od súdov vyžaduje dôsledné preskúmanie podmienok, za akých došlo k použitiu agenta, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2023, sp. zn. 2TdoV/12/2021, čo sa však v napádanom rozsudku v rozpore so zákonom nestalo a tak je podľa obžalovaného napádaný rozsudok nezákonný.

Ďalej obžalovaný argumentoval, že fyzická osoba sa nestáva svedkom len preto, že ju orgán činný v trestnom konaní alebo Špecializovaný trestný súd vypočuje v procesnom postavení svedka a poučí o právach svedka, to je procesný inštitút. Pojem svedok má svoj vlastný procesnoprávny význam. Je podľa obžalovaného nepochybné, že vyšetrovateľ Policajného zboru najneskôr 10. apríla 2018 poznal totožnosť možného páchatel'a T. L., nakoľko disponoval realizačným návrhom na základe operatívnej pátracej činnosti, ktorý predchádzal výpovedi T. L., čo preukazuje poradie listín vo vyšetrovacom spise, v ktorom toto meno uvedené bolo, taktiež stretnutie pred výsluchom bolo naplánované vopred. K uvedenej osobe T. L. z dôvodu podozrenia z nepriamej korupcie bola vykonaná aj lustrácia. Túto skutočnosť vyšetrovateľ, podľa nášho názoru, účelovo využil k zabezpečeniu nútenej spolupráce s orgánmi činným v trestnom konaní. Z úradného záznamu na č. l. 29 podľa obžalovaného vyplýva, že ten istý vo veci konajúci operatívny pracovník aktívne vyhľadáva osoby na spoluprácu s políciou. Tak tomu mohlo byť aj pred 10. aprílom 2018, kedy mohol byť T. L. objektom nátlaku na jeho vôľu zo strany operatívnych pracovníkov a vyšetrovateľa. Nemožno podľa obžalovaného uveriť, že bez iniciatívy polície alebo operatívnych pracovníkov v totožný deň, kedy bol predložený realizačný návrh, prišiel T. L. z vlastnej vôle oznámiť podozrenie zo spáchania trestného činu proti osobe, ktorú pozná 30 rokov, a ktorého je aj páchatel'om (ak by sme na skutok vnímali optikou orgánov činných v trestnom konaní), nakoľko menovaný sa svojou výpoveďou aj sám priznal ku skutku plnenia za inžiniering, teda k nepriamej korupcie (ak by sme na skutok vnímali optikou orgánov činných v trestnom konaní). V spise sa nenachádza trestné oznámenie ani zápisnica o výsluchu oznamovateľa. Naopak, z výsluchu z 31. mája 2022 vyplynulo, že pri výsluchu svedka dňa 10. apríla 2018 bolo prítomných 8 policajtov z NAKA, túto skutočnosť nemožno vnímať inak ako nátlak. Z výsluchu vyplynulo, že na NAKA sa nedostavil z

vlastnej vôle, toto stretnutie zorganizovala iná osoba. Čítaním výpovede agenta z 30. júla 2018 vyplynulo, že T. L. mal rozhovor s operatívnym pracovníkom a po tomto rozhovore sa rozhodol dostaviť 10. apríla 2018 na políciu (1 hod., 28 min., 54 sek.). Obžalovaný poukázal na zvukový záznam z hlavného pojednávania z 31. mája 2022, z výsluchu agenta T. L.; ako aj na zvukový záznam z hlavného pojednávania z 8. apríla 2022, z výsluchu svedka RNDr. F.. Ďalej poukázal v súvislosti s dopytom súdu na príčiny jeho rozporov vo výpovediach, že v miestnosti sa nenachádzala len jedna osoba (obžalovaný), ktorú svedok poznal. Bol tam aj prokurátor, s ktorým uzatváral dohodu o vine a treste, ktorý ho mohol rozrušovať, a to práve prejavmi ovplyvňujúcimi slobodu vôle. Obžalovaný sa len domnieval, čo sa dialo v prípravnom konaní, bez svedkov a zvukového zaznamenávania procesných úkonov. Poukázal na ustanovenia Trestného poriadku a právo na spravodlivý súdny proces, vyplývajúci z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v zmysle ktorých má výsluch svoje pravidlá a musí byť vykonaný procesne spôsobilým spôsobom, inak je úkon neplatný. Bez posudzovania pravdivosti alebo nepravdivosti obsahu výpovede svedka, nie je za žiadnych okolností prípustné, aby prokurátor nútil svedka vypovedať spôsobom, aký si želá. V prípade nepravdivosti výpovede existujú zákonné mechanizmy postihov za poskytnutie krivej výpovede. Za pozornosť tiež podľa obžalovaného stojí, že svedok vypovedať chcel a chcel vypovedať iným spôsobom. Rozpory nemožno pripisovať automaticky len odstupu času. Pamäťová stopa sa môže vytrácať v detailoch, ale nie v hrubých črtách. Pokiaľ svedok nevie zopakovať svoju predchádzajúcu výpoveď ani len v základných líniách, svedok skutok skutočne neprežil a nezapamätal si ho tak, ako to opísal v prípravnom konaní. Skutočnosť, že išlo o nezákonne vynútenú výpoveď T. L. zo strany polície uskutočnenú 10. apríla 2018 obžalovaný konštatoval z celej postupnosti krokov polície, ktoré boli realizované bezprostredne pred jej vykonaním, ktoré poskytujú ucelený obraz o nepoctivom konaní polície. Podľa obžalovaného políciu prezradila aktivita operatívnych pracovníkov pred výpoveďou T. L. a prítomnosť 8 policajtov NAKA pri výsluchu, ako aj ponuka vyšetrovateľa na spoluprácu po predchádzajúcom konaní proti podozrivému T. L..

K začatiu trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku obžalovaný dodal, že mu predchádzal realizačný návrh a operatívno-pátracia činnosť; polícia pred výsluchom T. L. disponovala ucelenou predstavou o tom, ako mal byť trestný čin spáchaný ako aj tým, kto sú jeho páchatelia (optikou orgánov činných v trestnom konaní RNDr. F. a T. L.); napriek tomu bol T. L. vypočutý v procesnom postavení svedka, čím polícia účelovo obišla ustanovenia o výsluchu osoby zjavne v procesnom postavení podozrivého. Skutočnosť, že evidentne podozrivú osobu nemôže polícia vypočúvať v procesnom postavení svedka podporuje aj staršia trestnoprávna literatúra a judikatúra vyšších súdnych autorít (R 19/2016). Poznamenal, že svedok je fyzická osoba odlišná od páchatela; svedkom teda nemôže byť podozrivý vo svojej trestnej veci, v ktorej je páchatel. Presne táto následná právna vada môže byť dôsledkom a aj dôkazom, že jej predchádzalo donútenie alebo hrozba donútenia. Voči T. L. by táto výpoveď eventuálne (ak by sa niekto rozhodol podať trestné oznámenie) nebola podľa obžalovaného účinná pre možné vznesenie obvinenia jeho osobe, čím sa zaručila beztrestnosť tejto osobe na podklade predmetného dôkazu ako nezákonný benefit za spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, ku ktorej mohol byť podľa obžalovaného donútený. Zopakoval, že sa jedná o vzájomne nezákonne podmienený vzťah polície a agenta, čím sa dôkaz prostriedok - agent stáva nezákonným, nakoľko je získaný donútením alebo hrozbou donútenia, pričom agent má byť bezúhonný, nestranný kontrolór, aby o jeho činnosti nemohli vznikať dôvodné pochybnosti. Zo zápisnice o výsluchu svedka z 10. apríla 2018 je podľa obžalovaného zrejmé, že vyšetrovateľ Policajného zboru navrhol T. L. spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní a odpočúvanie jeho čísla, čo možno vnímať ako formu donútenia, kedy je len na vyšetrovateľovi Policajného zboru, či T. L. vznesenie obvinenie pre nepriamu korupciu alebo nie. Ani dohodu o vine a treste nenavrhuje prokurátor obvinenému, ale obvinený prokurátorovi, inak by to mohlo byť vnímané ako narušenie ľudskej slobody a vôle. Všetky tieto skutočnosti je podľa obžalovaného nutné vyhodnotiť tak, že mohli ísť zo strany polície o nezákonné donútenie, pričom postačuje hrozba, podozrivej osoby vykonať svoju výpoveď a spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní ako agent za zámerne tak vytvorených podmienok, aby osoba konala podľa želaní, či požiadaviek polície. Iná situácia by bola, ak by vyšetrovateľ Policajného zboru nedisponoval najneskôr 10. apríla 2018 operatívno-pátracími informáciami proti T. L. a pokiaľ by tento sám navrhol súčinnosť polícii. Poznamenal, že hrozba predstavuje podozrenie na donútenie, pričom oba pojmy majú totožný význam a následok. Vyšetrovateľ Policajného zboru a prokurátor sú vo vzájomnom vzťahu nadriadeného a podriadeného, pričom vyšetrovateľ je kontrolovaný a pokynmi prokurátora riadený. Je nevyhnutné si

vytvoriť preto aj ucelený obraz o zaznamenaných prejavoch prokurátora, ktoré môžu poskytnúť obraz o tom, aké vplyvy a prejavy orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní mohli byť akceptované. Prokurátor 31. mája 2022 kládol agentovi sugestívne aj kapciózne otázky. Prokurátor 8. apríla 2022 vytvoril nátlak na svedka RNDr. F., ktorý vyústil do plaču. Takáto výpoveď by sa podľa obžalovaného nemala nachádzať vo vyšetrovacom spise a už vôbec by nemala tvoriť podklad na uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci a na rozhodnutie o ustanovení agenta (nezákonne vynútený dôkazný prostriedok), z ktorého plynuli ďalšie kontaminované dôkazy ako obrazovo - zvukové záznamy ako podklad pre domovú prehliadku a z nej zabezpečené kontaminované listinné dôkazy a stopy či záznamy z notebookov, mobilných telefónov, či USB, ktoré by sa nemali nachádzať vo vyšetrovacom ani v súdnom spise proti obžalovaným, pretože sú postihnuté nezákonnosťou. Ak by polícia disponovala napr. príkazom na domovú prehliadku pred výsluchom T. L. v procesnom postavení svedka, resp. pred jeho ustanovením za agenta s povolením na utajené vyhotovenie obrazovo - zvukových záznamov, teda najneskôr 10. apríla 2018, vtedy by domová prehliadka a prostredníctvom nej získané dôkazné prostriedky boli nezávislé od kontaminovaného primárneho dôkazu, a dôkazy by netrpeli vadou nezákonnosti v zmysle doktríny plodov z otráveného stromu, pretože príkaz na domovú prehliadku by pochádzal zo zákonne získaných podkladov.

Obžalovaný pokračoval, že dôkazy, o ktorých by polícia vedela, že existujú alebo by mohli existovať, ktoré by konkrétne podozrivé osoby (RNDr. F. a T. L.) mohli spájať s podozrením na konkrétny trestný čin, získané nezávisle od vôle T. L. vypovedať v procesnom postavení svedka a vôle spolupracovať s políciou ako agent, vo veci v ktorej bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 Trestného poriadku, by boli zákonné len za predpokladu, ak by medzi realizačným návrhom a nezákonným dôkazom získaným výsluchom (1) T. L. 10. apríla 2018 o 09:00 hod. a následným nezákonným ustanovením za agenta (2) existoval príkaz na sledovanie/príkaz na odpočúvanie cez telekomunikačnú prevádzku/príkaz na domovú prehliadku/príkaz na prehliadku motorového vozidla/príkaz na prehliadku iných priestorov za účelom zaistenia vecí významných pre trestné konanie začaté vo veci (listinné dôkazy, mobilný telefón, USB, notebook a pod.) u osôb RNDr. F. a T. L.. Ak by na podklade takto získaných zákonných dôkazov vyplynul záver o podozrení z páchania trestnej činnosti aj iných u iných osôb, potom by bol podľa obžalovaného daný predpoklad k samostatnému hodnoteniu zákonnosti vyššie špecifikovaných príkazov ako procesných úkonov aj voči osobám momentálne obžalovaným, na základe ktorých by mohli byť získané procesne použiteľné dôkazy v konaní pred súdom.

Berúc do úvahy prebiehajúce operatívno-pátracie činnosti a vznikajúce uznesenia vyšetrovateľa Policajného zboru podľa § 199 Trestného poriadku (napr. z 31. mája 2018 pod ČVS: PPZ-390/NKA-PK-BA-2018) obžalovaný konštatoval, že tieto vyplývali zo spolupráce T. L. a ním poskytnutých informácií proti osobe Ing. J. (už v samotnej zápisnici o výsluchu svedka T. L. z 10. apríla 2018 a následne počas činnosti agenta) a ďalším osobám medzi ktorými je aj obžalovaný, teda otrávené sú aj úradné záznamy o operatívno-pátracej činnosti (inštruoval ich T. L. voči konkrétnym záujmovým osobám), zápisnica o výsluchu T. L. či informácie získané za použitia ITP, na podklade ktorých nemohli byť udelené zákonné príkazy na domovú prehliadku/príkaz na prehliadku motorových vozidiel/príkaz na prehliadku iných priestorov z 31. júla 2018, ktoré sú tiež procesne nezákonne kontaminované. Samotný sudca pre prípravné konanie odôvodňoval vydanie príkazu na domovú prehliadku u obžalovaného najmä podozrením na podklade informácií získaných použitím informačno-technických prostriedkov (skrytá kamera u osoby agenta T. L.), zápisnicou o výsluchu svedka T. L. alebo úradnými záznamami z operatívno-pátracej činnosti. Samostatné hodnotenie zákonnosti predmetných príkazov ako procesných úkonov by bolo podľa obžalovaného možné, ak by príkazy vyplývali z iných dôkazov, ktoré by neboli kontaminované T. L., jeho spoluprácou, jeho skrytou kamerou a jeho informáciami v prospech orgánov činných v trestnom konaní (operatívni pracovníci, vyšetrovateľ a prokurátor).

V kontexte vyššie uvedeného obžalovaný konštatoval, že orgány činné v trestnom konaní súd by ani len nepoznali totožnosť osôb vypovedajúcich pred súdom, okrem RNDr. F. a T. L., ktorí by však mohli byť vypočutí len ku skutočnostiam do 10. apríla 2018, teda ku vtedy neexistujúcim skutkom, z ktorých je obžalovaný Ing. C. by súd nebol oprávnený klásť otázky. Analogicky to podľa obžalovaného platí vo vzťahu ku všetkým vykonaným dôkazom pred súdom, ktoré boli zadovážené od 10. apríla 2018 k žalovaným skutkom č. 3 - č. 9. Podstatná chyba konania zo strany orgánov činných v trestnom konaní týkajúca sa neslobody vôle T. L. podľa obžalovaného spôsobila nepoužiteľnosť jeho svedeckej výpovede, dôkazov získaných prostredníctvom inštitútu agenta a na nich nadväzujúcich a s nimi

spojených dôkazov v prerokúvanej trestnej veci obžalovaného zadovážených od 10. apríla 2018, nakoľko boli získané v rozpore so zásadou ustanoveniu v § 119 Trestného poriadku. Za nezákonné považoval obžalovaný aj takto začaté trestné stíhanie vo veci, nie len dôkazy produkované prostredníctvom ITP a výpovede agenta. Podľa názoru obžalovaného nezákonnosť dôkazov získaných prostredníctvom agenta, ktorý nie je príslušník Policajného zboru pri odhaľovaní legalizácie príjmov z trestnej činnosti s aplikáciou doktríny plodov z otráveného stromu vyplýva z porušenia § 10 ods. 19 Trestného poriadku. Dodal, že vyšetrovateľ Policajného zboru vedel z realizačného návrhu, že T. L. vystupuje pod svojou obchodnou spoločnosťou T., s. r. o., pričom stále mal pplk. JUDr. J. Q., ako elitný vyšetrovateľ NAKA, možnosť klásť mu otázky pri výsluchu „svedka“ dňa 10. apríla 2018, akou formou si vyžiadal RNDr. F.Ň. finančné prostriedky, predtým ako spustil veľkú akciu s agentom.

V ďalšej časti obžalovaný poukázal na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ku otázke hodnotenia vierohodnosti a pravdivosti svedeckej výpovede svedka kajúcnika (Erik Adamčo proti Slovensku z 1. júna 2023, č. 19990/20; vo veci Adamčo proti Slovensku z 12. novembra 2019, č. 45084/14; vo veci Edwards a Lewis proti Spojenému kráľovstvu v rozsudku z 27. októbra 2004, č. 39647/98 a 40461/98; vo veci Vášaráb a Paulus proti Slovensku z 15. decembra 2022, č. 28081/19, 29664/19; vo veci Melnikov proti Rusku zo 14. januára 2010, č. 23610/03), a s poukazom na ňu, ako aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní požiadal o vrátenie veci do prípravného konania o doplnenie vyšetrovania prostredníctvom zabezpečenia označených listinných dôkazov, čo odôvodňuje okrem zmenou právnej úpravy aj uvedenou judikatúrou. Z vyššie zmienených rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva možno podľa obžalovaného vyvodit' nasledovné závery (i) použitie výpovedí svedkov výmenou za imunitu alebo iné výhody môže spochybniť spravodlivosť konania proti obvinenému; (ii) takéto výpovede sú svojou povahou otvorené manipulácii a môžu byť urobené výlučne s cieľom získať ponúkané výhody výmenou alebo z dôvodu osobnej pomsty; (iii) je potrebné venovať zreteľnú a individuálnu pozornosť rozsahu a povahe výhod, ktoré niektorý z svedkov získal výmenou za usvedčenie; (iv) intenzita prieskumu vyžadovaného vo vzťahu k dôkazu poskytnutého komplicom (kajúcnikom) musí byť priamo úmerná významu dohody, ktorú tento komplic získa výmenou za dôkaz, ktorý poskytne. Preto je z hľadiska trestného stíhania voči obžalovanému potrebné poznať a zahrnúť do dokazovania všetky benefity poskytnuté spolupracujúcim osobám, ktoré vypovedajú v jeho neprospech a to najmä v prípade, ak je odsúdenie založené najmä na výpovedi spolupracujúcej osoby a je tiež nevyhnutné jeho usvedčujúce výpovede riadne preveriť z hľadiska ich hodnovernosti, teda či takéto výpovede nie sú účelové, v opačnom prípade dochádza vo vzťahu k obžalovanému k porušeniu čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru a teda jeho práva na spravodlivé súdne trestné konanie.

Obžalovaný navrhol vykonať aj nasledovné dôkazy:

- dohoda o vine a treste Ing. M. O. z 30. októbra 2023, sp. zn. 15T/9/2023, ktorá preukazuje nezákonný benefit poskytnutý spolupracujúcej osobe, čím vierohodnosť a pravdivosť tohto svedka je oslabená, súd prvého stupňa ju neskúmal, napriek tomu, že potreba je nevyhnutná pre posúdenie vierohodnosti a z dôvodu, že táto preukazuje nezákonnosť výpovede tejto osoby pred súdom v procesnom postavení svedka, nakoľko bol obvineným zo skutkov, o ktorých vypovedal;
- rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 26. mája 2020, sp. zn. PK-1T/8/2020, ktorým bola na základe schválenia dohody o vine a treste z 27. februára 2020 Ing. Y. J. uznaná za vinnú, ktorý preukazuje spôsob, ktorým sa skutok prekvalifikoval do základnej skutkovej podstaty v rozpore so zákonom, nakoľko prospech bol súčet údajne prerozdelených peňazí a nie súčet údajne vyžiadaných peňazí;
- prepis vyjadrenia p. A. T. do slovenského jazyka, ktorý preukazuje, že existuje pochybnosť o tom, že trestný proces nemusel byť vedený nestranne, zákonne a spravodlivo;
- trestné oznámenie proti Ing. M. O., pod ČVS: ORP-197/1-VYS-PK-2022, z 24. mája 2022 a 13. marca 2019, ktoré preukazuje konzistentnú snahu spochybňovať vierohodnosť svedka zo strany obžalovaného, pričom vo výkone tohto základného práva podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva mu bolo doposiaľ bránené;
- záznam o preštudovaní spisu z 27. júna 2019, ktorý preukazuje konzistentnú snahu spochybňovať vierohodnosť svedka zo strany obžalovaného, pričom vo výkone tohto základného práva podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva mu bolo doposiaľ bránené;

- návrh výsluchu svedka A. T., nar. XX. E. XXXX, z 12. novembra 2021, ktorý preukazuje konzistentnú snahu spochybňovať vierohodnosť svedka zo strany obžalovaného, pričom vo výkone tohto základného práva podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva mu bolo doposiaľ bránené;
- návrh na vykonanie výsluchu osoby vyšetrovateľa Policajného zboru pplk. JUDr. J. Q., nakoľko tento by sa mal vyjadriť k okolnostiam uvedeným vo vyjadrení A. T. a okolnostiam ohľadne možnej nezákonnej manipulácie s USB a mobilným telefónom Ing. M. O., ktorým sa naplní zásada ústnosti, v tejto súvislosti zároveň žiadame, aby pred výsluchom v trestnom konaní požiadal súd Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o zbavenie mlčanlivosti tejto osoby;
- návrh výsluchu svedka A. T., nar. XX. E. XXXX, nakoľko tento by mal potvrdiť ním podpísané tvrdenia vo vyjadrení, ktoré nasvedčujú manipulácii s trestnou vecou, nakoľko z vyjadrenia vyplýva, že Ing. M. O. mal zaplatiť 100.000 eur za spoluprácu s orgánov činných v trestnom konaní, ktorá mala spočívať v nepravdivých svedectvách o vyšetrovanej trestnej veci, čím by sa zároveň naplnila aj zásada ústnosti;
- návrh na vyžiadanie záznamov od Zboru väzenskej a justičnej stráže, s kým bol Ing. M. O. na cele, špeciálne poukazujeme na celu č. 1403 dňa 14. novembra 2018, s kým bol na vychádzkach (vychádzkový dvorec aj blok), špeciálne poukazujeme na p. Kováča, v akých časoch, kto ho navštevoval a kedy, počas výkonu väzby v Ústave na výkon väzby Bratislava, vrátane návštev orgánov činných v trestnom konaní a operatívnych pracovníkov, nakoľko tento dôkaz je nevyhnutý k preukázaniu, že osoba svedka A. T. a spolupracujúca osoba Ing. M. O. sa reálne mohli stretnúť a byť v kontakte, že osoba A. T. uvádzal pravdivé informácie a z dôvodu vyššie popisovanej možnej manipulácie so svedeckými výpoveďami;
- návrh na vyžiadanie záznamov od Zboru väzenskej a justičnej stráže, s kým bol A. T., nar. XX. E. XXXX na cele, špeciálne poukázal na celu č. 1403 do dňa 14. novembra 2018, na vychádzkach (vychádzkový dvorec a blok), v akých časoch a kedy, nakoľko tento dôkaz je nevyhnutý k preukázaniu, že osoba svedka A. T. a spolupracujúca osoba Ing. M. O. sa reálne mohli stretnúť a byť v kontakte, tento dôkaz je dôležitý aj pre identifikáciu posledného miesta pobytu na účel predvolania svedka na výsluch;
- zápisnicu o výsluchu svedka Ing. I. zo 7. augusta 2018 (str. 7 zápisnice, č. I. 2145), v ktorej sa poukazuje na záznam z telekomunikačnej prevádzky z 1. augusta 2018, kde Ing. M. O. povedal tomuto svedkovi, že sa zastavil za šéfkou (pozn. Ing. J.) a že jej napíše kvôli podpisu, nakoľko z tohto dôkazu vyplýva, že Ing. M. O. bol osobou, ktorá mala vplyv - vplývajúcou vo vzťahu k verejnej činiteľke a obžalovaný má právo, aby súd vykonával dôkazy aj v jeho prospech, nie len v neprospech;
- zápisnicu o výsluchu svedka Y. J. z 13. augusta 2018 (str. 7 zápisnice, č. I. 2153), ktorý uviedol, že obžalovaného nepozná, ale za to vypovedal, že Bratislava je malá dedina a developeri rozprávajú, že ak sa s Ing. M. O. (nie obžalovaným) nepodpíše zmluva, tak súhlas nedostane na úrade a priamo uviedol, že bol vydieraný Ing. M. O., nakoľko tento dôkaz potvrdzuje nepravdivosť tvrdení spolupracujúceho svedka o spojení obžalovaného s odsúdenými Ing. M. O. a Ing. J. a obžalovaný má právo, aby súd vykonával dôkazy aj v jeho prospech, nie len v neprospech;
- zápisnicu o výsluchu svedka T. L. z 10. apríla 2018 (str. 5 predmetnej zápisnice, č. I. 7), nakoľko z obsahu vyplýva, že sám T. L. sa priznal ku skutku nepriamej korupcie (optikou orgánov činných v trestnom konaní, ktorú obžalovaný odmieta) tým, že na žiadosť RNDr. F. reagoval, že vie určite zabezpečiť nejakú protihodnotu pri akcii Nové Vinice ako skutku. T. L. vierohodným svedkom nikdy nemohol byť, s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/52/2019, z dôvodu preukázania nezákonného dôkazného prostriedku z titulu donútenia alebo hrozby donútenia a obžalovaný má právo, aby súd vykonával dôkazy aj v jeho prospech, nie len v neprospech;
- uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018, nakoľko tento je spôsobilý priniesť podstatné skutočnosti pre ustálenie skutkového a najmä právneho stavu veci vo vzťahu k nezákonnému dôkazu získanému donútením vo väzbe na doktrínu plodov z otráveného stromu;
- príkaz súdu na domovú prehliadku vo vzťahu k obžalovanému z 31. júla 2018, nakoľko tento je spôsobilý priniesť podstatné skutočnosti pre ustálenie skutkového a najmä právneho stavu veci vo vzťahu k nezákonnému dôkazu získanému donútením vo väzbe na doktrínu plodov z otráveného stromu;
- prepis obrazovo-zvukového záznamu na č. I. 10525, nakoľko tento preukazuje provokáciu agenta voči kontrolovanej osobe obžalovaného, ktorá nie je verejným činiteľom, čo predstavuje nezákonnosť a nepoužiteľnosť dôkazu (obrazovo-zvukové záznamy a výpoveď svedka T. L.);

- oboznámiť realizačný návrh zo dňa 10. apríla 2018 na č. l. 1, nakoľko tento je spôsobilý priniesť podstatné skutočnosti pre ustálenie skutkového a najmä právneho stavu veci vo vzťahu k nezákonnému dôkazu získanému donútením vo väzbe na doktrínu plodov z otráveného stromu;
- oboznámiť úradný záznam zo dňa 10.04.2018 (lustrácia podozrivého T. L.), nakoľko tento je spôsobilý priniesť podstatné skutočnosti pre ustálenie skutkového a najmä právneho stavu veci vo vzťahu k nezákonnému dôkazu získanému donútením vo väzbe na doktrínu plodov z otráveného stromu, zároveň dodali, že sa nejedná o dôkaz v prospech alebo neprospech obžalovaného, ale tento smeruje na preskúmanie zákonnosti postupov OČTK v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 119 ods. 3, ods. 5 Trestného poriadku, ktoré konaniu proti obžalovanému predchádzali;
- oboznámiť úradný záznam na č. l. 29 (neúspešné vyhľadávanie spolupracujúcich osôb v prospech polície), nakoľko tento je spôsobilý priniesť podstatné skutočnosti pre ustálenie skutkového a najmä právneho stavu veci vo vzťahu k nezákonnému dôkazu získanému donútením vo väzbe na doktrínu plodov z otráveného stromu, zároveň dodali, že sa nejedná o dôkaz v prospech alebo neprospech obžalovaného, ale tento smeruje na preskúmanie zákonnosti postupov orgánov činných v trestnom konaní v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 119 ods. 3, ods. 5 Trestného poriadku, ktoré konaniu proti obžalovanému predchádzali;
- zápisnicu o výsluchu T. L. z 30. júla 2018, nakoľko tento je spôsobilý priniesť podstatné skutočnosti pre ustálenie skutkového a najmä právneho stavu veci vo vzťahu k nezákonnému dôkazu získanému donútením vo väzbe na doktrínu plodov z otráveného stromu;
- zápisnicu o výsluchu T. L. z 9. apríla 2019, nakoľko tento je spôsobilý priniesť podstatné skutočnosti pre ustálenie skutkového a najmä právneho stavu veci vo vzťahu k nezákonnému dôkazu získanému donútením vo väzbe na doktrínu plodov z otráveného stromu;
- vykonať záznam o odmietnutí podstatného návrhu dôkazu na č. l. 16686, z dôvodu preukázania účelového porušovania práv na obhajobu zo strany orgánov činných v trestnom konaní;
- vykonať výpis z registra verejného partnerstva k času skutkom č. 3 - č. 9; z dôvodu preukázania, kto bol konateľom a konečným užívateľom výhod za obchodnú spoločnosť X., s. r. o. v čase skutkov, čo má podstatný význam na druh a výšku trestu obžalovaného (podmienečný trest/nepodmienečný trest odňatia slobody 12 - 15 rokov);
- dohoda o vine a treste Ing. L. z 30. januára 2020, ktorá preukazuje zaujatosť sudcu JUDr. Stieranku, ktorý bol zaujatý, nakoľko schvaľoval dohodu o vine a treste spoluobvinenej vylúčenej na samostatné konanie;
- návrh (ku skutku č. 3) na zabezpečenie informácie z príslušného Daňového úradu a/alebo z Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, či robil kontrolu na DPH a/alebo či robil kontrolu na daň z príjmov právnických osôb či fyzických osôb za zdaňovacie obdobie apríl roku 2018 u daňových subjektov: H. a. s., IČO: XX XXX XXX, N. C. ntial, a. s., IČO: XX XXX XXX, a ak áno, či správca dane dorúbil rozdiel na DPH a/alebo či dorúbil rozdiel na dani z príjmov právnických osôb či fyzických osôb dotknutých daňových subjektov za predmetné zdaňovacie obdobie, resp. či vznikla vôbec vznikla daňová povinnosť, a to z dôvodu, že vzniknutie daňovej povinnosti preukazuje právny dôvod, čo vylučuje plnenie bez právneho dôvodu a z dôvodu, že doplnením dokazovania na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom, s poukazom na bod IX, budú vykonané všetky relevantné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu a overené všetky okolnosti významné pre ustálenie skutkového stavu veci;
- návrh (ku skutku č. 4) na zabezpečenie informácie z príslušného Daňového úradu a/alebo z Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, či robil kontrolu na DPH a/alebo či robil kontrolu na daň z príjmov právnických osôb či fyzických osôb za zdaňovacie obdobie máj a jún roku 2018 u daňových subjektov: X.-E., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, L., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, a ak áno, či správca dane dorúbil rozdiel na DPH a/alebo či dorúbil rozdiel na dani z príjmov právnických osôb či fyzických osôb dotknutých daňových subjektov za predmetné zdaňovacie obdobie, a to z dôvodu, resp. či vznikla vôbec vznikla daňová povinnosť, a to z dôvodu, že vzniknutie daňovej povinnosti preukazuje právny dôvod, čo vylučuje plnenie bez právneho dôvodu a z dôvodu, že doplnením dokazovania na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom, s poukazom na bod IX, budú vykonané všetky relevantné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu a overené všetky okolnosti významné pre ustálenie skutkového stavu veci;
- návrh (ku skutku č. 5) na zabezpečenie informácie z príslušného Daňového úradu a/alebo z

Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, či robil kontrolu na DPH a/alebo či robil kontrolu na daň z príjmov právnických osôb či fyzických osôb za zdaňovacie obdobie máj roku 2018 u daňových subjektov: T. s. r. o., IČO: XX XXX XXX, T., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, a ak áno, či správca dane dorúbil rozdiel na DPH a/alebo či dorúbil rozdiel na dani z príjmov právnických osôb či fyzických osôb dotknutých daňových subjektov za predmetné zdaňovacie obdobie, ktorý dôvodne žiadame s poukazom na bod IX aj napriek tomu, že k zloženiu peňazí nedošlo, nakoľko obžalovaný má právo navrhnúť vykonanie dôkazov v jeho prospech, teda požadovať správu, že k daňovej kontrole neprišlo a mať exekučný titul v nadväznosti na obhajobnú argumentáciu, že žalobca nevie vyvrátiť obžalovanému plnenie na základe právneho dôvodu - mandátnej zmluvy a k eventuálnej celkovej škode nemôže pričítať DPH a/alebo daň z príjmov;

- návrh (ku skutku č. 6) na zabezpečenie informácie z príslušného Daňového úradu a/alebo z Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, či robil kontrolu na DPH a/alebo či robil kontrolu na daň z príjmov právnických osôb či fyzických osôb za zdaňovacie obdobie máj roku 2018 u daňových subjektov: T. s. r. o., IČO: XX XXX XXX, T., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, a ak áno, či správca dane dorúbil rozdiel na DPH a/alebo či dorúbil rozdiel na dani z príjmov právnických osôb či fyzických osôb dotknutých daňových subjektov za predmetné zdaňovacie obdobie, a to z dôvodu, resp. či vznikla vôbec vznikla daňová povinnosť, a to z dôvodu, že vzniknutie daňovej povinnosti preukazuje právny dôvod, čo vylučuje plnenie bez právneho dôvodu a z dôvodu, že doplnením dokazovania na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom, s poukazom na bod IX, budú vykonané všetky relevantné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu a overené všetky okolnosti významné pre ustálenie skutkového stavu veci;

- návrh (ku skutku č. 7) na zabezpečenie informácie z príslušného Daňového úradu a/alebo z Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, či robil kontrolu na DPH a/alebo či robil kontrolu na daň z príjmov právnických osôb či fyzických osôb za zdaňovacie obdobie máj roku 2018 u daňových subjektov: T. s. r. o., IČO: XX XXX XXX, F. S. s. r. o., IČO: XX XXX XXX, a ak áno, či správca dane dorúbil rozdiel na DPH a/alebo či dorúbil rozdiel na dani z príjmov právnických osôb či fyzických osôb dotknutých daňových subjektov za predmetné zdaňovacie obdobie, a to z dôvodu, resp. či vznikla vôbec vznikla daňová povinnosť, a to z dôvodu, že vzniknutie daňovej povinnosti preukazuje právny dôvod, čo vylučuje plnenie bez právneho dôvodu a z dôvodu, že doplnením dokazovania na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom, s poukazom na bod IX, budú vykonané všetky relevantné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu a overené všetky okolnosti významné pre ustálenie skutkového stavu veci;

- návrh (ku skutku č. 8) na zabezpečenie informácie z príslušného Daňového úradu a/alebo z Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, či robil kontrolu na DPH a/alebo či robil kontrolu na daň z príjmov právnických osôb či fyzických osôb za zdaňovacie obdobie júl roku 2018 u daňových subjektov: H. a.s., IČO: XX XXX XXX, Ing. Y. L., IČO: XX XXX XXX, a ak áno, či správca dane dorúbil rozdiel na DPH a/alebo či dorúbil rozdiel na dani z príjmov právnických osôb či fyzických osôb dotknutých daňových subjektov za predmetné zdaňovacie obdobie, ktorý dôvodne žiadame s poukazom na bod IX aj napriek tomu, že k zloženiu peňazí nedošlo, nakoľko obžalovaný má právo navrhnúť vykonanie dôkazov v jeho prospech, teda požadovať správu, že k daňovej kontrole neprišlo a mať exekučný titul v nadväznosti na obhajobnú argumentáciu, že žalobca nevie vyvrátiť obžalovanému plnenie na základe právneho dôvodu - mandátnej zmluvy a k eventuálnej celkovej škode nemôže pričítať DPH a/alebo daň z príjmov;

- návrh (ku skutku č. 9) na zabezpečenie informácie z príslušného Daňového úradu a/alebo z Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, či robil kontrolu na DPH a/alebo či robil kontrolu na daň z príjmov právnických osôb či fyzických osôb za zdaňovacie obdobie júl roku 2018 u daňových subjektov: T. s. r. o., IČO: XX XXX XXX, T., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, a ak áno, či správca dane dorúbil rozdiel na DPH a/alebo či dorúbil rozdiel na dani z príjmov právnických osôb či fyzických osôb dotknutých daňových subjektov za predmetné zdaňovacie obdobie, ktorý dôvodne žiadame s poukazom na bod IX aj napriek tomu, že k zloženiu peňazí nedošlo, nakoľko obžalovaný má právo navrhnúť vykonanie dôkazov v jeho prospech, teda požadovať správu, že k daňovej kontrole neprišlo a mať exekučný titul v nadväznosti na obhajobnú argumentáciu, že žalobca nevie vyvrátiť obžalovanému plnenie na základe právneho dôvodu - mandátnej zmluvy a k eventuálnej celkovej škode nemôže pričítať DPH, čo je v rozpore s princípom DPH neutrality a v rozpore s unijným európskym právom ako aj

judikatúrou Súdneho dvora EU na úseku DPH (INZO a ROMPELMAN);

- znalecký posudok č. 10/2024, vypracovaný znalcom J. X, spol. s r. o., H. Z. X, XXX XX F., znalec z odboru „Ekonomika a riadenie podnikov“ v odvetví „Oceňovanie a hodnotenie podnikov“ pod evidenčným číslom 900133, vo veci stanovenia výšky prospechu s odôvodnením, že zabezpečenie znaleckého posudku v tomto prípade a odpočítanie DPH podľa úijného práva nie je voľbou prokurátora, ale povinnosťou (vyplývajúcou z dôkazného bremena) pre spoľahlivé objasnenie skutkového stavu, o ktorom neexistujú rozumné pochybnosti a to podľa § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku. Ak pochybnosti pretrvávajú, súd sa s týmito pochybnosťami musí vysporiadať zákonným spôsobom a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby prokurátora;
- celú utajenú prílohu trestného spisu v tejto trestnej veci
- prehratie obrazovo-zvukových záznamov z dôvodu, že obžalovaný nevie ani z opisu dôkazu v obžalobe a rozsudku, čo sa na týchto záznamoch nachádza, tieto neboli prehraté, preto obžalovaný považuje tento dôkaz, o ktorý sa opiera jeho vina za nevykonaný, obžalovaný ani odvolací súd nemá vedomosť, či sú záznamy dobre viditeľné a zrozumiteľné.

Vyššie špecifikované navrhované dôkazy sú podľa názoru obžalovaného dôkazy nevyhnutné k zisteniu skutkového stavu bez dôvodných pochybností v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Nevykonaním navrhovaných dôkazov by došlo k opomenutiu týchto dôkazov, k narušeniu spravodlivosti predprípravného konania a k porušeniu povinnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu vykonávať obojsmerné dokazovanie, t. j. v prospech aj v neprospech páchatel'a podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Ďalej obžalovaný poukázal na kritéria tzv. Perna test (rozsudok veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Perna proti Taliansku zo 6. mája 2003, č. 48898/99, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018, č. 36658/05).

Vzhľadom na uvedené obžalovaný Ing. F. C. zhrňujúco uviedol, že sú splnené podmienky pre zrušenie odsudzujúceho rozsudku vo vzťahu k obžalovanému a/alebo pre vrátenie veci späť na nové konanie a nové prejednanie, a to zohľadňujúc všetky vady konania predchádzajúce vydaniu napádaného rozsudku ako aj pre všetky vyššie označené a vyššie uvedené vady nezákonnosti napádaného rozsudku a súčasne aj nakoľko k obžalobe neboli priložené záznamy o poskytnutých benefitoch spolupracujúcim osobám Ing. Tomášovi O. a T. L., resp. jeho právnickej osobe T., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, podľa § 235 písm. e) Trestného poriadku a rovnako bolo v prípravnom konaní ako aj v súdnom konaní porušené právo obžalovaného na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru, pretože neboli objasnené a posúdené benefity poskytnuté spolupracujúcim osobám ani nebola posúdená hodnovernosť a pravdivosť svedeckých výpovedí spolupracujúcich osôb Ing. M. O. a T. L.

Obžalovaný vo vzťahu k nezohľadneniu prieťahov v konaní vo veci samej v uloženom treste taktiež opätovne zdôraznil, že celková dĺžka trestného konania je neprimeraná a ústavne non-konformná a je v rozpore s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (na ktoré následne poukázal), čo prvostupňový súd nezohľadnil. Pokračoval, že predmetné konanie je trestným konaním, ktoré je vzhľadom pre svoju povahu citlivým konaním s ohľadom na status obžalovaného v období od 7. augusta 2018 do 12. augusta 2019 a s ohľadom na výkon väzby je pre obžalovaného odstránenie jeho právnej neistoty extrémne dôležité. Podľa obžalovaného, Prezídium Policajného zboru, národná kriminálna agentúra zodpovedá za prieťahy v konaní v dĺžke 1 rok a 5 dní od vydania uznesenia o vznesení obvinenia (7. augusta 2018) za trvania výkonu väzby (od 7. augusta 2018 do 12. augusta 2019) do podania obžaloby (11. júla 2019), Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zodpovedá za prieťahy v konaní v dĺžke 1 rok a 5 dní od vznesenia obvinenia (7. augusta 2018) za trvania výkonu väzby (od 7. augusta 2018 do 12. augusta 2019) do podania obžaloby (11. júla 2019), Špecializovaný trestný súd zodpovedá za prieťahy v konaní v dĺžke 3 roky a 1 mesiac (bez 3 dní) od podania obžaloby prokurátora (11. júla 2019), kedy prvostupňový súd odmietol prijať obžalobu, ktorú mu Najvyšší súd Slovenskej republiky vrátil späť, čo predstavuje neefektívnu a nesústredenú činnosť prvostupňového súdu za stáleho trvania výkonu väzby (od 7. augusta 2018 do 12. augusta 2019) až po vydanie rozhodnutia súdu prvého stupňa v merite veci (5. augusta 2022), Najvyšší súd Slovenskej republiky zodpovedá za prieťahy v konaní v dĺžke 1 rok a 8 mesiacov od prijatia odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa spolu so spisovým materiálom (19. januára 2023). Ďalej

obžalovaný poukázal na R 46/2017, R 10/2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2000, sp. zn. 6 To 16/2000, a uviedol, že súdy by mali svoje pochybenia v práve na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zohľadniť vo výške trestu. Rovnako poukázal na nálezy Ústavného súdu Českej republiky z 31. marca 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, z 12. apríla 2007, sp. zn. I. ÚS 603/06, zo 6. septembra 2006, sp. zn. II. ÚS 535/03, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 13/2008, a uviedol, že plynutím času od spáchania trestného činu sa prvok prevencie oslabuje; to platí obzvlášť v prípade, pokiaľ ide o výnimočné konanie obvineného vymykajúce sa inak riadnemu spôsobu života. Obžalovaný poznamenal, že predlžovaním trestného konania sa základný vzťah medzi trestným činom a ukladaným trestom vytráca. V takom prípade je potrebné zo strany súdu prijať spravodlivé rozhodnutie zaručujúce rovnováhu medzi záujmom spoločnosti na potrestaní páchatel'a a zásahom do práv obvinenej osoby v dôsledku niekoľkoročného trestného stíhania a následného uloženia trestu. V takých v prípadoch je v zmysle judikatúry žiaduce postupovať v intenciách mimoriadneho zníženia trestu, upustenia od potrestania, či zastavenia trestného stíhania. Podľa názoru obžalovaného mali byť prietahy v trestnom konaní zohľadnené aj pri posudzovaní materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, čo by v konečnom dôsledku zakladalo oslobodenie spod obžaloby pri skutkoch tvoriacich prečin. Zároveň v zmysle novely Trestného zákona majú súdy minimálne na prietahy v konaní vo veci samej prihliadať v rámci poľahčujúcich okolností a to podľa § 36 písm. p) Trestného zákona.

Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietne návrh dôkazov obžalovaného (súd nie je povinný vyhovieť všetkým návrhom dôkazov, ale musí sa s odmietnutím návrhov dôkazov dôsledne a dôkladne vysporiadať), je podľa obžalovaného potrebné, aby zrozumiteľným, riadnym a vyčerpávajúcim spôsobom reagoval na návrhy dôkazov a vysvetlil, prečo obžalovaným navrhovaný dôkaz nespĺňa náležitosti podľa, ak:

- a) tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, má relevantnú súvislosť s predmetom konania;
- b) je spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť, ktorá má relevantnú súvislosť s predmetom konania;
- c) nie je nadbytočný k overeniu alebo vyvráteniu skutočnosť, ktorá má relevantnú súvislosť s predmetom konania a o tejto skutočnosti existujú dôvodné (rozmerné) pochybnosti.

Obžalovaný Ing. F. C. na záver uviedol, že týmto návrhom doplnil odôvodnenie svojho odvolania o námietky vyššie špecifikované, zároveň poukazuje na nedostatočné a všeobecné odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, prečo svedkom uveril, čím je rozhodnutie zaťažené vadou nepreskúmateľnosti pre neurčitost' a pre neuvedenie dôvodov a tak i vadou právnej arbitrárnosti a zmätočnosti a tak i vadou nezákonnosti. Bez riadneho a hĺbkového preskúmania a overenia otázky vierohodnosti a pravdovravnosti výpovedí svedkov - spolupracujúcej osoby Ing. M. O. a T. L. voči obžalovanému a bez existencie nepretržitej rady iných nepriamych dôkazov v spojitosti s dôkazmi v prospech obžalovaného nemožno vytvoriť ucelenú reťaz dôkazov preukazujúcich nepochybné vinnu obžalovaného tak ako to nezákonne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 24. septembra 2024 obžalovaný Ing. F. C. prostredníctvom ďalšieho obhajcu doplnil vyššie uvedené odvolanie, v ktorom nad rámec už vyššie rozsiahlo uvedeného doplnil, že pokiaľ generálny prokurátor Slovenskej republiky 20. mája 2019 vo vybavení návrhu na postup podľa § 363 Trestného poriadku, na podnet JUDr. Mišíkovej (zásada dobrodenia) vyjadril právny názor, že uznesenie o začatí trestného stíhania z 10. apríla 2018 a uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018 nespĺňajú zákonné požiadavky, nakoľko sú neurčité a tým nespĺňajú požiadavku nezameniteľnosti skutku, týmto právnym názorom bol prokurátor ako žalobca viazaný a nebol podľa obžalovaného oprávnený podať obžalobu. Pokračoval, že pokiaľ je uznesenie z 10. apríla 2018 nezákonné, sú od počiatku nezákonné aj všetky ďalšie dôkazy, ktoré u nikoho nemohli viesť k spôsobilému podkladu na začatie trestného stíhania, vznesenie obvinenia a podanie obžaloby. Postup prokurátora, ktorý predchádzal konaniu pred súdom bol podľa obžalovaného v hrubom rozpore so zákonom, nakoľko nerešpektoval právny názor nadriadeného prokurátora a vedome postavil obžalobu na nulitných uzneseniach o začatí trestného stíhania. Takto podaná obžaloba nemôže podľa obžalovaného tvoriť spôsobilý základ odsudzujúceho rozsudku. S takouto paušalizáciou uznesení podľa § 199

Trestného poriadku zo strany súdu v najzávažnejšej otázke celého trestného konania, vo veci začatia trestného stíhania pre korupciu, sa obžalovaný nestotožnil, rovnako ako ani s obsahom zákonných náležitostí v uznesení z 31. mája 2018, preto obžalovaný navrhol vykonať ako dôkaz všetky tri uznesenia. Ďalej zopakoval argumentáciu vo vzťahu k predmetným uzneseniam, čím podľa obžalovaného neobstojí argumentácia prokurátora, že nie je možné bližšie konkretizovať konania a ak by sa toto tvrdenie zakladalo na pravde, tak podľa neho nemožno uznesenie o začatí trestného stíhania uponáhľať a začať využívať inštitúty Trestného poriadku na podklade blanco uznesenia. Obžalovaný s poukazom na analogické rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2023, sp. zn. 1 To 13/2022, uviedol, že vyšetrovateľ používa v skutkovej vete uznesenia o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018 s vyššou ako obvykle nevyhnutnou frekvenciou výrazy ako „v presne nezistenom období, bližšie nezistené miesta, neustálené fyzické a právnické osoby, nezistené plnenia, neustáleným zamestnancom“. Problematickosť používania uvedených výrazov podľa obžalovaného spočíva v tom, že sa môžu stať akousi „premennou“, za ktorú bude možné dosadiť žiadanú určitú „hodnotu“, aká bude práve vyhovovať. To naozaj do veľkej miery spôsobuje neurčitosť a oslabuje požiadavku nezameniteľnosti a totožnosti skutkov čo do kvality vyžadovanej podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku. V prevažnej väčšine takpovediac paušálnym spôsobom jednotlivé konkrétne náležitosti v ktorých boli z hľadiska dejovej línie identifikované personálne, časové, miestne, vzťahové a rozsahové „markanty“ nahradil schémou, podľa ktorej v podstate (zjednodušene povedané) mala byť páchaná trestná činnosť nezistenou osobou na nezistenom mieste, pričom väčšinu z nich však takpovediac „spaušalizoval“. Tento v podstate neutržateľný prístup sa podľa obžalovaného nutne odrazil i vo vzťahu k otázke totožnosti skutku v uznesení o vznesení obvinenia a obžalobe a otázke začatia trestného stíhania pre tie skutky, pre ktoré bolo vznesené obvinenie. Zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebola snaha o bližšiu konkretizáciu skutku pred vznesením obvinenia (teda v uznesení o začatí trestného stíhania), napriek tomu, že týmito intonáciami disponovali 31. mája 2018 z výsledkov postupu podľa § 114, 115, 117 Trestného poriadku (príkazy vydané po začatí trestného stíhania z 10. apríla 2018 v bode 1 a v bode 2, pričom ale stále zostal v názore, že pre tieto skutky neboli zákonne získané, pretože uznesenie z 10. apríla 2018 bolo nezákonné aj podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky). Podľa obžalovaného zo skutkovej vety nevyplyva opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností za akých k nemu došlo podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku (ako tvrdil súd v konaní o prijatí obžaloby), nakoľko je vyjadrená príliš abstraktným a nedostatočne konkrétnym spôsobom. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky by podľa názoru obžalovaného vo vzťahu k svojmu predchádzajúcemu právnomu posúdeniu (2 Tost 12/2020) mal mu poskytnúť vyčerpávajúcim, zrozumiteľným, jasným a korektným spôsobom odpovede na všetky jeho odvolacie námietky vo vzťahu k nezačatiu trestného stíhania.

Obžalovaný opätovne navrhol vykonanie dôkazov a to:

- a) uznesenie o začatí trestného stíhania z 10. apríla 2018, nakoľko tento dôkaz podľa neho preukazuje, že nebolo voči obžalovanému začaté trestné stíhanie a je nutné ho oslobodiť spod obžaloby prokurátora;
- b) uznesenie o začatí trestného stíhania z 31. mája 2018, nakoľko tento dôkaz podľa neho preukazuje, že nebolo voči obžalovanému začaté trestné stíhanie a je nutné ho oslobodiť spod obžaloby prokurátora;
- c) uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zo 7. augusta 2018, nakoľko tento dôkaz podľa neho preukazuje, že nebolo voči obžalovanému začaté trestné stíhanie a je nutné ho oslobodiť spod obžaloby prokurátora;
- d) rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tost 12/2020, nakoľko tento dôkaz podľa neho preukazuje nesprávne posúdenie začatia trestného stíhania;
- e) vybavenie návrhu na postup podľa § 363 Trestného poriadku JUDr. Evy Mišíkovej, z 20. mája 2019 (XVI/2 PZ 22/19/1000-6, č. l. 5553a), nakoľko tento dôkaz podľa neho preukazuje nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku z 10. apríla 2018 a 31. mája 2018, ktoré ma podľa neho za následok nezákonnosť celej trestnej veci.

V ďalšej časti obžalovaný argumentoval, že ak by sa odvolací súd nestotožnil s jeho argumentáciou, tak samostatne poukázal na nezákonnosť získaných a vykonaných dôkazov (a ďalších nimi otrávených dôkazov), konkrétne uviedol domovú prehliadku Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2022, sp. zn. III. ÚS 455/2022, pri skúmaní legality, legitímnosti a proporcionality poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Peck proti Spojenému kráľovstvu z

28. januára 2003 (č. 44647/98). Rovnaká argumentácia sa podľa obžalovaného vzťahuje aj na prehliadku iných priestorov - osobných motorových vozidiel, nakoľko pri nej došlo k zaisteniu vecí právnickej osoby (W., s. r. o.) ktorá má k nim vecné právo a ktorej nebolo doručené rozhodnutie (upovedomenie) o zaistení majetku od orgánu, nebola písomne vyrozumená podľa § 105 ods. 5 a § 93 Trestného poriadku. Pokračoval, že príkaz o prehliadke nebol rovnako doručený vlastníčkovi a užívateľovi (iný užívateľ nebol legálne preukázaný s poukazom na operatívno-pátraciu činnosť), a to právnickej osobe J., s. r. o. v zmysle § 101 ods. 1 Trestného poriadku. Spoločnosť nebola vyzvaná podľa § 104 Trestného poriadku, tieto informácie neboli uvedené ani v zápisnici podľa § 105 ods. 5 Trestného poriadku. Ide podľa obžalovaného o neopakovateľný úkon, a poznamenal, že ak nie sú splnené zákonné náležitosti, vadu nemožno sanovať a dôkaz je absolútne neúčinný. Poukázal na listinné dôkazy zaistené pri prehliadke. Dodal, že nedodržanie ustanovenia § 101 Trestného poriadku je nelegálne (III. ÚS 172/2010). Ďalej namietal, že právnickej osobe (J., s. r. o.), u ktorej nebolo vydané písomné potvrdenie o výsledku úkonu podľa § 105 ods. 6 Trestného poriadku; nebola informovaná o domovej prehliadke, ani o prehliadke iných priestorov a zaistení vecí, a následne nebola poučená, nebol jej doručený príkaz, ani nepodpisovala zápisnicu z prehliadky, napriek tomu, že boli zaistované listinné dôkazy patriace obchodným spoločnostiam (T. s. r. o., podpisovala len fyzická osoba). Takto získané listinné dôkazy sú podľa obžalovaného získané nezákonne a táto nezákonnosť sa prenáša aj na ďalšie dôkazy (doktrína plodov z otráveného stromu), napr. znalecký posudok. Doplnil, že nedostatočná formulácia sa vzťahuje na všetky príkazy na prehliadku iných priestorov alebo všetky príkazy podľa 114, 115, 117 Trestného poriadku.

Podľa obžalovaného informácie získané z operatívno-pátracej činnosti sú procesne nepoužiteľné v odôvodnení príkazu na domovú prehliadku na uvedenej adrese, činnosť je podľa jeho názoru za hranicou únosnosti operatívno-pátracej činnosti, ktorá javí znaky sledovania.

V ďalšej časti obžalovaný uviedol, že nevydanie príkazu podľa § 91 Trestného poriadku zakladá nezákonnosť znaleckých posudkov a svedeckých výpovedí znalcov, nakoľko archivácia pre účely znaleckého skúmania nie je bez príkazu legálna. Komunikácia cez aplikácie Threema a WhatsApp predstavuje dáta, ktoré sú uložené vo virtuálnom priestore poskytovateľa uvedených služieb, pričom príkaz na zaistenie technických zariadení sa vzťahuje len na dáta uložené v týchto technických zariadeniach, preto akákoľvek komunikácia cez internetové aplikácie je nezákonným dôkazom tiež. Obžalovaný pokračoval, že prokurátor ani súd nevydali príkaz na vydanie, uchovanie a odňatie počítačových údajov s poukazom na § 91 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku. Poukázal na počítačové údaje nachádzajúce sa na hardvéroch, ktoré predstavujú priestor pre ukladanie dát v počítačoch. Rovnako sa tak jedná aj pri hmotných nosičoch dátových súborov (USB a pevné disky). V elektronických zariadeniach sa nachádzajú dáta, na ktorých súd a orgány činné v trestnom konaní predpokladajú, že môžu byť uložené informácie súvisiace s trestnou činnosťou. Pri zaistení vecí je podľa obžalovaného zrejmé, že sa jedná o zaistenie zariadenia ako takého, aj dát v nich uložených. Avšak musí sa jednať o pamäťové úložisko tých konkrétnych zariadení. Čo sa týka komunikácií cez internetové aplikácie ako napr.: Viber, WhatsApp, Signal, email, tak úložiskom tejto komunikácie nie je mobil/notebook, ale virtuálny priestor na sieti cloud, ktorý má svojho majiteľa, t. j. správcu danej aplikácie/poskytovateľa služieb. Dáta sa neextrahujú a následne nearchivujú z mobilu/notebooku, ale zo siete, teda cloudu. Obžalovaný pokračoval, že podľa Dohovoru (rady Európy) o počítačovej kriminalite z 23. novembra 2001 je počítačovým údajom záznam informácií, ktorý je vhodný na spracovanie v počítačovom systéme. Všetky údaje, ktoré sú predmetom znaleckého skúmania, sú nezákonne získané. Záujem štátu na ochrane pred zločinnosťou zakladajúci legitímnosť zásahov do práva na súkromie pri realizácii niektorých inštitútov podľa Trestného poriadku musí byť uvedený do rovnováhy so závažnosťou zásahu do tohto práva. Podľa obžalovaného to znamená, zvoliť pri realizácii zásahu čo najmiernejší prostriedok, ktorý je súčasne spôsobilý zabezpečiť dosiahnutie sledovaného cieľa, napr. uprednostniť úkon uchovania a vydania počítačových údajov pred inštitútom vydania, resp. odňatia vecí. V opačnom prípade znamená neproporcionálny postup konajúceho orgánu porušenie garancií práva na súkromie a spravodlivého procesu, s poukazom na rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 68/2010. Obžalovaný zopakoval, že prokurátor nevydal príkaz na vydanie, uchovanie (extrahovanie dát znalcom pre znalecké skúmanie vyžaduje aj bez ďalšieho príkaz) a odňatie počítačových údajov s poukazom na § 91 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku. Poznamenal, že prokurátor by následne mal príkaz predlžovať

každých 90 dní podľa § 91 ods. 2 Trestného poriadku. Dodal, že podľa § 91 Trestného poriadku sa postupuje, keď je potrebné skopírovanie údajov alebo znemožnenie prístupu k nim cez iné zariadenie, ktoré by sa mohlo prihlásiť a zo siete ich vymazať. Všetky údaje, ktoré sú predmetom znaleckého skúmania, sú nezákonne získané, spolu so znaleckými posudkami vzťahujúcimi sa na údaje, ktoré boli získané zo siete alebo ktoré boli archivované, nakoľko k nim neexistuje príkaz podľa § 91 Trestného poriadku.

Obžalovaný zopakoval, že trvá na doplnení dokazovania vo vzťahu k benefitom, ktoré boli poskytnuté hybridným svedkom. Zdôraznil, že nesprávnou právnou kvalifikáciou bola mu odňatá možnosť vyhlásiť (pravdivo/účelovo) vinu s možnosťou zníženia trestu o 1/3 a urýchlenia celého trestného procesu, pričom obžalovaný dnes už mohol mať prípadný trest aj vykonaný ako aj možnosť pričítania poľahčujúcich okolností a táto skutočnosť podľa neho nemôže ostať opomenutá spolu s dôsledkami ani keby sa súd nestotožnil s názorom obhajoby vo vzťahu k neodstrániteľným procesným vadám. Podľa obžalovaného je rozklad korupčných skutkov v rozpore s § 122 Trestného zákona ako aj s princípom právnej istoty, nakoľko skutky v bode 3 - 9 obžaloby sú podľa obžaloby čiastkovými útokmi toho istého trestného činu, ktoré spája objektívna súvislosť vyžadovaná zákonom (zámer, predmet útoku, čas, spôsob spáchania) a to platí rovnako pre rozhodnutie ako aj pre stanovisko J. ako štatutára úradu. Ďalej poukázal na chronické opomínanie podstatnej dejovej línie v súvislosti so spoločnosťou D.-H. v celom trestnom konaní zakladá porušenie spravodlivého procesu, vysvetlil jednotlivé peňažné toky, z ktorých podľa neho medzi nim a obchodnými spoločnosťami a že jediná legalizácia mohla nastať v súvislosti s hypotetickým poskytovaním úplatku z titulu nepriamej korupcie obžalovaného voči O. cez spoločnosť D.-H., avšak opis skutku a podstatné dejové línie, ktoré vyjadrujú totožnosť skutku, nemožno meniť a nemožno obžalovaného ani odsťhať pre konanie, ktoré nie je legalizáciou, len preto, že skutok je pomenovaný touto právnou vetou a vôbec nie je táto odrazom skutkového stavu.

Podľa názoru obžalovaného v prípade uznania jeho viny, zopakoval, že uňho prevažujú poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j) a písm. p) Trestného zákona, pričom neexistuje žiadna priťažujúca okolnosť (neexistuje ani organizovaná skupina). Poznamenal, že podľa obžaloby mal spáchať viac trestných činov, ale v zmysle asperačnej zásady (ktorá je tu aplikovaná nesprávne - bod VII) sa zvyšuje horná hranica trestu a tú istú okolnosť podľa neho nemožno pričítať duplicitne a nemožno ju hodnotiť ako priťažujúcu okolnosť. Z pohľadu závažnosti skutku nemožno pojednávať o obzvlášť závažnom zločine s poukazom na novelu Trestného zákona. Dodal, že vo vzťahu k jeho správaniu sa, viedol riadny život pred skutkami, ktoré sa mu kladú za vinu, tieto trvali len krátku dobu od 4/2018 do 8/2018 a následne po vznesení obvinenia možno podľa neho konštatovať, že doposiaľ roky vedie riadny život tiež. Poukázal na skutočnosť, že už vykonal väzbu (kolúznú a preventívnu) v trvaní jedného roka.

Vzhľadom na argumentáciu uvedenú v doterajších (vyššie uvedených) vyjadreniach ako aj v jeho doplnení, s poukazom na veľké množstvo neodstrániteľných procesných pochybení, vrátane skutočnosti, že obžalovanému do podania predmetného podania nebolo začaté trestné stíhanie pre skutky korupcie a nezákonne získané dôkazy sa používajú v jeho neprospech, obžalovaný Ing. F. C. je toho názoru, že sú nadmieru splnené podmienky pre zrušenie odsudzujúceho rozsudku vo vzťahu k nemu, alternatívne pre vrátenie veci späť na nové konanie a nové prejednanie. Ak by súd, neberúc do úvahy jeho argumentáciu, pristúpil sám k odsudzujúcemu rozsudku, opätovne poukázal na neprimeranú dĺžku trestného konania, a to viac ako šesť rokov, na prevahu poľahčujúcich okolností proti priťažujúcim (2:0), ako aj na poskytnutý sľub obžalovaného v zmysle 53 Trestného zákona. Zopakoval, že dôkazmi bolo preukázané, že z údajných trestných činov pre seba nezískal žiaden prospech (výpisy z osobného účtu v banke, neexistencia bezpečnostnej schránky v banke na rozdiel od O. a J., žiadna hotovosť pri domovej prehliadke), teda ani nemohol prejavovať úsilie o náhradu škody, alebo vrátenie finančných prostriedkov, pochádzajúcich z údajnej trestnej činnosti, keďže žiadnymi nedisponoval.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 24. septembra 2024 obžalovaná spoločnosť H., a. s. prostredníctvom obhajcu navrhla prekvalifikovanie skutku z dôvodu novely Trestného zákona, nakoľko odôvodnenie rozsudku neobsahuje pri žiadnej obchodnej spoločnosti poukaz na dôkazy, o ktoré súd opiera vinu spoločnosti a ani poukaz, akými úvahami sa súd zaoberal pri ich hodnotení, zároveň dva odlišné konania prokurátor a súd neprístupným spôsobom iracionálne

spaušalizovali do jedného skutku. Obžalovaná spoločnosť navrhla, aby odvolací súd po preskúmaní veci v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výrokov o vine a trestoch týkajúcich sa obžalovanej obchodnej spoločnosti a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku a sám vo veci rozhodol rozsudkom a aby obžalovanú obchodnú spoločnosť podľa § 285 písm. a), resp. písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora pre všetky skutky, ktoré sú predmetom obžaloby a pre ktoré je obžalovaná obchodná spoločnosť stíhaná, alternatívne, aby v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa a aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a v rozsudku odôvodnil.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 24. septembra 2024 obžalovaná spoločnosť X.-E., s. r. o. prostredníctvom obhajcu uviedla, že vzhľadom na zmenu trestných kódexov navrhla prekvalifikovať skutok, pre ktorý je obžalovaná spoločnosť stíhaná, teda aby odvolací súd aplikoval priaznivejší zákon, zmenil právnu kvalifikáciu skutku pre nesprávne hmotnoprávne posúdenie veci a prečin podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona a po preskúmaní veci v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o vine a treste týkajúceho sa obžalovanej obchodnej spoločnosti a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol a obžalovanú obchodnú spoločnosť podľa § 285 písm. b), alebo písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora pre všetky skutky, pre ktoré je stíhaná, alternatívne navrhla, aby v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol; a podľa § 319 Trestného poriadku navrhla odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolateľa zotrvali na svojich odvolaniach. V záverečných návrhoch v podstate zotrvali na dôvodoch svojich odvolaní a súčasne žiadali prihliadať aj na novelu Trestného zákona účinnú od 6. augusta 2024.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadať na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že vzhľadom na modifikáciu návrhu prokurátora sú odvolania čiastočne dôvodné, a to predovšetkým s ohľadom na novelu Trestného zákona, vykonanú zákonom č. 40/2024 Z. z.

Pri ustaľovaní viny Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých dôkazov dospel k záveru o vine obžalovaných, rešpektujúc pritom právny názor odvolacieho súdu.

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov Špecializovaného trestného súdu neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že sa obžalovaní nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu nemôže sama o sebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a čiastočne aj právne závery súdu prvého stupňa.

Čo sa týka odvolacích námietok obžalovaných, najvyšší súd konštatuje, že odvolatelia podali obsiahle odvolania a v zásade tieto (z pohľadu ich relevantnosti) možno zhrnúť do nasledovných okruhov:

- 1) námietky týkajúce sa postupu vzťahujúceho sa k § 567t Trestného poriadku a s novelou Trestného poriadku súvisiacej úpravy spolupracujúcich osôb,
- 2) námietky týkajúce sa vylúčenia predsedu senátu,
- 3) námietky týkajúce sa procesného postupu v prípravnom konaní,
- 4) námietky vo vzťahu k zisteným a vykonaným dôkazom a ich hodnotenia,
- 5) námietky týkajúce sa právnej kvalifikácie skutkov,
- 6) námietky proti výroku o treste.

Vzhľadom na novelu Trestného poriadku, ktorá nadobudla účinnosť od 6. augusta 2024, sa obžalovaní domáhali (vo vzťahu k spolupracujúcim osobám) postupu podľa § 567t ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd a prokurátor v konaní pred súdom sú povinné v trestných stíhaniach začatých a právoplatne neskončených do 14. marca 2024 zosúladiť svoj postup pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s ustanoveniami § 33a, najneskôr však v primeranom predstihu pred právoplatným ukončením takéhoto trestného stíhania. To neplatí, ak bolo trestné stíhanie podľa predchádzajúcej vety zastavené do 14. marca 2024 z iného dôvodu ako podľa § 215 ods. 3. Ustanovenia § 33a sa podľa prvej vety použijú primerane, s prihliadnutím na procesný stav trestných stíhaní uvedených v prvej vete. V konaniach pred súdom prvého stupňa, v ktorých ku dňu účinnosti tohto zákona prebieha hlavné pojednávanie, prokurátor doplní náležitosti obžaloby podľa tohto zákona v lehote 10 dní od účinnosti tohto zákona a súd bezodkladne rozhodne o tom, či obžaloba spĺňa zákonné náležitosti. Ustanovenia § 241 a § 244 sa použijú primerane.

Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že súd a prokurátor v konaní pred súdom sú povinní v trestných stíhaniach začatých a právoplatne neskončených do 14. marca 2024 zosúladiť svoj postup pri spolupráci so spolupracujúcou osobou s § 33a Trestného poriadku, najneskôr však v primeranom predstihu pred právoplatným ukončením takéhoto trestného stíhania, pričom ustanovenie § 33a Trestného poriadku sa podľa prvej vety použijú primerane s prihliadnutím na procesný stav trestných stíhaní uvedených v prvej vete. V konaniach pred súdom prvého stupňa, v ktorých ku dňu účinnosti tohto zákona prebieha hlavné pojednávanie, prokurátor doplní náležitosti obžaloby podľa tohto zákona v lehote 10 dní od účinnosti tohto zákona a súd bezodkladne rozhodne o tom, či obžaloba spĺňa zákonné náležitosti. Súd však nevyhodnocuje okolnosti, za ktorých došlo k poskytnutiu benefitov spolupracujúcej osobe, ani ich zákonnosť či primeranosť, ale posudzuje výlučne to, či prokurátor v určenej lehote doplnil náležitosti obžaloby (R 47/2024). Uvedené platí pre konanie pred súdom prvého stupňa, odvolací súd nerozhoduje o tom, či obžaloba spĺňa alebo nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 235 Trestného poriadku s doplnením o uvedení poskytnutých benefitov spolupracujúcej osobe.

Napriek tomu ani odvolací súd nie je a nebol zbavený povinnosti prihliadať na poskytnuté benefity osôb,

ktoré v trestnom konaní spolupracovali s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom a usvedčovali (aj) obžalovaných z trestnej činnosti. Už Špecializovaný trestný súd oboznámil odsudzujúce rozsudky ktoré sa týkali Ing. J., RNDr. F., MVDr. Y., Mgr. F., JUDr. F., Ing. C., Ing. Q., Ing. L. a Ing. F., pričom sám doplnil dokazovanie a oboznámil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 30. októbra 2023, sp. zn. 15T/9/2023, ktorým bol obvinený Ing. M. O. uznaný vinným z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Aj odvolací súd posudzoval, či a aké „výhody“ uvedeným osobám boli poskytnuté v súvislosti s ich usvedčujúcimi výpoveďami, pričom konštatuje, že nezistil žiadnu neprimeranosť, či neadekvátnosť, ktorá by bola nepomerná medzi trestom, ktorý bol uvedeným osobám uložený a ich usvedčujúcou výpoveďou vo vzťahu k obžalovaným v tomto trestnom konaní.

Odvolatelia poukazovali na zaujatosť predsedu senátu z dôvodu, že rozhodol o schválení dohody o vine a treste, ktorá sa týkala Ing. Y. L. a spol. (rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 30. januára 2020, sp. zn. 2T/39/2019), s tým, že došlo k prejudikovaniu viny obžalovaných v tejto veci. Odvolací súd sa s touto námietskou nestotožnil, nakoľko zo skutku uvedeného v citovanom rozsudku je zrejmé, že Špecializovaný trestný súd zachoval pravidlá „opatrnosti“ a napriek tomu, že meno obžalovaného Ing. F. C. a spoločnosti H., a. s. sa uvádzajú v skutku, uvádzajú sa s dôvetkom, že o ich vine nebolo doposiaľ rozhodnuté, čo postačuje na to, aby bolo z kontextu skutku zjavné, že vina uvádzaných obžalovaných nebola vopred prejudikovaná a nebola porušená zásada prezumpcie nevinu.

Obžalovaní predniesli rozsiahle námietky k dôkaznej situácii, kde na niektorých miestach priam nekriticky namietali vykonané dôkazy. Odvolací súd však uvádza, že súd prvého stupňa dospel k správny záverom, že na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaní Mgr. C. Ž. a Ing. F. C. sa spoločne s ďalšími už odsúdenými osobami - Mgr. Y. J. a Ing. M. O. - dohodli na páchaní korupčnej trestnej činnosti, pričom podstatou tejto činnosti bola skutočnosť, spočívajúca v účelovom zdržiavaní činností vykonávaných na OSŽP, pričom dochádzalo k oslovovaniu klientov, aby uzavreli osobitnú zmluvu s niektorou z obžalovaných spoločností o výkone tzv. inžinieringu a následne malo byť zabezpečené plynulé vydanie kladného rozhodnutia alebo stanoviska príslušného orgánu životného prostredia. Súd prvého stupňa podrobne analyzoval konanie obžalovaných a prihliadajúc na výpovede vo veci spoluobvinených dospel k štruktúre trestnej činnosti. Je zrejmé, že obžalovaní disponovali informáciami priamo z OSŽP, ktoré poskytovala napr. aj Ing. J..

Špecializovaný trestný súd podrobne opísal vzájomnú koordináciu postupov všetkých obžalovaných tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania. Z výpovedí jednotlivých svedkov - Ing. O., Ing. J., RNDr. F., MVDr. Y., JUDr. F., Mgr. F., Ing. C., Ing. Q., Ing. L. - ktorí sami uznali svoju vinu a boli za svoje konanie odsúdení, tiež usvedčili obžalovaných a podrobne opísali dôvody, ako vo vzťahu ku konaniu, ktoré sa obžalovaným kladie za vinu, postupovali a ako vzájomne kooperovali. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil aj výpoveď svedka L., ktorého ustanovenie za agenta (napriek výhradám obžalovaných) aj odvolací súd, považuje za súladné s ustanoveniami Trestného poriadku.

Špecializovaný trestný súd na strane 22 a nasl. napadnutého rozsudku podrobne vysvetlil, z čoho vyplynula kooperácia obžalovaného C. s Ing. J., aká evidencia konaní jestvovala, ako sa vysporiadal s obhajobou ako obžalovaného C., tak aj s obhajobou obžalovaného Ž. a ktoré dôkazy vyvracajú ich tvrdenia. Participácia na činnosti OSŽP zo strany obžalovaného C. pritom nevyplýva len z jedného dôkazu, ale jednak z výpovedí svedkov, s ktorými korešponduje aj napr. komunikácia medzi ním a Ing. L.. Pokiaľ ide o obžalovaného Ž., rovnako jeho postavenie v „schéme“ trestnej činnosti je zrejmé a zjavné, či už z výpovedí svedkov, tak aj z komunikácie z telekomunikačnej prevádzky.

Obžalovaní namietali skutočnosti uvedené vo všeobecnom návetí skutku tak, ako ich ustálil špecializovaný trestný súd, najvyšší súd sa s týmito námietkami nestotožnil, nakoľko všetky uvádzané skutočnosti všeobecného návetia sú založené na zákonných dôkazoch a z nich vyplývajúcich zistení, pričom v rámci nich boli bližšie zistené a špecifikované jednotlivé skutky označené v bodoch 1 až 9. Obžalovaný Ž. je v bodoch 1, 2, 4, 5 usvedčovaný (okrem výpovede Ing. O.) aj výpoveďami JUDr. F. a Mgr. F. (skutky 1, 2) a výpoveďami Ing. C. a svedka L. (skutky 4, 5) s ktorými korešpondujú aj

listinné dôkazy a vyplýva z ich, že činnosť OSŽP bola viazaná na vyplatenie vyžiadaných „odmien“ spôsobom ako je uvedené pri jednotlivých skutkoch. Obžalovaný C. v bodoch 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 je (opäť okrem výpovede Ing. O.) rovnako usvedčovaný priamo jednotlivými svedeckými výpoveďami - Ing. Q. (skutok 3), svedka L., Ing. C., RNDr. F. (skutky 4, 5, 6, 9), Ing. F. (skutok 7), Ing. L. (skutok 8) a s ich výpoveďami, či nimi uvádzanými skutočnosťami korešpondujúcimi listinnými dôkazmi. Pokiaľ ide o jednotlivé právnické osoby, ich participácia na trestnej činnosti jednoznačne vyplynula aj z listinných dôkazov.

Najmä obžalovaný C. poukazoval na to, že svojou činnosťou vykonával tzv. inžiniering, pričom najvyšší súd sa plne stotožňuje s vyjadrením súdu prvého stupňa, že pod uvedený pojem nie je možné zahrnúť korupčnú činnosť a vybavovanie konaní tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania.

Podstata trestnej činnosti obžalovaných spočívala v korupčnej trestnej činnosti, keď svojim konaním poskytovali pomoc na spáchaní trestného činu (prijímania úplatku), ktorý páchala iná osoba tým že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba a pre inú osobu žiadala a prijala úplatok.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami obžalovaných, ktoré spočívali v pochybeniach v prípravnom konaní a ktoré boli predmetom posúdenia najvyšším súdom po vrátení vecí. Najvyšší súd zotrváva na svojich vyjadreniach aj v súčasnosti a to vo vzťahu k začatiu trestného stíhania a vznesenia obvinenia, zákonnosti ustanovenia agenta, zákonnosti zabezpečených dôkazov a totožnosti skutku zo strany obžalovaných, nakoľko súd prvého stupňa dospel jednoznačným skutkovým záverom, ktoré sa odrazili v skutkových vetách. Rovnako sa nestotožnil s ďalšími odvolacími námietkami, ktorými obžalovaní ponúkli iné hodnotenie dôkazov, nakoľko dokazovanie tak, ako bolo vyhodnotené súdom prvého stupňa je založené na logických a správnych úvahách. Obžalovaný C. namietal absenciu príslušných návrhov, na základe ktorých boli vydané príkazy na odpočúvanie a záznam. Na tomto mieste najvyšší súd konštatuje, že je len ťažké predpokladať, žeby sudca vydal príkaz na použitie akéhokoľvek ITP bez potrebného návrhu, ktorý by obsahoval informácie, ktoré sudca nemôže inak zistiť. Z uvedeného dôvodu vychádzal súd (po oboznámení sa s utajovanými prílohami), z prezumpcie zákonnosti a len neúplný spisový materiál nemôže znamenať nezákonnosť vydaného príkazu.

Možno uzavrieť, že z dokazovania tak, ako bolo vykonané súdom prvého stupňa, aj najvyšší súd dospel k záveru, že obžalovaní sa dopustili trestnej činnosti tak, ako to vyplýva zo skutkov uvedených vo výrokovej časti rozsudku. V konečnom dôsledku je však nutné uviesť, že skutkové zistenia tak, ako boli ustálené súdom prvého stupňa, boli pre odvolací súd nemenné, pokiaľ by aj dospel k záverom, že tieto je potrebné doplniť. Tejto možnosti bránila absencia odvolania prokurátora čo do skutku a zásada zákazu reformatio in peius.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaných, súd postupoval podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Z opísanej debovej línie a sledu jednotlivých okolností, vychádzajúcich zo skutkových zistení na podklade vykonaných (súdom prvého stupňa podrobne uvedených) dôkazov, je zrejmé, že obžalovaní fakticky poskytovali inému pomoc na spáchanie trestného činu, ktorý iná osoba spáchala tým, že v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba a pre inú osobu žiadala a prijala úplatok a čin spáchala v značnom rozsahu.

Najvyšší súd sa potom v nadväznosti na uvedené stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o uznanie viny obžalovaných.

Zároveň však musel odvolania obžalovaných uznať za čiastočne dôvodné, a to najmä vo vzťahu k právnej kvalifikácii, vzhľadom na prijatú novelu Trestného zákona. Súčasne však dodáva, že právna

kvalifikácia vo vzťahu k trestnému činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti nebola správna ani v prípade, žeby nedošlo k zmene právnej úpravy.

Pôvodne boli obžalovaní uznaní vinní v bodoch 1., 4., 5. z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a v bode 2. zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (obžalovaný Mgr. C. Ž.); v bodoch 4., 5., 7., 8., 9. z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bodoch 3. a 6. zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a v bodoch 3., 4., 6., 7. z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, v bodoch 5., 8., 9. sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (obžalovaný Ing. F. C.); v bode 3. z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, v bode 8. sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (obžalovaná spoločnosť H., a. s.); v bodoch 6. a 7. z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v bodoch 5. a 9. sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (obžalovaná spoločnosť T., s. r. o.); v bode 4. z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona (obžalovaná spoločnosť X.-E., s. r. o.).

Novelou Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. účinné od 6. augusta 2024 boli znížené trestné sadzby a v dôsledku zmeny rozpätia trestnej sadzby v dôsledku novelizácie sa následne s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona sa všetky trestné činy, z ktorých boli obžalovaní uznaní vinnými, považujú „len“ za zločin. S poukazom na už citované ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona preto na posúdenie trestnosti konania všetkých obžalovaných súd použil Trestný zákon v znení účinnom od 6. augusta 2024 a posúdil ho vo vzťahu ku všetkým ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Ich konanie posúdil ako pomoc na priamom korupčnom páchaní trestnej činnosti s tým, že významnou mierou sa na trestnej činnosti zúčastnili. Táto pomoc vyplýva od počiatku zo spoločnej dohody medzi obžalovanými a ďalšími osobami a participácie na jednotlivých konaniach a tiež sprostredkovaniach samotných osôb, ktorý úplatok poskytl.

Pokiaľ ide o právnické osoby, najvyšší súd sa nestotožnil, že svojim konaním naplnili zákonné znaky trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Zo skutkov tak, ako boli ustálené súdom prvého stupňa vyplýva, že právnické osoby napomáhali celému korupčnému modelu. Obžalované spoločnosti fakticky „legalizovali“ odmeny, avšak nie tak, aby to bolo možné podradiť pod príslušnú právnu kvalifikáciu a išlo viac-menej o zahľadzovanie stôp. Ako správne konštatoval aj Špecializovaný trestný súd, uzatváranie mandátnych zmlúv, resp. zmlúv o spolupráci nepredstavuje exces osoby konajúcej v jej mene. Tieto zmluvy síce zakrývali skutočný dôvod vyplatenia finančných prostriedkov a zakrývali účel ich poskytnutia, avšak nepôsobili v procese legalizácie príjmu, ale v procese samotného prijímania prostriedkov, čím opätovne aj tieto spoločnosti poskytovali pomoc na páchaní korupcie inou osobou. Tak ako sú vyjadrené skutkové zistenia, v bode 3) bola prostredníctvom spoločnosti H. prijatá suma, ktorá mala byť poskytnutá ako úplatok, v bode 4) na tomto procese participovala spoločnosť X., bode 5) spoločnosť T. (aj keď k vyplateniu sumy nedošlo, skutok je dokonaný už tým, že si úplatok žiada), uvedená spoločnosť rovnako bola zapojená do procesu v bodoch 6), 7) a 9) a napokon spoločnosť H. a. s. aj v bode 8) (kde rovnako síce nedošlo k prijatiu peňazí, avšak podstatné bolo, že tieto boli žiadané).

Uvedená právna kvalifikácia je pre všetkých obžalovaných priaznivejšia, a to aj s prihliadnutím na výšku či už žiadaných ako aj prijatých súm.

S poukazom na uvedenú zmenu možno preto v ďalšom zopakovať, že preskúmaním obsahu spisového materiálu tak najvyšší súd zistil, že prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu veci ohľadne výroku o vine, keď na hlavnom pojednávaní vykonal

všetky potrebné a dostupné dôkazy, ktoré následne náležite vyhodnotil a dospel tak k správne mu a úplnému skutkovému záveru. Tento, aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, z ktorých Špecializovaný trestný súd vyvodil správny záver a v odvolacom konaní bolo potrebné reagovať len na zmenu právnej kvalifikácie.

V súvislosti s výrokom o treste najvyšší súd poznamenáva, že pôvodné odvolacie námietky ako prokurátora, tak aj obžalovaných neboli opodstatnené. V čase rozhodovania najvyššieho súdu však bolo potrebné reagovať na zmenu trestných sadzieb v dôsledku novely Trestného zákona zákonom č. 40/2024 Z. z., a to s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona, pretože daná novela je priaznivejšia pre všetkých obžalovaných aj z hľadiska ukladania trestov.

V prvom rade bolo pri ukladaní trestu potrebné prihliadnuť na nové ustanovenie § 33a Trestného zákona, podľa ktorého páchateľovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie. Výkonom sankcie nesmie byť znížená ľudská dôstojnosť. Sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchateľa a jeho pomery. Tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchateľa menej citelne, nesmie byť páchateľovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citelnejšie. Páchateľovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmom na osobnej slobode páchateľa, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmom na osobnej slobode páchateľa. Pri ukladaní sankcií sa prihliada aj k právom chráneným záujmom poškodeného.

Medzi základné princípy a pravidlá pri ukladaní trestu v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou.

Ustanovenie § 34 ods. 2 Trestného zákona zároveň upravuje, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchateľa o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchateľ trestného činu získal, alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchateľa, alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona tiež pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchateľovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchateľa trestného činu (zásada personalít trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchateľom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchateľom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom

donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatel'a a jeho činu, ale tak právne, ako aj etické.

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach v rámci hodnotenia osoby páchatel'a, pričom nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

V duchu vyššie uvedeného vo vzťahu k obom obžalovaným fyzickým osobám, avšak aj právnickým osobám potom najvyšší súd konštatuje, že aj s prihliadnutím na zmenu trestných sadzieb a všetky okolnosti prípadu je trest pôvodne uložený súdom prvého stupňa neprimerane prísny.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ani jeden z obžalovaných nebol súdne trestaný, teda viedli pred spáchaním trestnej činnosti riadny život - čo je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Tiež odpisu z registra trestov vyplynulo, že aj po spáchaní aktuálneho trestného činu obžalovaní vedú riadny život.

Najvyšší súd nemohol prehliadnuť, že došlo k strate účinnosti § 58 ods. 3 Trestného zákona na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 1/2021-164, z 27. septembra 2023, publikovanom v Zbierke zákonov 20. októbra 2023 pod č. 402/2023 Z. z., preto obligatórne uložený trest prepadnutia majetku nemohol byť žiadnemu z obžalovaných ukladaný (naviac došlo tiež k zmene právnej kvalifikácie).

V súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladania trestov a posúdení všetkých okolností prípadu pri určení konkrétneho druhu trestu a jeho výmery najvyšší súd u obžalovaných konkrétnu výmeru trestu

individualizoval tak, že im uložil tresty odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 4 (štyri) roky ako trest podmienený, ktorý považoval za zodpovedajúci potrebám individuálnej a generálnej prevencie, ako aj vyjadreniu morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou. Napriek tomu, že išlo o korupčnú trestnú činnosť, najvyšší súd je názoru, že na nápravu obžalovaných postačí trest uložený na slobode, s podmieneným odkladom a súčasným probačným dohľadom nad ich správaním v skúšobnej dobe, dĺžku ktorej určil na 4 (štyri) roky. Na posilnenie účinku však uložil povinnosť zúčastniť sa ako verejnosť hlavného pojednávania v trestnej veci korupcie. Súčasne obom obžalovaným uložil peňažné tresty, keďže ich trestná činnosť bola vedená predovšetkým za účelom získania majetkového prospechu. Pri úvahách o teste súd prihliadal aj na čas, ktorý uplynul od spáchania činu.

Pokiaľ ide o tresty uložené právnickým osobám, najvyšší súd prihliadal na účel trestu uvedený v § 11 zákona o trestnej zodpovednosti právnických osôb a uložil tresty, ktoré tento zákon umožňuje a považoval ich - vzhľadom na okolnosti a rovnako čas, ktorý uplynul od spáchania činov - za zákonné a najmä účelné.

Obžalovaný Ing. F. C. žiadal, aby bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, senát najvyššieho súdu však nezistil žiadny z dôvodov pre prerušenie konania, nakoľko všetky relevantné otázky mal zodpovedané v súlade s právnou úpravou.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.